

A kezdetektől napjainkig

ISTEN EREDETI TERVE
ÉS AZ EMBERISÉGNEK ADOTT
AJÁNDÉKAI

A kezdetektől napjainkig

ISTEN EREDETI TERVE
ÉS AZ EMBERISÉGNEK ADOTT
AJÁNDÉKAI

A tanulmányokat összeállította:

Vankó Zsuzsanna (I–IV. tanulmány)

Egerváriné Árvai Márta (V., IX–XIII. tanulmány)

Frend László (VI., VIII. tanulmány)

Soós Attila (VII. tanulmány)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 978-615-5260-05-6

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – január 5.</i>	
Minden létező eredete és fennállásának oka:	
Isten	9
<i>II. tanulmány – január 12.</i>	
A Föld, a természet világa	
és az ember eredete	19
<i>III. tanulmány – január 19.</i>	
Az ember viszonyulása a teremtő és fenntartó	
Istenhez a végidőben	28
<i>IV. tanulmány – január 26.</i>	
Az értelmes teremtmények istentiszteletének	
örök alapja	40
<i>V. tanulmány – február 2.</i>	
Élet az Édenben	50
<i>VI. tanulmány – február 9.</i>	
A házasság Isten tervében	59
<i>VII. tanulmány – február 16.</i>	
A boldog házasság gyakorlati megvalósulása	75
<i>VIII. tanulmány – február 23.</i>	
Az otthon és a család	92

<i>IX. tanulmány – március 2.</i>	
„Uralkodjatok...” – Az ember felelőssége önmagáért és környezetéért	107
<i>X. tanulmány – március 9.</i>	
Istentől kapott életrendünk – A munka: kötelesség és áldás	117
<i>XI. tanulmány – március 16.</i>	
Az ember kapcsolata Teremtőjével	128
<i>XII. tanulmány – március 23.</i>	
„Adtam nekik szombatjaimat”	137
<i>XIII. tanulmány – március 30.</i>	
A helyreállítás ígérete	149
Igék minden napra	
Január	160
Február	161
Március	162

Bevezetés

A mostani negyedévben a Biblia első fejezetei alapján azt gondoljuk át, hogy mit tervezett Isten az ember életében, mit jelentett a teremtés tökéletessége, amit a bűn miatt elveszítettünk. Teremtőnk szeretetének minden bizonyítékával elhalmozta a saját képére teremtett embert, akinek szabad és boldog életet szánt. Környezetét úgy alakította, hogy gyönyörködhesse a természetben, és részt vehessen a teremtményekről való szeretetteljes gondoskodásban. Megadta az embernek a társas együttlét örömét, a családi élet boldogságát is. Gondoskodott a változatos táplálékról, a hasznos tevékenységről, és az ember lelki szükségleteiről is. Mindezt átgondolva is kevés fogalmunk van arról, hogy mit veszítettünk el a bűn miatt, milyen lehetett az Istennel való közösség, és a tiszta, romlatlan világ békéje.

Azért is szükséges mindezeket fölleveníteni, hogy a megváltás célja világosabbá legyen számunkra: tudatosítsuk, hogy Krisztus az elveszített istenképűséget akarja bennünk helyreállítani. Az ember csak akkor lehet boldog, ha visszanyeri Teremtőjével való szeretetkapcsolatát, és megszabadul a bűn uralma alól. Addig az Ige szerint „az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig... a Lélek zsenyéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünk megváltását” (Rm 8,22–23). Ezért csak az ember és a Föld újjáteremtése által valósulhatnak meg végül Isten eredeti tervei. „De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3,13)

Szombatiskolai tanulmányok gyermeknek

Kedves Szülők, Gyerekek!

2013 januárjától a gyermekek számára is közreadunk szombatiskolai Biblia-tanulmányokat, külön az óvodás, kisiskolás és kamasz korosztálynak. Szeretnénk ezzel megkönnyíteni a szülők és a gyermektanítók munkáját. Az első negyedéves tanulmányokat a már megjelentek közül választottuk, a második negyedévre újat írunk, amely egyszerűbb és rövidebb lesz. Kérjük a szülőket, hogy segítsék a gyerekeket előre készülni a tanulmányok közös átvételére, ugyanúgy, ahogyan a felnőttek teszik.

Az első negyedév gyermektanulmányai:

– óvodások számára *Ha szép a gyermek* című kiadványunk (kedvezményes ára: 600 Ft),

– kisiskolásoknak az *Isten kincseket ad a szívembe* című tanulmányfüzet (kedvezményes ára: 600 Ft),

– kamaszoknak a *Helykereső* 5. részét ajánljuk átvételre (kedvezményes ára: 400 Ft).

Megjelent egy új zenei CD gyermekeknek, amely szintén használható a gyermektanításokon. A CD megrendelhető a médiaosztálynál, a tanulmányok kaphatók a BIK-nél (a médiaosztály és a könyvkiadó elérhetőségei e könyv hátlapján található).

Gyermekeink tanítása Istentől kapott legszebb és legfontosabb feladatunk – éljünk ezzel a lehetőséggel! „Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjúkorukban, s leányaink, mint a templom mintájára kifaragott oszlopok.” (Zsolt 144,12)

*Áldott új esztendő kíván a gyermekosztály nevében
Frendné Oravecz Adrienne és Szabó Attiláné*

Minden létező eredete és fennállásának oka: Isten

„Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet
és erőt, mert te teremtettél mindent,
és a te akaratodért vannak és teremtettek.”

(Jel 4,11)

|| Meddig terjed a látóhatárunk, és hogyan zárul le?

- „Tekints fel az égre, nézd a fellegeket, és lásd meg, milyen magasan vannak feletted!” (Jób 35,5)
- „Mielőtt a hegyek lettek, föld és világ formáltatott, öröktől fogva, mindörökké Te vagy Isten.” (Zsolt 90,2)
- „Kicsoda ismerte meg az Úr értelmét, vagy kicsoda volt néki tanácsosa? Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy visszafizesse annak? Mert Őtőle, Őáltala és Őreá nézve van minden. Övé a dicsőség mindörökké! Ámen.” (Rm 11,33–36)

Napjainkra óriási mértékben megnövekedett a világmindenségről szerzett ismeret. Tudjuk, hogy legalább százmilliárd galaxis (csillagrendszer) kering a világűrben, amelyek mindegyike 100-200 milliárd égitestet foglal magában. Ugyanakkor a

bizonytalanságok, a nyitott kérdések száma is hatalmas. Erre utal a következő, természettudóستól való részlet:

„Manapság divatos dolog azt hinni, hogy a természeti törvények szükségesek és egyszersmind elégségesek is annak magyarázatára, amit a világegyetemben látunk, s ezért valamilyen nagyszabású „minden létező elmélete” minden kozmológiai (az univerzum magyarázatára vonatkozó) kérdésünkre választ ad majd. (...) Bár a természeti törvényekre szükség lehet az ilyen nagy léptékű magyarázatokhoz, semmi esetre sem elégségesek mindannak magyarázatához, amit látunk. (...) Nekünk egy talán végtelen világegyetem kicsiny szeletéről van szűklátókörű tapasztalatunk. Lehet, hogy a közelünkben érvényes körülmények a világegyetem más pontjaira nem jellemzőek. (...) A környezetünkben érvényes törvények vajon ugyanazok-e, mint másutt a világegyetemben? Időben változatlanok-e, vagy fokozatosan változnak?” (John D. Barrow: *A fizika világképe*, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1990, 14., 18. o.) Nincs válasz ezekre a kérdésekre.

Hatalmas sziklatömbként zárja le látóhatárunkat az a bibliai kinyilatkoztatás, hogy minden létező előtt és mögött az „öröktől fogva és mindörökké” létező, munkálkodó Isten áll. E mögé a sziklatömb mögé nem hatolhatunk: Isten lénye, eredete „kikutathatatlan és kinyomozhatatlan” számunkra (Rm 11,33).

„Isten Igéje (...) titokzatos dolgokat is magában foglal, amelyeket véges lények soha nem érthetnek meg teljesen. (...) Néhol csak ténymegállapításokat olvasunk, minden magyarázat nélkül. (...) Nem értjük, miért és hogyan. (...) A nehézség kizárólag az ember gondolkodásának a korlátaiban rejlik. (...) A titkok, melyek túlszárnyalják a kutató elmét, tiszteletet keltenek az igazság őszinte keresőjében.” (Ellen G. White: *Bizonyásgátételek*, V. köt., 504–505. o.)

„Ha a Szentírás nem mondana olyat Istenről, amit nem tudunk felfogni, ha nagyságát és fenségét egészen megértené véges elménk, akkor a Biblia nem viselné magán isteni eredetének félreérthetetlen bizonyítékait.” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 170. o.)

Milyen bátorító az az ígélet: az új Földön „*úgy ismerjük majd Istent, ahogyan Ő ismer minket*”; ott már „*nem kérdezzük őt semmiről sem*”, mert elfogynak a kérdéseink (1Kor 13,12; Jn 16,23).

2 Hogyan szól a Szentírás Istenről mint a mindenség Alkotójáról?

- „Az élő Isten örökkévaló király..., a mindenség Alkotója.” (Jer 10,10–16)
- „Az Úr szavára lettek az egek, szájának leheletére minden seregük.” (Zsolt 33,6)
- „Egy Istenünk van, az Atya, akitől [van] a mindenség, mi is Őbenne, és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által [van] a mindenség, mi is Őáltala.” (1Kor 8,6)

A Biblia világképe nem geocentrikus, azaz földközéppontú. Isten a „mindenség”, az univerzum alkotójaként áll előttünk a Szentírás lapjain. A mi Földünk a parányinál is parányibb pontja a roppant világmindenségnek. Erre utalt bölcs Salamon is templomszentelési imájában: „*Gondolható-e vajon az, hogy Isten e földön lakozzék? Íme az ég, az egek egei sem fogadhatnak be Téged, mennyivel kevésbé a ház, amelyet én építettem.*” (1Kir 8,27)

Ennek ismeretében érthető igazán a zsoltáros kérdésfelvetése: „*Mikor látom egidet, ujjaid munkáját, a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél, micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá?*” (Zsolt 8,4–5)

A Szentírás ismételten bátorít arra, hogy szemléljük a csillagos eget, és elmélkedjünk Isten nagyságáról, bölcsességéről:

„Emeljétek föl a magasba szemeteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő az, aki kihozza seregüket szám szerint, mindanynyiukat nevéen szólítja, nagy hatalma és ereje miatt egyetlen híjuk sincsen.” (Ésa 40,26) „Elrendeli a csillagok számát. (...) Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, bölcsességének nincsen határa.” (Zsolt 147,4–5) „Tekints fel az égre, nézd meg a fellegeket, és lásd meg, milyen magasan vannak feletted! Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene, ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz neki? Ha igaz vagy, mit adsz neki, mit kap kezedből? Gonoszságod az olyan embernek [árt], mint te vagy, igazságod is az ilyen ember fiának [használ]”. (Jób 35,5–8)

Ajánlható, hogy aki még nem látta, nézze meg *A Tejútrend-szer határain túl* című filmet (Moody Institut – megtalálható a YouTube-on vagy a Kegyelem.neten). Hozzásegít ahhoz, hogy realisabb fogalmaink legyenek az Isten által teremtett világegyetemről.

3 Milyen egyértelmű kijelentéseket találunk a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy Jézus Krisztus nem csupán a mi Földünk, hanem az univerzum Teremtője is?

- „Kezdetben volt az Ige. (...) Minden Ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,1–3 vö. 14. vers)
- „A világban volt, és a világ általa lett.” (Jn 1,10)
- „[Ő] képe a láthatatlan Istennek, minden teremtmény előtt született. Mert Őbenne teremtetett minden, ami van mennyen és a földön, láthatók és láthatatlanok. (...) Minden Ő általa és Őreá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.” (Kol 1,15–17)
- „Isten (...) szólt nekünk Fia által, akit tett mindennek az örökösévé, aki által a világokat is teremtette.” (Zsid 1,1–2) (Az eredeti szövegben többes számban szerepel a *világ* szó.)

Sajnos még a keresztények körében is nagy a tudatlanság Jézus teremtő Isten volta felől. Az Írás pedig határozottan mondja, hogy az a világmindenség értelmes lényei, az angyalok is, mind Krisztus által teremtettek. „Nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” Jézus „Isten Igéjének” a nevezetetik (Jn 1,1–3. 14; 1Jn 1,1–3; Jel 19,11–14), ami arra utal, hogy az Atya általa szól és cselekszik. Példabeszédek könyve 8. fejezete az igaz bölcsesség megtestesítőjeként szól róla. Itt található az a különleges kifejezés, hogy Ő a „kézműves” az Atya mellett a teremtés munkáiban (30. vers).

„Ha mindent Krisztus teremtett, akkor mindenek előtt léteznie kellett. Az erre vonatkozó kijelentések annyira határozottak, hogy nincs ok a kételkedésre. (...) Az Úr Jézus Krisztus, Isten isteni Fia az örökkévalóság óta külön személyiségként létezett, mégis egy volt az Atyával. (...)

Világosság és dicsőség rejlik abban az igazságban, hogy Krisztus már a Föld alapjainak lehelyezése előtt egy volt az Atyával. Sötét helyen világító mécses ez, amely betölti a homályt isteni eredetű dicsőséggel. Ez a végtelenül titokzatos igazság más titokzatos igazságokat világít meg, miközben maga is megközelíthetetlen, felfoghatatlan világosságba van burkolva. (...)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1906. április 5.)

Az univerzum roppant nagysága és nagyszerűsége ismeretében válik igazán csodálatra méltóvá és megindítóvá a testtel és a kereszt titka. Így szól egy régi ének szövege:

„Én nem tudom, miért szeretett úgy minket,
kit hódoló angyalsereg imád,
miért akart Ő bűnös tévelygőket megkeresni,
mint pásztor elveszett juhát?”

Milyen felfoghatatlan, a világmindenséget teremtő Isten Fia önkéntes „megalázkodása”! (Fil 2,5–8)

„Krisztus testté válásán tűnődve emberi ész által meg nem fejthető titok előtt torpanunk meg. Minél tovább gondolkodunk erről, annál meglepőbbnek tűnik. Milyen nagy az ellentét Krisztus istensége és a betlehemi jászolban szendergő, magatehetetlen újszülött között! (...) A világok Teremtője (...) jászolban fekvő csecsemőként jelent meg. Ő, aki sokkal hatalmasabb az angyaloknál, akinek a méltósága és dicsősége az Atyáéval egyenlő. (...) Önként vette magára az emberi természetet. (...) Egész idő alatt Isten is volt, habár nem látszott annak. Eltakarta istenségének azokat a megnyilvánulásait, amelyek imádatot és csodálatot váltanak ki a világmindenség értelmes lényei közül. (...) Szegény lett értünk, hogy szegénysége által gazdagok lehessünk. (...) Szegényen járt az emberek között, (...) noha egyetlen szavára angyalseregek vették volna körül hódolattal. Mégis, csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. (...) Az emberiség tagjaként halandó lett, Istenként viszont Ő volt az élet forrása a világ számára. (...) Milyen mély megalázkodás! Az angyalok ámultak rajta.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1896. július 30.)

4 Mit jelent az, hogy „minden Őbenne [Krisztusban] áll fenn”?

- „Jézus felelt nékik: Az én Atyám mindeztideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5,17)
- „[Jézus az Atya] dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítva ült a Felsőges jobbára a magasságban.” (Zsid 1,3)

Krisztus az Atya akaratának megvalósítója a világmindenség fenntartásában is. Ezt a szolgálatot végezte emberré válása előtt, és ezt folytatja ismét mennybemenetele után. Az a jelképes kifejezés, hogy földi küldetésének a győzelmes bevégzése után Jézus „az Atya jobbára ült”, azt jelenti, hogy újra „övé minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28,18), s ezzel a hatalommal részt vesz újra a világmindenség fenntartásában az Atya mellett. Nem tudjuk igazán felfogni, hogy miben áll ez a munkálkodás. Azonban az tapasztalható, hogy a világmindenségben „rend” van. Az eredeti újszövetségi szó (*koszmosz*) nem véletlenül hordozza ezt a jelentést: *rend, dísz, ékesség*.

A bibliai kijelentések mellé állíthatjuk a Nobel-díjas természettudós, Teller Ede nyilatkozatát: „A tudomány megmutatta Bohr és Heisenberg személyében, hogy a jövő bizonytalan. (...) Éspedig azért, mert a legkisebb részecskék, vagyis az atomok nem olyanok, mint a gépek, hanem bizonyos szempontból olyanok, mint az élőlények. (...) Hogy egy élőlény, különösen egy ember mit fog tenni, azt nem lehet előre megmondani. Hogy egy atom mit fog tenni? Rájöttünk, hogy azt csak úgy lehet megmondani előre, hogy ez valószínű és az nem. De hogy ez határozottan lesz – azt nem lehet megmondani. Ez a Heisenberg-féle határozatlansági elmélet. (...) Ma tudjuk, hogy minden atom és minden csillag és minden élőlény bizonytalan jövőbe irányul. Mindegyik teremti a jövőt. És ha az ember Istenről akarna beszélni, akkor ne beszéljen róla másképpen, mint egy karmesterről, aki mindezt valahogyan összehozza, ha ezt egyáltalán össze lehet hozni valamiképpen. (...) A 20. század világképe a bizonytalan jövőről sokkal elevenebb, mint a 19. századé volt, ahol a világ nem volt több, mint egy masina.” (Kossuth rádió, 1989. október 29.)

5 Hogyan tesz bizonyosságot az Írás arról, hogy Isten fenntartó munkája Földünkön is érvényesül?

- „Ha csak magára volna gondja, lelkét és lehelését magához vonná, elhervadna minden test együtt, és az ember visszatérne a porba.” (Jób 34,14–15)
- „Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van – mivel Ő mennynek és földnek ura –, kézzel csinált templomokban nem lakik, sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködne, holott Ő ad mindennek életet, leheletet és mindent. (...) Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk.” (Ap csel 17,24–28)
- „A ti mennyei Atyátok... felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5,45)

.....

.....

„A föld nem a természetben eleve benne rejlő erő által hozza meg évről évre termését, s nem valamely őserő készzeti menetelésre bolygónkat a Nap körül. (...) Isten szüntelen gyakorolt hatalma tartja forgásban a Földet. A menny Istene szünet nélkül munkálkodik. Hatalma okozza a növények virágzását, hatalma által rüggyezik ki minden levél, virágozik ki minden bimbó. (...) Az emberi test nem gép, amely ha megindul, folytatja munkáját: a szív dobog, lélegzet lélegzetet követ. Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Minden lélegzet, minden szívverés az örökké jelen lévő Isten hatalmának bizonyítéka.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 260. o.)

A bűneset óta minden biztonnyal különleges isteni munkát igényel az élet fenntartása a Földön. Hiszen az ember folyvást pusztítja önmagát és a természetet. Az irgalmas Atya és a Megváltó azonban titokzatos kiegyenlítő, ellensúlyozó mun-

kát végez a háttérből, hogy fenntartsa az alapvető életfeltételeket, teljesítve ígéretét amelyet a vízözön után adott: „*Míg a Föld lesz, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nappal és éjszaka meg nem szűnnek.*” (1Móz 8,22)

6 Mit ismernek el a menny lakói? Milyen oktan és bűnös viszont a földi ember magatartása?

- „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, tisztességet és erőt, mert te teremtettél mindent, a te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel 4,11)
- „Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár is urának jászlát, de Izrael nem ismeri, az én népem nem figyel rá!” (Ésa 1,3)
- „Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megértve megláttatik, úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár Istent megismerték, mindazonáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem neki hálát nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek.” (Rm 1,20–22)

.....

.....

Az első igei idézetben elénk tárul, amint János apostol látomásban bepillantást nyert a mennybe, és hallhatta a megváltott emberiséget képviselő „huszonnegy vén” dicséretét (Jel 4,11).

Egyedül „Isten akaratából” vagyunk, létezünk mi emberek és az egész világmindenség. Szeretettől fakadó akarása és hatalmának munkája nélkül soha meg nem teremtettünk volna, és nem léteznénk. A bűnbe esett emberiség nem hajlandó elfogadni és komolyan venni azt a tényt, hogy a hatalmas horde-

rejű igazságot, ami a huszonnégy vén hálás dicséretében felhangzik. Lázadó és erkölcsileg felháborító az ember magatartása Teremtője iránt. A „huszonnégy vén” azonban immár mennyei perspektívából maradéktalanul elismeri az isteni teremtés és fenntartás valóságát, és az erkölcsi következtetést is levonják ebből. Mintegy a gyógyult, helyreállított emberiség „zsengeként” tesz ki ezt, annak bizonyosságaként, hogy az újjáteremtett földön a többi megváltott ember is így látja majd ezt, ők is így viszonyulnak majd Istenhez.

„A bűn elhomályosította az ember látását, s nem tudja helyesen értelmezni a természetet anélkül, hogy Isten fölé ne helyezné. (...) Az Isten igaz ismeretével rendelkezők nem fognak úgy beleszedülni az anyag törvényeibe és a természet működésébe, hogy ne vegyék észre, ne ismerjék el Isten állandó működését a természetben. A természet nem Isten, sohasem volt Isten. A természet hangja bizonyosságot tesz Istenről, a természet mégsem Isten. Mint Isten alkotásai egyszerűen Isten hatalmáról tanúskodnak. Isten a természet Alkotója. A természetben magában nincs erő, az az erő nyilatkozik meg benne, amit Isten kölcsönöz neki. (...)

A világ nem tudja megismerni Istent emberi bölcsességével. A világ bölcsei Isten tökéletlen ismeretére jutottak alkotásaiból, balgaságukban a természetet és a természet törvényeit magasztalták a természet Istene fölé. Akik nem rendelkeznek Isten ismeretével a kinyilatkoztatás elfogadása által (...) Isten tökéletlen ismeretére jutnak. (...) Bölcseknek vallva magukat, balgává válnak. (...) Lehetetlen Isten tökéletes ismeretére jutni egyedül csak a természetből.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1898. november 8.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

A Föld, a természet világa és az ember eredete

„Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal.”

(Zsolt 104,24)

I Mikor teremtetett Földünk és benne az ember a világmindenséghez képest?

- „Az egek régtől fogva voltak, és a föld (...) vízből és víz által állt elő Isten szavára.” (2Pt 3,5)
- „Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? (...) Mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Isten minden fiai vigadoztak?” (Jób 38,4. 7)
- „Hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van.” (2Móz 20,11)

.....

.....

Az „egek”, a menny, és az angyalok már léteztek, amikor Földünk teremtetett. *„Az egész menny mély és örömteli figyelemmel kísérte a világ és az ember teremtését.”* (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1902. február 11.) Az „Isten minden fiai” kifejezés az univerzum más értelmes teremtményeire utalhat. Sátán lázadása is megtörtént a mi világunk teremtése előtt.

Az 1Móz 1,1-ben, valamint a 4. parancsolat szövegében szereplő kifejezés, miszerint „hat nap alatt teremtette Isten az eget és a földet”, a mi Földünk közvetlen környezetére, vélhetően a Naprendszerre utal, amint olvasható is, hogy a teremtés negyedik napján alkotta Isten a Napot, a Holdat és a csillagokat, amelyek közvetlenül befolyásolják a földi életet.

2 Milyen céllal teremtette Isten a Földet és az embert?

- „Így szól az Úr, aki az eget teremtette, Ő az Isten, aki alkotta a földet, aki teremtette és megerősítette azt, aki nem hiába teremtette azt, hanem lakásul alkotta.” (Ésa 45,18)
- „Mondta Isten: Teremtsünk embert képünkre és hasonlóságunkra, és uralkodjék a tenger halain, az ég madaraiban, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszómászó mindenféle állatokon.” (1Móz 1,26)

Ésa 45,11 szerint Isten eleve azzal a céllal teremtette bolygónkat, hogy az ember otthona legyen: „lakásul” alkotta. Az eredeti héber szöveg még erőteljesebb: „Nem azért teremtette [Földünket], hogy üres legyen, hanem hogy lakásul szolgáljon.” Azonos szó szerepel Ésa 40,22-ben is, ahol azt olvassuk, hogy Isten mint egy „kárpitot”, mint egy „sátort” feszítette ki Földünk fölé az égboltot, hogy „lakásul” szolgáljon.

„Isten azért teremtette a világot, hogy kiterjessze a mennyet. Isten célja az volt, hogy az emberi családdal népesítse be újra a mennyet [a bűnbeesett angyalok helyett], ha engedelmesnek bizonyulnak minden szava iránt.” (Ellen G. White, 1900, 91. sz. levél) Jézus kijelentése szerint a „feltámadás fiai”, akik „az élet feltámadásá-

ban” részesülnek, „hasonlók lesznek Isten angyalaihoz”. Isten eredeti terve tehát a bűn történelmének a szörnyű kitérője után is teljesül (Lk 20,36 vö. Jn 5,28–29).

3 Milyen szavakkal érzékelteti az Írás, hogy Isten tökéletes „mérnöki” munkával alkotta meg bolygónkat?

- „Ki mérte meg markával a vizeket, ki mértékelt az eget arasszal, a föld porát ki foglalta mércébe, a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat mérlegserpenyőbe? (...) Hát nem tudjátok, nem hallottátok, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-e meg a föld fundamentumait?” (Ésa 40,12. 21)
- „Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké.” (Zsolt 104,5)

„Isten hívja az embereket, hogy tekintsenek fel az égre. Ismerjék fel őt a csillagos ég csodáiból. (Ésa 40,26. idézi) Ne csupán szemléljük az eget, hanem gondolkodjunk el Isten kezének műveiről. Azt akarja, hogy tanulmányozzuk végtelen alkotásait, s ebből tanuljunk meg szeretni, tisztelni őt és neki engedelmeskedni.” (Ellen G. White, 1899, 96. kézirat)

Ajánlható ehhez a témához *A kiváltságos bolygó* című DVD (MMV Illustra Média – ÉRTEM Egyesület). Borítója hátlapján olvasható: „Ma már tudjuk, hogy egyedi és finoman hangolt természeti törvények összessége teszi lehetővé az élet bonyolult formáinak jelenlétét a Földön. Létünk teljes mértékben függ bolygónk oxigénben gazdag légkörétől, nagy Holdjától, a bolygósomszédainktól, valamint a Föld pontos helyétől a Naprendszeren és a Tejútrendszeren belül.”

4 Milyen volt először a megteremtett új égitest? Hogyan tette „otthonossá” Isten az ember számára?

- „A föld pedig kietlen és pusztá volt, sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek felett.”
- „Mondta Isten: Legyen világosság, és lett világosság. (...) Teremtette Isten a mennyezetet, elválasztotta a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lett. (...) Mondta Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz. És úgy lett. (...) Azután mondta Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen neki magva e földön! És úgy lett. (...) Mondta Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől, és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. És úgy lett. (...) Azután mondta Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemük szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemük szerint! És úgy lett.” (1Móz 1,2–3. 7. 9. 11. 20. 24.)
- „Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal.” (Zsolt 104,24)
- „Mindent szépen alkotott...” (Préd 3,11)

„Három fázisban látjuk magunk előtt a Teremtő szervező, elrendező munkáját:

Az első fázisnak, amely három teremtő ígét foglal magában, a ház, az épület megépítése volt a célja. Ide sorolható

- a) a világosság megalkotása,
- b) az ég és a föld szétválasztása,
- c) a tenger és a szárazföld elkülönítése.

A második fázisnak, amely két teremtő ígét foglal magában, a lakóhely berendezése volt a célja. Ide sorolhatjuk

- a) a tápláló vegetáció létrehozását,
- b) a napok és évszakok termékenységet biztosító ritmusának létrehozását, a Földünkkel kapcsolatban álló égitestek teremtése által.

A harmadik fázisnak, amely Isten három teremtő ígét foglalja magában, az volt a célja, hogy benépesítse a házat. Ide tartoznak

- a) a halak és a madarak,
- b) a szárazföldi állatok,
- c) és a teremtés legfőbb célja, az ember megalkotása.” (Alfred Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 64–65. o.)

„A föld kimondhatatlanul szép volt amikor a Teremtő keze megalkotta. (...) Az angyalok serege elragadtatással szemlélte a gyönyörű látványt, és örült Isten csodálatos alkotásainak. Amikor a föld már állatoktól nyüzsgött és gazdagon tenyészett rajta a növényzet, akkor helyezte Isten tevékenysége színhelyére az embert, a Teremtő művének koronáját, akiért ezt az egész gyönyörű világot teremtette.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 22. o.)

„Az Úr szavai és tettei összhangban állnak egymással. Szavai kegyelemmel teljesekek, cselekedetei pedig áldást osztóak. »Füvet sarjaszt a barmoknak, és növényeket az emberek javára.« (Zsolt 104,16) Milyen bőkezűen gondoskodik rólunk!» (Ellen G. White, 1901, 8. levél.)

A 104. zsoltár 6–14. verse rámutat arra, hogy Istennek a víz-özön pusztítása után is gondja volt arra, hogy még mindig szép legyen a természet világa – a megváltozott, mostohább körülmények között is –, és alkalmas legyen az ember testi-lelki szükségletei betöltésére. Figyelemre méltó a 104. zsoltár 25–26. verse is, amely a tenger élővilágának a változatosságáról szól. Amikor ezeket az igéket olvassuk, eszünkbe jut, hogy a formák és színek csodálatos gazdagságát látjuk, ha egy tengeri akvárium

kiállítás meg nézünk. Isten valóban mindent „szépen alkotott”, azt akarta, hogy az élővilág a benne „játszadózó” élőlényekkel megörvendeztesse szemünket és a szívünket, és ezenfelül az értelmünket is foglalkoztassák a teremtés csodái.

„Mikor a tudósok kutatásaik közben felteszik a kérdést: »Miért bajlódna ezzel a természettel?«, vagy »Ez meg miért van?«, úgy tesznek, mintha értelmet tulajdonítanak a természetnek. Habár e kérdések rendszerint tréfásan fogalmazódnak meg, mégis van komoly tartalmuk. A tapasztalat azt mutatja, hogy a természet osztozik a gazdaságosság, hatékonyság, szépség és matematikai finomságok iránti érzékünkben, és ez a fajta kutatási szemlélet sokszor vezet sikerre. (...) A legtöbb fizikus hisz abban, hogy tudományának bonyodalmassága mögött elegáns és átütő egységesség rejtőzik. (...) Van például egy kimondatlan, de többé-kevésbé egyetemes vélekedés a fizikusok körében, miszerint mindennek, ami a természetben létezik, megvan a maga »helye« vagy szerepe egy átfogóbb rendben, továbbá hogy a természet nem tékozló, nem termel fölösleges létezőket, hogy nem önkényes. A fizikai valóság minden oldala »természetes« és logikus módon kapcsolódik a többihez. Ezért amikor a műonként ismert részecskét felfedezték 1937-ben, Isidor Rabi fizikus megdöbben. »Ki rendelte ezt?« – kiáltott föl.” (Paul Davies: *Isten gondolatai – Egy racionális világ tudományos magyarázata*, Kulturtrade Kiadó, 1995, 207. o.)

5 Mi a magyarázata annak, hogy Isten az első nap teremtette a világosságot, de csak a negyedik napon a „világító testeket az ég mennyezetén”?

- „Mondta Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, meghatározói az ünnepeknek, a napoknak és esztendőknél. Legyenek világítókul az ég mennyezetén,

hogy világítsanak a földre. És úgy lett. (...) Este és reggel lett a negyedik nap.” (1Móz 1,14–15. 19)

- „Teremtett Holdat az ünnepek mutatására, és Napot, mely lenyugvását tudja.” (Zsolt 104,19)
- „Ezután láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger többé nem volt. (...) Elvitt engem lélekben egy nagy, magas hegyre és megmutatta nekem a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállt alá a mennyből. Benne volt Isten dicsősége, amelynek a világossága hasonló volt a legdrágább kő, a kristálytisza jáspis kő [fényéhez]. (...) A városnak nincs szüksége a Napra, sem a Holdra, hogy világítsanak benne, mert Isten dicsősége világosította meg azt, és annak szövétneke a Bárány. (...) Ott éjszaka nem lesz, nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön-örökké.” (Jel 21,1. 10–11. 23; 22,5)

A teremtéstörténet arra utal, hogy létezik olyan világosság, amely nem a Naptól származik. Isten nem szorul a Napra, ha világosságot akar gyűjtani. Érdekes, hogy Jelenések könyvében, az újjáteremtett Föld és az új Jeruzsálem bemutatásánál ismét olyan világosságról van szó, amely nem a Naptól vagy a Holdtól származik. Nem kapunk magyarázatot arra, hogy milyen természetű az „Isten dicsőségéből” származó világosság, de tény, hogy a Biblia elején és végén is szó van olyan világosságról, amely nem a jelenleg fényforrásul szolgáló égitestektől származik.

Más fontos funkciót is betöltenek a szóban forgó égitestek: az idő meghatározói, részekre osztói, általuk tudjuk mérni az időt. Óráinkat pontos „járásukhoz” igazítjuk. A Nap tényleg „tudja a lenyugvását”.

6 Mit mond az isteni kinyilatkoztatás az ember teremtéséről?

- „Teremtette tehát Isten az embert az ő képére, Isten képre teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. Megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok birodalmatok alá, uralkodjatok a tenger halain, az ég madaraiban, a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon! (...) Formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte orrába az élet leheletét. Így lett az ember élő lélekké. (...) Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 1,27–28; 2,7. 15)
- „Kezeid formáltak és készítettek engem. (...) Bőrrel és hússal ruháztál fel, csontokkal és inakkal fedtetél be engem. Életet és kegyelmet szerezteél számomra, és gondviselésed őrizte lelkemet.” (Jób 10,7–8. 11–12)
- „Bizony te alkottad veséimet [jelképes kifejezés: belső részeimet]. Magasztallak, hogy csodálatosan megalkottál. Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt az én lelkem.” (Zsolt 139,13–14*)

.....

.....

„Isten úgy teremtette az embert, hogy mind külsejét, mind pedig a jellemét illetően Isten képmása legyen. Egyedül Krisztus az Atya »valóságának képmása« (Zsid 1,3), az embert azonban Isten hasonlatosságára teremtette. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme képes volt az isteni dolgok felfogására. Hajlamai tiszták voltak, vágyain, ösztönein és szenvedélyein ér-

* A 13. verset pontosított fordításban idéztük.

telme uralkodott. (...) Isten nem arra teremtette az embert, hogy egyedülállóan éljen, társas lénynek alkotta. Társalankul még Éden szemgyönyörködtető vidéke és kellemes foglalatosságai sem nyújtottak volna tökéletes boldogságot. (...) Maga Isten adott társat Ádámnak. Gondoskodott »hozzá illő segítőtársról«, neki megfelelőről, aki alkalmas volt arra, hogy társa legyen.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 24–25. o.)

„Éden a menny volt kicsinyben. Isten nem csupán dicső alkotásairól való elmélkedésre teremtette az embert, hanem kezet adott neki, hogy fáradozzon; és értelmet, szívet, hogy elmélkedhessen. Ha az ember boldogsága semmittevéből állna, a szerető Isten nem adott volna kétkezi munkát Ádámnak. Az embernek tevékenységben és gondolkodásban kellett megtalálnia a megelégedettséget.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1874. február 24.)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

Az ember viszonyulása a teremtő és fenntartó Istenhez a végidőben

*„Lesz idő, amikor az egészséges tudományt
el nem szenvedik... Az igazságtól elfordítják a fülüket,
de a mesékhez odafordulnak.”*
(2Tim 4,3-4)

I Milyen profetikus kijelentést találunk erre vonatkozóan a Szentírásban? Melyik kifejezés fordul elő mind a Péter apostol, mind a Pál apostol által közvetített isteni kijelentésben?

- „Az utolsó időben gúnyolódók* támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak... Készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld... vízből és víz által állt elő Isten szavára...” (2Pt 3,3. 5)
- „Lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tim 4,3–4)

* Pontosított fordítás szerint.

A felvilágosodás szellemi irányzata a 18. század közepétől fogva szembefordult a vallásos világnézettel, és egy új gondolkodásmód vált meghatározóvá. E szerint csakis tapasztalati úton, a tudományos kutatás módszerével lehet ismereteket szerezni a minket körülvevő világról és magáról az emberről is. Megszülettek a különböző evolúciós elméletek, amelyek Isten kiiktatásával, természetes fejlődési folyamatokkal magyarázták a világ és az élővilág létrejöttét. Charles Darwin 1859-ben megjelent *Fajok eredete* című műve azt is kimondta végül, hogy az ember sem Isten közvetlen teremtése, hanem evolúciós folyamat eredménye.

„Az evolúciótan alapelve a meglévő átalakulása új formákká és állapotokká, a meglévő alapján. A biológiai evolúció visszafelé történő meghosszabbítása az ősrobbanás-elmélet. A milliárdnyi csillagot összefogó galaxisok kialakulása után egyes naprendszerek alkalmas bolygóin ősóceánokban kémiai evolúció során szerves molekulák keletkeztek. Ezekből lettek az első sejtek, és elindult a biológiai evolúció. Az ember állati ősből alakult ki sok millió év alatt. Az egész folyamat 15-20 milliárd év alatt játszódhatott le, a mai elképzelések szerint. Minden evolúciós elképzelés közös jellemzője a komplexitás (bonyolultság, összetettség) fokozatos növekedése, mérhetetlenül hosszú idők alatt.” (Szentpétery Péter: Bocsánat, Mr. Darwin, *Theologiai Szemle*, 2009/2., 482. o.)

„Olyan szenvedélyesen akarnák kizárni az emberek Istent a mindenség feletti uralkodói hatalmából, hogy inkább az embert alacsonyítják le, és fosztják meg eredetének méltóságától. Állandóan arra törekszenek, hogy a teremtés művét természetes okokra vezessék vissza.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 98. o.)

Pál apostol szavai – „az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak” – egy normalitását elvesztett világ képét tárják elénk. Nyilvánvaló hézagok és ellentmondások vannak az evolúciós elméletekben, eszméje mégis elfogadhatóbb tömegek számára, mint a bibliai kijelentés a teremtésről. A Te-

remtőtől független, öntörvényű természet jobban megfelel ugyanis az ember hajlamainak, büszke, magabiztos, énközéppontú gondolkodásának. Ezzel magyarázható az, hogy a természettudományon belül felmerült, rangos tudósok által is hangoztatott kételyek és cáfolatok ellenére oly sokan kitartanak mégis az evolúciós elméletek mellett.

„Az agy olyan ravaszul dolgozik, hogy még csak be sem engedti azt az információt, ami ellentétben áll személyes érdekünkkel, mondhatom úgy is, hogy nem veszünk róla tudomást. (...) Ami pedig az embert vezeti, az egyszerűen a kívánság.” (Szent-Györgyi Albert, idézi Eke Károly: *A tudomány hullámbosszán*, Budapest, 1976, 248. o.)

Egy példa a természettudományok fejlődése nyomán felmerült kételyeket illetően: „A legegyszerűbb élőlény genetikai kódja is könyvtárnyi információt tartalmaz. Azt feltételezni, hogy ez véletlenül jött létre, annyira megalapozott, mintha azt feltételeznénk, hogy a British Múzeum könyvtárában található valamennyi könyvet nem intelligens szerzők alkották volna meg, hanem véletlen szülőttei lennének.” (Jeszenszky Ferenc: *Az evolúció a termodinamika és az informatika fényében, Sola Scriptura*, 2002/2., 32. o.)

„Bebizonyosodott, hogy az élet alapjának tekintett egyszerűség merő ábránd. A sejt belsejét ijesztően összetett és tovább nem egyszerűsíthető rendszerek népesítik be. Az ebből levonható következtetés, miszerint az életet intelligens tervező hozta létre, sokkolóan hat ránk, akik a 20. században hozzászoktunk ahhoz, hogy úgy gondoljunk az életre, mint egyszerű természeti törvények következményére.” (Michael J. Behe: *Darwin fekete doboza*, Harmat Kiadó, Budapest, 2002, 314. o.)

„Mózes [könyve leírása a teremtésről] kizárja a fejlődéselmélet hipotézisét, amely szerint minden élőlény egyetlen őssejtől származik, abból fejlődött ki evolúció útján. A Biblia szerint a növények és az állatok is saját fajuk szerint teremtettek. A növényi és állati fajok léte tehát Isten akaratán alapuló,

kezdettől fogva meglévő tény, nem pedig esetleges átalakulások eredménye. Ami az embert illeti, a Szentírás tanúsága szerint az emberi lény egy egészen különleges teremtés eredménye.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 65. o.)

2 Mit vallanak ma a világ eredetéről általában a keresztény egyházak, és – kevés kivétellel – a keresztények tömegei is?

■ „Amióta az atyák elhunytak, minden ugyanúgy marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pt 3,4)

.....

.....

Nem tagadják ugyan, hogy volt valamiféle teremtés, valamilyen isteni beleavatkozás vagy indítás a kezdetnél, de elfogadják azt, hogy ezt követően már minden az evolúciós elméletek szerint alakult. Ezt nevezik teista (Istent valló) evolúciótannak.

Római katolikus teológusok ebben a formában egyeztetik a teremtést az evolúciós elméletekkel: Isten az önfelülmúlás képességével teremtette az anyagot. A protestánsok pedig ezt mondják: A Biblia megmondja, hogy ki teremtette a világot, a tudomány pedig megmondja, hogy hogyan. A keresztény egyházak kapitulációja a korszellem, illetve az evolúciós elméletek előtt addig elment, hogy 2009-ben – Darwin születésének kétszázadik, és nevezetes műve megjelenésének százötvenedik évfordulóján – az anglikán egyház ilyen posztumusz bocsánatkérést tett közzé: „Charles Darwin, születésed után 200 évvel az anglikán egyház bocsánatkéréssel tartozik azért, mert félreértett. Mivel először rosszul reagáltunk, másokat is arra biztattunk, hogy félreértsenek, de még nincs vége a jó hírnevedért folytatott küzdelemnek.” (Idézi: Szentpétery Péter, i. m., 90. o.)

Azt a felfogást, miszerint kezdettől fogva „minden ugyanúgy marad” a természetben, az *uniformizmus elvének* hívják. Darwin barátja, Charles Lyell geológus állította fel ezt az elméletet. E szerint a tudományos kutatásoknál azzal kell számolni, hogy mindig ugyanazok a természeti törvények léteztek, mint amelyeket például ma ismerünk. Ennek az elvnek alapján beszélnek sok millió évről, mint amelyek egyes kőzetek kialakuláshoz szükségesek voltak. Mindez azonban csak feltevés, ami tudományosan nem bizonyítható. A Bibliában foglalt kinyilatkoztatás szerint az isteni teremtés nem a ma ismert természeti törvények szerint történt, és a bűneset, valamint a vízözön is törésvonal volt, nem bizonyítható, hogy a ma általunk ismert természeti törvényekkel kell számolni az ezeket megelőző időben.

„Az alkotás, a teremtés titkait Isten nem nyilatkoztatta ki számunkra. (...) Teremtői hatalma éppoly felfoghatatlan előttünk, mint öröktől fogva való létezése. (...) Általános az a nézet, hogy Istent is korlátozzák a saját törvényei. (...) Általában »a természet törvényei« fogalmával jelölik meg azokat az eddig észlelt törvényeket, amelyek a látható világot uralják. De tudásunk korlátozott, nem tudjuk, milyen áttekinthetetlenül nagy a Teremtő munkaterülete, amelyen törvényeivel összhangban munkálkodhat. Ez teljességgel felülmúlja halandó emberek értelmi képességeit. (...) A természet csupán szolgálja Teremtőjének. Isten nem szünteti meg törvényeit, sem azokkal ellentétben nem cselekszik, hanem állandóan eszközeként használja őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 99–100. o.)

3 Hogyan szól a Szentírás arról, hogy Isten olyan bölcseségen alapuló hatalommal rendelkezik, amely által bármikor bármit teremthet, a semmiből is, pusztá szavával? Min alapszik Isten teremtő hatalma?

- „Isten (...) a holtakat megeleveníti, és azokat amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket.” (Rm 4,17)

- „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, az nem valami foghatóból, meglévőből lett.” (Zsid 11,3*)
- „Ő teremtette a földet erejével, Ő alkotta a világot bölcsességével, Ő terjesztette ki az egeket értelmével.” (Jer 10,12)
- „Az Úr bölcsességgel fundálta a földet, és megerősítette az eget értelemmel. Tudománya által fakadtak ki a mélységből [a vizek], és a felhők csepegnek harmatot.” (Péld 3,19–20)

„Isten semmiféle előzetesen meglevő anyagot nem vett igénybe a világ megalkotásánál. Ellenkezőleg, minden – anyagi és szellemi dolgok egyaránt – az Úr Isten parancsszavára támadtak, az Ő pusztá akarata által teremtettek.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 258–259. o.)

Luther Márton így fordította német nyelvre Zsid 11,3-at, nem szó szerint, de tartalmilag pontosan: „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, az a semmiből lett.”

A holtak feltámasztása is semmiből teremtés lesz, Isten teremtő szavának az erejével: „A feltámadáskor azonosságunk megmarad, bár nem a sírba alászállt anyagban. Isten csodálatos dolgai titkok az ember előtt. (...) Nincs olyan isteni törvény a természetben, amely azt bizonyítaná, hogy Isten a halál előtti részecskét adná vissza. Isten neki tetsző testet fog adni a meghalt igazaknak. Pál a mezőn elvetett maggal szemlélteti ezt a gondolatot (1Kor 15,35–38). Az elvetett mag elrothad, de új növény hajt ki belőle. A mag anyaga nem támad fel korábbi összetételében. Isten olyan testet ad a feltámadottnak, amelyet jónak lát.” (Ellen G. White, 76. sz. kézirat, 1900)

* Pontosított fordítás szerint.

A 21. század elején tapasztalhatjuk, hogy a „tudás” eszközével csodálatos dolgokat tud létrehozni még az ember is. Isten bölcsessége pedig „végéremehetetlen” (Ésa 40,28), kifejezhetetlenül tágabb és mélyebb, az ember tudásához képest.

4 Hogyan nyilatkozott meg Isten teremtő hatalma Jézus által is? Ki értette meg e hatalom lényegét olyan jól, hogy Jézus elismerését váltotta ki?

- „[Jézus] felkelve megdorgálta a szelet, és ezt mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! Ekkor elállt a szél, és nagy csendesség lett. (...) Megfélemlettek nagy félelemmel [a hajóban ülők], és ezt mondták egymásnak: Kicsoda Ő, hogy mind a szél, mind a tenger engednek neki?” (Mk 4,39. 41)
- „Elvették a követ onnan, ahol a meghalt [Lázár] feküdt. Jézus pedig felemelte szemét az égre, és ezt mondta: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, te küldtél engem. Mikor ezeket mondta, fennszóval kiáltott: Lázár, jöjj ki! Erre kijött a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, az arca kendővel volt borítva. Mondta Jézus: Oldozzátok el őt, hagyjátok menni.” (Jn 11,41–44)
- „[Csak] szóval mondd, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, vitézek vannak alattam, és [ha] az egyiknek azt mondom, menj el – elmegy, vagy a másiknak jöjj – eljön. Ha szolgámnak [szólok]: tedd ezt – azt teszi. Jézus pedig ezeket hallva elcsodálkozott, és hátrafordulva ezt mondta az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam!” (Lk 7,7–9)

Sok keresztény tagadja a hatnapos teremtést, mert képtelenségnek tartja a semmiből teremtést, helyette inkább az evolúció általi „teremtést” fogadja el. De mi a helyzet akkor Jézus csodáival, hiszen nyilvánvaló, hogy azok is szóval teremtések voltak? Az evangéliumok beszámolóját ezekről olyan keresztények is elfogadják, akik a Mózes első könyvében olvasható teremtéstörténetet evolúcióként értelmezik. Logikailag csak két lehetőség van: vagy elismeri az ember Isten teremtő hatalmát, amivel a semmiből bármit létrehozni képes pusztán a szavával – a kezdeti teremtésnél és Jézus esetében is –, vagy pedig tagadja a bibliai kijelentés valóság voltát mindkét esetben.

„Amikor Jézust felkeltették a vihar miatt, egész lénye teljesen nyugodt volt. Nyoma sem volt a félelemnek sem szavában, sem tekintetében. Nem azért, mintha isteni hatalmának tudatában bízott volna. Nem a menny, a föld és a tenger Uraként őrizte meg nyugalmát. Ezt a hatalmát Ő letett le, mert így mondta:»Én semmit sem cselekedhetek magamtól.« (Jn 5,30) Egyedül Atyja hatalmában bízott. A hit volt az, amely nyugalmat adott neki. (...) Szava, amely lecsendesítette a tengert, Isten hatalma volt.” (Ellen G. White: Jézus élete, 336. o.)

„Krisztus minden tetteben együttműködött Atyjával. Mindig hangsúlyozta, hogy nem önállóan munkálkodik, hanem hit és imádság által viszi véghez csodáit. Jézus Krisztus arra vágyott, hogy mindenki megismerje Atyjához fűződő kapcsolatát. »Atyám – mondta –, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, Te küldtél engem.« (Jn 11,41–42) Ezután a tanítványok és a nép a legmeggyőzőbb bizonyítékát kapták a Krisztus és Isten közötti kapcsolatnak.” (Ellen G. White: Jézus élete, 460–461. o.)

A római százados azzal indokolta, hogy Jézusnak nem szükséges a házához menni beteg szolgája érdekében – hanem elég, ha csak egy szót szól, ott ahol van –, hogy katonai parancsnok lévén tudja, mit ér egy parancsszó. A kimondott pa-

rancs azonnal végrehajtást nyer. Ha Jézus Isten Fia, akkor minden engedelmeskedik az Ő szavának, mert az isteni parancsszóhoz van igazítva minden. A 21. század elején még könnyebb ezt megértenünk. A hétköznapi ember is tudja, mi minden zajlik le gyorsan például egy kód beütése nyomán. Gyarló hasonlaltatást mondhatjuk: talán Isten teremtő szava is kódszerűen hoz működésbe dolgokat, olyan történések láncolatát indítja el Szavával, amelyek káprázatos gyorsasággal és pontossággal véghezviszik akaratát.

5 Mit tagadnak a végidőben élők tömegei a kezdeti – semmiből, szóval történt – teremtéssel együtt?

- „Én vagyok az Alfa és az Ómega, kezdet és vég – ezt mondja az Úr, aki van és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.” (Jel 1,8)
- „[De ők] ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete?” (2Pt 3,4)

.....

Aki az evolúciós folyamat eredményének tekinti a világ eredetét, az Jézus visszajövetelét, a történelemben való személyes beavatkozását is lehetetlenségnek tartja. Ilyen gondolkodásmód nyomán születnek az alábbiakhoz hasonló kijelentések:

„Amikor Jézus világvégi eljövételéről szólunk, kerülnünk kell annak látszatát, mintha ez az eljövétel helyváltoztatással járna. (...) Az egész emberiség olyan változáson megy keresztül, hogy mindenki kénytelen lesz megtapasztalni a láthatatlanul állandóan köztünk élő dicsőséges Krisztust. Így tehát Krisztus voltaképpen nem jön el hozzánk, hanem a világ érkezik el őhozzá, amennyiben a történelem során foko-

zatosan olyanná fejlődik, hogy a történelem végén képes lesz befogadni mindazt, amit Krisztus a megváltással kiérdemelt számára.” (Dr. Előd István: *Katolikus dogmatika*, Bp., Szent István Társulat, 1978, 668. o.)

„Ha a Lélek vezérel bennünket, akkor nem olyan uralomban reménykedünk, amely majd egyszer valamikor eljön, hanem azért könyörgünk, hogy Isten országa épüljön bele e föld uralmi rendszereibe.” (Jörg Zink: *Egyetemes egyház, de mikor?*, Kálvin Kiadó, 2003, 182. o.)

Aki a világ eredetét fejlődéssel magyarázza, az a bűn esetet sem tekinti valóságos történelmi eseménynek. Ez esetben azonban a megváltás sem értelmezhető igazán történelmi valóságnak. A bibliai teremtéstan szerint Isten „mindent igen jónak” teremtett (1Móz 1,31), a halál és a szenvedés a bűnnel együtt jött be világunkba (Rm 5,12). Ezért a halál ellenség (1Kor 15,26). Az evolúciótan szerint viszont a halál a természet rendjéhez tartozik. Az életképtelen, hibás vagy gyengébb egyedek pusztulása a természetes szelekció velejárója, és ezáltal a fejlődés előmozdítója. Ennélfogva a történelmet sem lehet úgy felfogni, mint amely a jó és rossz küzdelmének színtere, és amibe a kritikus ponton magának Krisztusnak kell beleavatkoznia. Aki az evolúciós szemléletet elfogadja, az a jövőre csak úgy gondolhat, mint ami szintén vak természeti erők kezében van. Akár ki is pusztulhat minden, ugyanazon az alapon, ahogy egykor esetlegesen, véletlenszerűen létrejött.

A halállal szemben sem marad igazán remény e gondolkodásmód keretében. „Nyikolaj A. Mengden – a későbbi orosz diplomata – tizenhét éves fiatalemberként Lipcsében tanult, és nagy tisztelője volt Darwinnak. Két egymást követő levélben az alábbi kérdést intézte Darwinhoz, 1879-ben: »Az Ön elméletébe vetett erős hit összeegyeztethető-e az Isten-hittel, vagy az embernek választania kell az Ön elmélete és Isten között, vagy azok, akik hisznek az Ön elméletében, hihetnek-e és hinniük kell-e az Istenben is? (...) Legyen szíves megmondani,

hogyan az ember mit gondoljon a halál utáni életről? És szabad-e reménykednünk a viszontlátásban? Ez a gond ismételtelen előjött, mert a legjobb barátom halála miatt igen súlyos gondolatok gyötörnek.« (...) Darwin így válaszolt: »Nagyon elfoglalt vagyok, idős ember, rossz egészséggel, és nem tudok időt szakítani arra, hogy kérdésére teljes terjedelemben feleljek. A tudományomnak semmi köze Krisztushoz. (...) A magam részéről nem hiszem, hogy valaha is volt valamilyen kinyilatkoztatás. Ami a jövő életet illeti, mindenkinek magának kell ítélnie egymással szembenálló homályos valószínűségek között.«» (Szentpétery Péter: i. m., 92–93. o.)

6 Miképpen következik Isten teremtő szava tagadásából „Isten beszéde” valóságának a tagadása is?

- „Jézus mondta nekik [a szadduceusoknak]: **Avagy nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát?**” (Mk 12,24)
- „**Hogyan mondhatjátok: »Bölcsék vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van!« Bizony, íme hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! Megszégyenülnek a bölcsék, megremülnek és megfogattatnak! Megvetették az Úr szavát, micsoda bölcsességük van hát nekik?**” (Jer 8,8–9)

Ha Isten élő Isten voltát, mindenható hatalommal való cselekvését tagadja valaki, akkor az Írások ihletettséget sem tudja valóságnak venni. A Biblia keletkezését is természetes emberi okokra igyekszik visszavezetni, amint az úgynevezett történetkritikai írásmagyarázat irányzata teszi is. Ahogyan a világ teremtését illetően tagadja Isten teremtő erejű szavát, ugyan-

úgy a Biblia ígét sem tekinti Isten teremtő hatalmat hordozó beszédének.

„*Hamis tanítók hatástalanná teszik Isten szavát. A nyáj pásztorainak az Úr törvényével szembeni merev, elszánt szembeszegülése bizonyítja, hogy elvetették Isten ígétét, ehelyett saját szavukat emelik az Ige helyébe. Szentírás-magyarázatuknál emberek parancsolatait tanítják hittételekként. Az igazságtól való elpártolásukkal a gonoszságot bátorították, mondván: »Bölcsék vagyunk, az Úr törvénye velünk van.« Krisztus (...) szavai érvényesek rájuk is, aki ezt mondta az ilyen tanítóknak: »Nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát.«» (Ellen G. White: 1900, 60. sz. kézirat)*

„*Most, hogy Sátán már nem tarthatja a Szentírás elrejtésével uralma alatt a világot, más eszközöz nyúl, hogy célját elérje. A Bibliába vetett hit romba döntése éppúgy Sátán célját szolgálja, mint magának a Bibliának a megsemmisítése. (...) És most is, mint az előbbi korokban, felhasználja az egyházat szándéka előmozdítására.*” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, 521–522. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

Az értelmes teremtmények istentiszteletének örök alapja

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre
az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!” (Zsolt 95,6)

¶ Mi a legalapvetőbb tudás az ember számára? Mit mond az Írás arról az emberről, aki tudatosan elutasítja ezt?

- „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott minket és nem mi magunk – az Ő népe az Ő legelőinek juhainak vagyunk.” (Zsolt 100,3)
- „A balga így szól a szívében: »Nincs Isten!« Megromlottak, utálatosságot cselekedtek, nincs aki jót cselekedjék.” (Zsolt 14,1)
- „Így fizettek az Úrnak? Balga és értelmetlen nép! Nem Atyád-e Ő, aki teremtett? Ő alkotott és erősített meg.” (5Móz 32,6)
- „Jaj annak, aki Alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepei között!” (Ésa 45,9)

„A próféta nem azt mondja, hogy a bolond azt gondolta, nincs Isten – hanem hogy ezt mondta a szívében. Vagyis valóban nem érzi úgy, ahogy mondja, hanem csak hinni akarja, úgy látja, nagyon előnyös lenne számára, ha Isten egyáltalán nem létezne, ezért minden módon igyekszik bevinni gondolatvilágába Isten nemlétezésének ezt a képzetét, és meggyőzni magát állítása valóságáról. Igyekszik tételét úgy feltüntetni, beállítani és fenntartani mint ténykérdést, mint közismert dolgot, vitathatatlant dogmát. Hiába erőlködik azonban, nem tudja teljesen kioltani magában az ősi világosság szikráját, amely felfedi bennünk, hogy Isten van és él. Nem tudja elfojtani szívében azt a nyugtalanságot, amit ez a belső intuíció benne felidéz. Amikor tehát megkockáztatja ezt az állítást, hogy Isten egyáltalán nincs, nem a természetes ész és megismerés sugalmazza neki ezt az ítéletet, hanem az erkölcsi romlás.” (Francis Bacon: *Méditations sacres*, II. köt., 401. o., idézi: Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 31. o.)

¶ Mit mond Isten Igéje azokról, akik tudatlanságból nem tisztelik az egyetlen teremtő és fenntartó Istent?

- „Azt az örvendetes üzenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavaló [bálványoktól] az élő Istenhez térjete, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van. Az elmúlt időkben hagyta a pogányokat a maguk útján haladni, jóllehet nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jótevőnk volt, adva a mennyből esőket és termő időket nekünk, és betöltötte eledellel és örömmel szívünket. (...) Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, (...) mennynek és földnek Ura. Kézzele csinált templomokban nem lakik, sem embereknek kezelele nem tiszteltetik. (...) E tudatlanságnak idejét elnézi Isten, de most parancsolja az embereknek, mindenkinek min-

denütt, hogy megtérjenek.” (Ap csel 14,15–17; 17,24–25. 30)

- „Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azonban segítségül, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig [abban], akiről nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?” (Rm 10,13–14)

„Vannak a pogányok között olyanok, akik tudatlanságukban is imádják Istent. Soba nem jutott el hozzájuk az emberi közvetítéssel hirdetett világosság, mégsem fognak elveszni. Nem ismerik az írott törvényt, de meghallották Isten szavát a természetben, és azt tették, amit a törvény megkíván. Cselekedeteik bizonyítják, hogy a Szentlélek érintette szívüket, és Isten őket is elismeri gyermekeinek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 555. o.; eredeti lapszám, 638. o.)

Isten megtérésre hívja az őt nem ismerőket az evangélium által. De hol vannak az áldozatra is kész hírnökök?

„Krisztus (...) ellátta egyházát az éhező embereknek szánt mennyei eledellel. Ez az a kincs, amelyet népére bízott, hogy eljuttassák a világhoz. Hűségesen végre kellett volna hajtaniuk kötelességüket, folytatniuk kellett volna a munkát, míg a könyörület üzenete körül nem öleli a világot. (...) Az egyház azonban elveszítette első szeretetét. Önző és kényelemszerető lett. (...) Megrabolták a világot azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten el szeretett volna juttatni az emberekhez. (...) Emberek milliói pusztulnak el tudatlanságban és bűnben, miközben sokan, akikre Isten az élet kenyerét bízta, közönyösen veszik ezeknek az embereknek a sorsát. (...) Segítsen meg minket Isten, hogy bűnbánatot tartsunk és lomha mozgásunkat megszentelt, serény tevékenykedésre változtassuk. Mutassuk meg szavunkkal és tetteinkkel, hogy a pusztuló emberekért érzett felelősség személyes lelkiismereti terhünk.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., Felelősségünk c. fej., 24–27. o.)

3 Hogyan viszonyul teremtményeihez a teremtő Isten?

- „Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: (...) Fiaimat, kezeim munkáját csak bízátok rám! (...) Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, akiket [magamra] raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta! Véniségetekig én vagyok az, megöszülésetekig én visellek, én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.” (Ésa 45,11; 46,3–4)
- „Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak, de a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e ti azoknál? (...) Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek, nem munkálkodnak, nem fonnak. (...) Ha pedig a mező fűvét, amely ma van és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: mit együnk, mit igyunk, miképpen ruházkodjunk? Mindezeket a pogányok kérdezik. A ti mennyei Atyátok pedig jól tudja, hogy mindezekre szükségetek van. Keresétek először Istennek országát, és annak igazságát, akkor ezek mind megadatnak néktek.” (Mt 6,26. 28. 30–33)

„Folyamatosan tárjátok Isten elé szükségleteiteket, örömeiteket, szomorúságaitokat, gondjaitokat és félelmeiteket. Nem tudjátok megterhelni, nem tudjátok elfárasztani Őt, aki fejünk hajszálait is számon tartja, s nem közömbös gyermekei szükségletei

iránt. »Igen irgalmas az Úr és könyörületes.« (Jak 5,11) Szerető szíve mindenképpen érzékeli bánatunkat, hát még ha el is mondjuk neki. Vigyétek hozzá mindazt, ami zavarja és gyötri lelketeket! Semmilyen gond vagy teher nem túl nagy annak, aki a világokat fenntartja és az egész világmindenség ügyeit intézi. Semmi, ami békénket zavarja, nem túl kis dolog neki, hogy észre ne venne. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem túl sötét neki, hogy el ne olvassá, és semmilyen bonyolult ügy nem túl nehéz, hogy ki ne bogozná. Nem sújthatja nyomorúság a legkisebbet sem az övéi közül, nem zaklathatja fel a lelkeket semmilyen aggodalom, nem vidíthatja fel őket semmilyen öröm, és nem hagyhatja el az ajkukat semmilyen őszinte ima, amit mennyei Atyánk figyelmen kívül hagyna, ami ne keltené fel azonnal az ő érdeklődését. Ő »meggyógyítja a megtört szívűeket, bekötözi sebeiket« (Zsolt 147,3). Olyan szoros és teljes a kapcsolat Isten és az egyes emberi lélek között, mintha rajta kívül nem léteznék más teremtmény a Földön, akit Isten a figyelmében és a gondoskodásában részesítené, mintha senki más nem volna, akiért Isten az ő szeretett Fiát odaadta.» (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 86–87. o.)

„A liliumok szirmaira olyan üzenetet írt Isten, amelyet csak az a gyermeke olvashat el, aki (...) nem rabja a bizalmatlanságnak, az önzésnek és a gondoknak. (...) Isten nem elégedett meg azzal, hogy csupán a legegyszerűbb életszükségleteinket töltsse be. Pazarul szétárasztotta drága ajándékait az égen, a földön és a levegőben, hogy irántunk érzett szeretetéről beszéljenek. (...) Ha a természetet oly dúsan felékesítette, hogy ezáltal örömet szerezzen és boldoggá tegyen minket, vajon kételkedhetünk-e abban, hogy gondot visel legnagyobb szükségleteinkről? (...) Akik őszintén szolgálnak az Urat, semmiben sem szűkölködnek. Szegénység vagy jólét, betegség vagy egészség, egyszerűség vagy műveltség – mind-mind olyan körülmények, amelyekben kegyelmes ígérete szerint gondot visel rólunk.» (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről, Ne aggodalmaskodjatok! és Keressétek először Isten országát c. fej.)

4 Hogyan hibáztatta magát Jób – oktalan kesergései miatt –, miután Isten kinyilatkoztatta magát neki? Hogyan alázkodott meg előtte?

- „Felelt az Úr Jóbnak a forgószélből és mondta: Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel? Nosza övezd fel derekadat, mint férfi, én majd kérdezek, te meg taníts engem! Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!” (Jób 38,1–4)
- „Jób pedig felelt az Úrnak, és mondta: Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál. Ki az – mondod –, aki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem, csodadolgok ezek nekem, fel nem foghatom. Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek, én kérdezek, te pedig taníts engem! Fülemlnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. Ezért hibáztatom [magamat] és bánkódom a porban, hamuban!” (Jób 42,1–6)

„Az Úr keveset tehet az emberekért, mivel tele vannak kevélységgel, hiú dicsőségvágygal. Önmagukat magasztalják, a saját erejüket, műveltségüket, bölcsességüket tartják nagyra.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1881. július 14.)

„Amit Jób megtudott Istennek a teremtett világhoz való viszonyáról és Isten igazságáról, az az emberi értelem számára felfoghatatlan „csoda”. (...) Az az ismeret, amelyről Jób vallomása tanúskodik, tágra nyitott rácsodálkozás az Istenre. Mindaz, amit szenvedésben, kísértései között mondott, elhomályosul, eltűnik ennek az „ismeret”-nek a világosságában. Innen nézve úgy látja, tusakodásában még Istent is ki akarta oktatni afelől, hogy mit, hogyan tegyen, de most már azt akar-

ja, hogy Isten oktassa őt. Ezért az ismeretért minden régi ismeret tudatlanságnak bélyegez. (...) Azt is kimondja, hogyan jutott el erre az ismeretre: személyesen találkozott Istennel. (...) Ez az, ami elnémítja Jóbot.” (Muntag Andor: *Jób könyve*, Evangélikus Egyház Sajtóosztálya, Budapest, 1982, 314. o.)

„A legértelmesebb emberek sem képesek megérteni az Úrnak a természetben látható felfedett titkait. A Biblia számos kérdést vet fel, amelyeket nem tudnak megválaszolni még a legnagyobb tudósok sem. Nem is azért veti fel az Írás e kérdéseket, hogy felelni tudjunk rájuk, hanem hogy felhívják figyelmünket Isten mélyleges titkaira. (...) Mindennapi környezetünkben is sokminden felülmúlja véges értelmünket, Isten bölcsességét és szándékait képtelenek vagyunk kifürkészni. (...) Örökké kutathatunk, örökké tanulhatunk, és azon túl mégis ott marad a végtelenség.” (Ellen G. White: *White: Bizonyágtételek*, VIII. köt., 261. o.)

„Attól tanulok szívesen, aki teremtette a Mennyet és a Földet, attól, aki az ég mennyezetére helyezte a csillagokat, és megszabta a Nap és a Hold pályáját. (...) Istent választom, tanítson Ő.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 310–311. o.)

5 Milyen gondolatok és érzések támadnak a hívő emberben a természet csodáit és szépségét szemlélve?

- „Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevéől nevezi. Nagy a mi Urunk, és igen hatalmas, s bölcsességének nincsen határa!” (Zsolt 147,4–5)
- „Ő terjeszti ki az északot az üresség fölé, és függeszti fel a Földet a semmiség fölé. (...) Íme ezek az Ő útjainak részei, de mily kicsiny rész az, amit meghallunk abból! Ám az Ő hatalmának mennydörgését ki érthetné meg?” (Jób 26,7. 14)
- „Megvidámítottál, Uram, engem a Te cselekedeteiddel, kezred műveiben örvelezem. Mely nagyok, Uram, a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid!” (Zsolt 92,5–6)

.....
.....
.....

„Amit Isten hatalmából megsejt az ember, az csak a „szegélye”, a pereme, perifériája Isten valóságának. Csak fel-felvillanó parányi részletek Isten útjaiból. Az egészet, Isten igazi hatalmát nem értjük meg. Istent a maga teljes, isteni valóságában nem tudja megismerni az ember. (...) Isten több és nagyobb, mint amit az ember el tud képzelni felőle.” (Muntag Andor i. m., 191. o.)

A szabad természet a legalkalmasabb környezet a teremtő Istennel való meghitt kapcsolat ápolására. Keresztelő János is, Pál apostol is, sőt maga Jézus is a „pusztában” időzve készült fel szolgálatára. Nem volna szabad elfelejtenünk ezt. Tudatosan kellene keresnünk az alkalmakat, amikor egyedül, csendben nyugalmat találhatunk a természetben, és rendezhetjük gondolatainkat, érzéseinket. Nyitottabb, fogékonyabb a szív itt arra, hogy Isten Lelke belülről tanácsolja, formálja, alakítsa.

6 Miben áll az erkölcsileg helyes magatartás Teremtő Istennünk iránt?

- „Nagy Isten az Úr, és nagy király. (...) Kezében vannak a föld mélységei, és a hegyek magasságai is az övéi. Övé a tenger is, Ő alkotta azt, a szárazföldet is kezei formálták. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt! Mert Ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és kezének juhaink vagyunk. Bár csak ma hallanátok az ő szavát!” (Zsolt 95,3–7)
- „Íme az Úrnak félelme az a bölcsesség, és a gonosztól való eltávozás az értelem.” (Jób 28,28)

- „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája! Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14, 7)
-
-
-

„Az ember minden jel szerint arra van teremtve, hogy gondolkodjon, ebben rejlik minden méltósága, és (...) kötelessége, hogy helyesen gondolkodjon. A rend pedig azt kívánja, hogy önmagán, Teremtőjén és rendeltetésén kezdje a gondolkodást.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 146. töredék)

„Azért kell imádnunk Istent, mert Ő a Teremtő – minden lény neki köszönheti létét. Ahol a Biblia arról beszél, hogy Isten a pogányok isteneinél nagyobb tiszteletre és mélyélesebb imádatra méltó, ott mindig hivatkozik teremtő hatalmának a bizonyítékaira is.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 389. o.)

„A józan észnek el kell ismernie a magánál felsőbbrendű tekintélyt. Szívünknek és értelmünknek meg kell hajolnia a nagy Vagyok előtt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt. 285. o.)

Míg az Isten-félelem az Isten végéremehetetlen bölcsessége és erkölcsi tökéletessége iránt tanúsított megrendült tisztelet és csodálatot jelenti, az Isten-imádás az ebből következő gyakorlati cselekvést: Isten szolgálatát, a meghajlást az Ő szava és tekintélye előtt. Így is mondhatjuk röviden: Isten imádata azonos az Isten-félelemből származó következetes, teljes engedelmisséggel.

Ha a Teremtőt imádjuk, Krisztust imádjuk, az Atyával együtt, aki a teremtés művének végső szerzője, tervezője. Továbbá a megváltás lényege szerint nem más, mint újjáteremtés (2Kor 5,17). A teremtő és a megváltó Isten imádata tehát szétválaszthatatlan egymástól. A teremtő imáadására való felhívás

egyenértékű azzal a felszólítással, hogy a megváltó Jézus személyében mindenek Teremtőjét tiszteljük, továbbá azzal a feltétlen engedelmisséggel és tisztelettel viszonyuljunk hozzá, amely Őt ebben a mivoltában megilleti.

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány.*

Élet az Édenben

Isten teremtő művének átgondolása után a kezdetben adott mennyei ajándékokkal foglalkozunk részletesebben. Ebben a tanulmányban elsősorban abból a szempontból foglaljuk össze a Biblia első fejezeteit, hogy milyen csodálatos, boldog és tiszta életet szánt Isten az embernek. Tudnunk kell, mit veszítettünk el a bűn miatt, hogy vágyakozzunk utána és örömmel tudjunk együttműködni Megváltónkkal a helyreállítás munkájában, hogy alkalmassá tehessen bennünket „a szentek örökségére” (Kol 1,12).

A következő tanulmányokban pedig részletesebben megérezzük az Ige alapján, hogyan élhetünk azokkal az ajándékokkal, amelyek még a bűntelen világból származnak.

I Milyen otthont készített Isten az első emberpárnak?

- „Ültetett az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezte az embert, akit formált.” (1Móz 2,8)
- „Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe.” (Móz 2,15)

.....
.....
„A Teremtő olyan környezetet választott szüleinek, amely a legjobban szolgálta egészségüket és boldogságukat. Nem palotá-

ba helyezte őket, nem is mesterkélt díszített, fényűző környezetbe, amilyenre ma oly sokan igyekeznek szert tenni. Közvetlenül a természetbe és a menny szent lényének közelségébe helyezte őket.

A kertben, amit Isten otthonként készített gyermekeinek, mindenfelől gyönyörű bokrok és finom rajzolatú virágok köszöntöttek őket. A fák minden változatát meg lehetett találni a kertben. Sok fa roskadozott az illatos és ízletes gyümölcsöktől. Ágaikon madarak zengték dicsőítő éneküket. Árnyékukban a szárazföldi teremtmények mit sem félve együtt játszadoztak.

Ádám és Éva, a romlatlan, tiszta pár gyönyörködött Éden tájában és hangjaiban. Isten meghagyta, hogy az ember „művelje és őrizze” a kertet (1Móz 2,15). Mindennapi munkájuk egészséget és örömet kínált nekik. A boldog pár örömmel köszöntötte Teremtőjét, aki hűvös alkonyatkor eljött hozzájuk, és közöttük járva beszélgetett velük. Isten naponta tanította őket. Az az életforma, amelyet Isten határozott meg szüleinek, tanulságot hordoz számunkra. Bár a bűn rávetette árnyát a földre, Isten azt akarja, hogy gyermekei gyönyörködjenek kezének műveiben.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, „Kapcsolatban a természettel” c. feje.)

Az embert Isten megáldotta olyan képességekkel, hogy értékelje a szépet, a harmóniát, s örömet találjon a természet változatos megjelenésében. Korunkban többnyire emberi alkotások között éljük mindennapjainkat, de most is bennünk van a vágy a teremtett világ szépségei után. Egy virágos mező, folyópart vagy hegyvidéki táj gyönyörködteti a lelkünket – a komor és merev épületek, utcák látványa már kevésbé.

A teremtés csodái az egész Földet betöltötték, azonban Isten atyai szeretetét fejezte ki azzal, hogy egy gyönyörű kertet, parkot ültetett, összeválogatva a legszebb virágokat, fákat, a legkívánatosabb gyümölcsöket, hogy örömet szerezzen gyermekeinek.

A bűn által tönkretett földünkön is sok szépséget találunk, és testi-lelki egészségünket sokkal inkább szolgálja a természet közelsége, mint a városi, mesterséges környezet, ahol Teremtőtől is könnyebben eltávolodik az ember. Ezért aki csak

megteheti, most is inkább vidéki környezetet válasszon otthonául. Ellen White is ezt tanácsolja, különösen a végidő romló erkölcsi állapotára utalva:

„Ne tekintsd lemondásnak, hogy a hegyek és dombok közé kell költözned, inkább keresd azt a visszavonultságot, ahol egyedül lehetsz Istennel, és megismerheted akaratát és útját! (...) Népünk tegye életcéljává a lelkeség keresését! Krisztus az ajtónál van! Ezért mondom mindnyájatoknak: ne éreztétek megfosztva magatokat, amikor a felhívást halljátok: hagyjátok el a városokat, és költözzetek vidékre! Itt gazdag áldás vár azokra, akik ezt megértik. A természet látványja, a Teremtő keze munkájának tanulmányozása által észrevétlenül átváltozunk ugyanarra a képmásra.”

(Ellen G. White: *Selected Messages*, 355–356. o.)

„Újra és újra oktatott az Úr, hogy a Krisztus-váróknak el kell vinniük családjukat a városokból vidékre, ahol megtermelhetik a saját szükségletükre való élelmet, mert a jövőben a vásárlás és eladás gondja nagyon komoly lesz. Most kell erre felkészülnünk, és megfogadni a tanácsot: Menjetek ki a városból vidéki területekre, ahol a házak nincsenek összezsúfolva, és ahol szabad lehetsz az ellenség hatásától.” (Ellen G. White: *Selected Messages*, 1904, *Az utolsó napok eseményei*, A vidéki élet c. fejelet)

2 Hogyan gondoskodott Isten az ember egészséges táplálékáról?

■ „És mondta Isten: Íme nektek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen nektek eledelül. És nevelt az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette.” (1Móz 1,31; 2,9)

„Abhoz, hogy megtudjuk, melyek a legmegfelelőbb tápanyagok, meg kell vizsgálnunk, Isten eredetileg milyen étrendet tervezett az ember számára. Isten, aki az embert teremtette, és tudja, mire van szüksége, megszabta Ádám táplálékát: »Íme nektek adok minden maghozó füvet, (...) minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen nektek eledelül.« (1Móz 1,29). Az Édenből kirekesztett embernek, akinek a bűn miatt megátkozott földet művelve kellett kenyerét megkeresnie, Isten megengedte, hogy egye »a mezőnek füvét« is (1Móz 3,18). Gabonából, gyümölcsből és zöldségféléből áll az az étrend, amelyet a Teremtő számunkra választott. Ezek az ételek a lehető legegyszerűbb és legtermészetesebb módon elkészítve a legegészségesebbek és legtáplálókabbak. Olyan erőt, szívósságot és szellemi frissességet biztosítanak, ami a bonyolultabb táplálékokból nem meríthető.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Étrend és egészség c. fejelet)

Amikor Isten megteremtette az embert, ellátta mindennel, amire az élete fenntartásához szüksége van. A teremtéskor Isten meghatározta az ember táplálékát: maghozó füvek, és minden fa, amelyen maghozó gyümölcs van. A gabonafélékből, gyümölcsökből és diófélékből álló étrend tehát a legegészségesebb az ember számára, mert ezek a növények frissítő, energiaadó tápanyagokat tartalmaznak. Ezek a táplálékok rendelt termények kívánatosak, változatosak, a legkülönbözőbb ízeket, aromákat, tápanyagokat tartalmazzák. A bűnesetet követően Isten a zöldségféléket, gyökérféléket és gyógynövényeket is az étrend részévé tette, ezek feladata a test regenerációjának, gyógyulásának segítése, a káros folyamatok lassítása.

Az Édenkertben az első emberpár „bátran ehetett” a kert minden fájáról – egy kivétellel –, ami azt mutatja, hogy az egészséges táplálékok változatos, megfelelő mennyiségű fogyasztása szükséges és hasznos.

A végidő felé haladva azt tapasztaljuk, hogy az állattartás körülményei, valamint megszorodó betegségeik miatt újra a teljes mértékben növényi eredetű étrend a követendő. Azon-

ban nem csupán ebből a szempontból kell törekednünk az eredeti étrendhez való visszatérésre.

„Nincs már itt az ideje, hogy mindenki felhagyjon a húsfogyasztással? Hogyan táplálkozhatnak még hússal és egyéb testet-lelket károsító ételekkel azok, akik a szent angyalok társaságára méltó tisztán, nemes és szent életre törekszenek? Miként olthatják ki Isten teremtményeinek életét, hogy azok húsát nyenccfalatként fogyasszák? Térjenek vissza inkább a kezdetben kapott egészséges és ízletes ételekhez, legyenek irgalmasak az Isten által teremtett és uralmuk alá helyezett okatlan állatokkal, és tanítsák meg erre az irgalmasságra a gyermekeiket is.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 295., 315. o.)

„Isten megpróbál lépésről lépésre visszavezetni eredeti szándékához, hogy az ember a föld természetes termékeiből éljen. Azok, akik várják az Úr visszajövetelét, a hús evését végül mellőzni fogják; a hús nem alkotja étkezésük részét. Ezt a célt állandóan tartuk szem előtt, állhatatosan törekedjünk erre!” (Ellen G. White: *Counsels on Health*, 1890, *Az utolsó napok eseményei*, A maradék életstílusa és tevékenysége c. fej.)

3 Milyen volt a bűneset előtt az ember kapcsolata a többi élőlényel?

- „És formált az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert amely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.” (1Móz 2,19 vö. Ésa 11,6–9)
- „A föld minden vadainak, az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, amelyekben élő lélek van, a zöld füveket adom eledelül.” (1Móz 1,30)

„Ádám jól ismert minden élő teremtményt, a vízben játszadozó hatalmas leviatántól a napsugárban lebegő porszemnyi bogárig. Mindegyiknek ő adott nevet. Ismerte természetüket és szokásaikat. Isten dicsőségét az egekben, a rendben keringő megszámlálhatatlan világot, azt, hogy »miként lebegnek a felhők«, a fény és a hang, a nappal és az éjszaka titkai – összeülein mind tanulmányozhatták. Az erdő minden levele, a hegyek minden köve, minden fénylő csillag, a föld, a levegő és az égbolt Isten nevét hordta magán. A teremtés rendje és harmóniája végtelen bölcsességről és hatalomról beszélt. Mindig felfedezhettek valamilyen szépséget, amely még jobban elmélyítette szívükben a szeretetet, és hálájuk újabb kifejezésére indította őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. fej.)

Isten olyan lényeket is teremtett, amelyek az ember gondoskodását és szeretetét igénylik és értékelik. A bűneset megrontotta az ember és az állatok közötti harmonikus kapcsolatot, de most is igaz, hogy szinte kivétel nélkül minden állat, a ragadozók is megérik és viszonzják az ember irántuk kifejezett szeretetét. Isten eredeti terve szerint az állatoknak is növényi táplálékot adott, a bűneset után történt változások tették szükségserűvé a ragadozó életforma kialakulását. Ha az ember nem avatkozik bele a természet rendjébe, akkor még ez is a természet egyensúlyának fenntartását szolgálja. Az újjáteremtett földön az ige szerint helyre fog állni az ember és az állatok közötti eredeti kapcsolat is.

4 Milyen tevékenységgel bízta meg Isten az embert már a bűneset előtt?

- „Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2,15)

Bár Isten mindent megteremtett, amire az embernek szüksége lehetett, azonban a teremtett dolgok tovább formálását rábízta. A kert művelése a növények ültetése és gondozása, használati eszközök készítése, újabb és újabb felfedezések vártak az emberre. Ha arra gondolunk, hogy a bűn által eltorzult emberi értelem is milyen különleges alkotásokat képes eltervezni és létrehozni, akkor feltehetjük a kérdést: milyen lehetőségek álltak a sokkal nagyobb képességekkel és lehetőségekkel megáldott ember előtt, amikor még az idő sem korlátozta tevékenységüket? Isten szeretetének ajándéka volt ez az örömforrás is: részesíteni akarta teremtményeit abban a tapasztalatban, hogy ők is alkothassanak, tevékenykedjenek, és láthassák munkájuk eredményét. Az ember feladata lett volna, hogy Édenkertté tegye az egész Föld színét.

5 Milyen kapcsolatban volt az ember Istennel és a mennyei lényekkel?

■ „Meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt.” (1Móz 3,8)

.....

.....

„Ádám és Éva nemcsak Isten atyai gondoskodását élvező gyermekek voltak, hanem tanulók is a végtelen bölcs Isten iskolájában. Élvezték az angyalok látogatásait, és beszélgethettek Alkotójukkal, az Őt eltakaró fátyol nélkül. Tele voltak az élet fájától áradó erővel. Értelmi képességeik csak kevéssel maradtak el az angyalokéi mögött. A látható világegyetem titkai – »a tökéletes tudásnak csudái« (Jób 37,15) – az eligazítás és öröm kimeríthetetlen forrását kínálták nekik. A természet törvényeit és műveit, amelyek hatezer éven át témát adtak az embernek a kuta-

tásra, feltárta előttük a mindenség végtelen Tervezője és Fenntartója.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. feje.)

Isten rendszeres látogatója volt az első emberpárnak, színről színre beszélhettek vele, tanulhattak tőle. Mivel a bűneset óta ez a közvetlen kapcsolat megszakadt, nehéz megértenünk, mit jelenthetett naponként a tökéletes szeretet, a tökéletes bölcsesség, a végtelen erő és tisztaság forrásából meríteni az embernek. Most „tükör által, homályosan látjuk” még Isten lényét is, önző természetünk pedig nem is tudja igazán felfogni és értékelni magasabb rendű terveit és gondolatait. Csak vágyakozni tudunk utána, és elfogadni azt a munkát, amit Lelke által végez bennünk, hogy majd színről színre láthassuk újra Teremtőnket.

Az ember a bűneset előtt szabadon találkozhatott a többi mennyei teremtménnyel, az angyalokkal is. A bűn miatt alkalmatlanok vagyunk erre a kapcsolatra, bár Isten küldötteként láthatatlanul körülvesznek bennünket ezek a mennyei lények, fáradoznak értünk, de színről színre velük is csak az újjáteremtés után találkozhatunk.

6 Milyen lehetett az emberi élet bűn nélkül, félelem és szegyen, betegség és fájdalom nélkül, a mennyei szeretetet gyakorolva?

■ „Lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak, ők pedig kerestek sok kigondolást.” (Préd 7,29)

.....

.....

Az első emberpár természetében is Isten képét tükrözte, ártatlansága, jóra törekvése, Teremtője iránti hálája még nem fertőződött meg semmi bűnnel. Nem ismerték a félelmet, a megbántódást és irigységet, a féltékenységet és az önzésnek

ezernyi megnyilvánulását, melyek a bűneset nyomán az emberi lét velejárói lettek. Békességüket, örömüket nem felhőzte be semmilyen rossz érzés vagy gondolat. Nehéz felfognunk, elképzelnünk egy ilyen világot, amelyet még nem fertőzött meg a gonoszság. Milyen lehetőségek álltak előttük – a fejlődésnek milyen csúcspontokra juthattak volna el, ha hűségesek maradnak és megőrzik tisztaságukat!

„Ameddig híven követték Isten törvényét, egyre jobban tudtak ismeretet szerezni, örülni és szeretni. Tudásuk állandóan új kincsekkel gazdagodott, a boldogság új forrásait fedezték fel, és egyre tisztább fogalmakat kaptak Isten felmérhetetlen, kiapadhatatlan szeretetéről.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. fejelet)

A házasság Isten tervében

„A házasság áldás, ha az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban. A házasság őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, betölti a társ iránti igényünket, nemesíti testi, értelmi és erkölcsi természetünket.”

(Ellen G. White: *Boldog otthon*, 25. o.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

|| Ki, mikor és miért hozta létre a házasság intézményét? Érvényesnek tekinthető-e ma is egy férfi és egy nő kapcsolatában ez a társas életforma?

- „Teremtette tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 1,27; 1Móz 2,18; lásd még: 2Móz 20,14; Mt 19,4–5)

Nem tudunk más értelmes eredetről, mint amiről a Biblia ír. Az ember társas lény, mert Isten, aki a szeretet forrása, önmaga képességeivel ruházta fel. Olyan személyiségjegyekkel lettünk megalkotva, hogy igényeljük a hozzánk hasonlóak társaságát. Ádám vágyakozva kereshette a teremtett lények között azt a va-

lakit, aki hasonló hozzá, akivel közösségben élhet, akinek hasonlósága lehetőséget ad arra, hogy együtt fedezzék fel az Édent, és egymást megértve mély szeretettel ragaszkodjanak egymáshoz. A bűneset előtt az összes teremtmény az ártatlanság és a tisztaság boldog tapasztalatában élhetett. El sem tudjuk képzelni az örömeiket, megelégedettségüket, amely betölthette lelküket. Gondoljunk csak Ádámra, miután megismerte Évát: „Ez már csontomból (...) és testemből való (...)”, vagyis pont olyan, mint én. Milyen hálás szeretet ébredhetett szívében Teremtője iránt, megismerve a szeretet és ragaszkodás lelkületét, érzését, miközben egymáshoz kapcsolódott a két ember? Vajon akik ma házasként olvassák ezt a visszatekintést, hálásan köszönik-e meg Istennek társukat, mert az Ő ajándékát ismerték fel benne?

Jézus szavai megerősítik a házasság intézményét, egyértelművé téve annak érvényességét mindenkorra. És szavai egyértelművé teszik azt is, hogy a házasság csak egy férfi és egy nő között elfogadható. Isten paráznaságnak nevezi a házasság nélküli testi-lelki kapcsolatot, és utálatosságnak mond minden szerelmi kapcsolatot azonos neműek között. Isten részéről elfogadhatatlan azok együttélése vagy ún. házassága. Sajnos mára általánossá vált a szexuális szabadosság megélése. A Bibliában azonban sehol nem olvasunk arról, hogy változott volna erről Isten véleménye. *Törvénye védelme alatt tartja a házasságot mint a legerősebb szövetséget két ember között.* Úgy tekintsen rá mindenki, házások és kívülállók egyaránt, hogy Isten áll mögötte a maga tekintélyével.

2 Melyek a társkeresés legfőbb szempontjai? Milyen felismerésre van szükségünk ahhoz, hogy a házasság tartós, erősödő lehessen?

- „Megnyerte a jót, aki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól! (...) Az Úrtól van pedig az értelmes feleség.” (Péld 18,22; 19,14)

- 1Móz 2,18. 20–23
- „Mint a lilium a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok közt. Mint az almafa az erdőnek fái közt, olyan az én szerelmem az ifjak közt.” (Én 2,2–3. 7)

Érdekes megfigyelni: azzal szinte mindenki tisztában van, hogy nem jó egyedül lenni. Társak, barátok, család után vágyódnak. Szükségünk van közelebbi kapcsolatokon keresztül visszajelzésekre, az elfogadás, elismerés, megértés, bátorítás kifejezésére. Felnőtt fiatalembert talán kivétel nélkül mindenki vágyik arra az egyetlen kapcsolatra, amely által igényeinek és boldogságvágyának beteljesülését remélheti. A problémánk abból adódhat, ha nem megfelelő módon keressük és választjuk meg életünk társát. Önző természetünk miatt talán alig látunk tovább annál, hogy nem jó egyedül, nem akarok egyedül maradni, mert nekem is szükségem van valakire.

„A legtöbb férfi és nő úgy járt el a házasságkötésnél, mintha az lenne az egyetlen kérdés számukra, hogy szeretik-e egymást. Azonban fel kell ismerniük, hogy a házassági kapcsolat ennél sokkal felelősségteljesebb. Meg kell fontolniuk azt is, hogy utódaik testilegileg egészségesek lesznek-e.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 42. o.)

Azon, hogy segítőtárs és hozzáillő, sokan annyit értenek: nekem feleljen meg, szolgáljon ki, igazodjon, alkalmazkodjon hozzám. És önzésünket azzal tetőzzük, hogy elhisszük: a másik valóban képes lesz erre értünk. Azután jönnek a házasság kijózanító hétköznapijai, és a csalódottság érzése, hogy nem ezt ígérték nekünk.

Először is annak *belátására van szükségem*, hogy segítségre szorulok. Nem bizonyítanom és követelőznöm kell, hanem *segítséget elfogadnom*. A társamnak olyannak kell lennie, aki támaszom gyengeségeim legyőzésében, megértő és hűséges se-

gítség, aki türelemmel áll mellettem a hétköznapiakban, és segít céljaim megfogalmazásában, megvalósításában. Sok minden tehet vonzóvá egy másik embert, de ez legyen az alapvető szempontunk. Ugyanakkor szükséges belátni azt is, hogy *nekem is ugyanezt kell nyújtanom számára*, hogy az ő élete is kiteljesedhessen, hasznosnak és boldognak érezhesse magát velem, mellettem.

„Jó tulajdonságokat keress leendő feleségedben! A fiatalember olyasvalakit keressen, aki mellette állhat, aki alkalmas arra, hogy megossa vele életének terheit, akinek befolyása nemesíti és finomítja őt, és aki szeretetével boldoggá teszi. »Az Úrtól van az értelmes feleség.« (Péld 19,14) »Bízik abban az ő férjének lelke.« (Péld 31,11) A feleség választásakor tanulmányozd jellemét. Vajon türelmes és lelkiismeretes lesz-e?

Jó tulajdonságokat kell keresned leendő férjedben! Minden nőnek, mielőtt kezét nyújtaná a házasságra, meg kellene kérdeznie: akivel össze akarja kötni sorsát, érdemes-e arra? Milyen volt a múltja? Tiszta-e az élete? Szeretete nemes, vagy csupán érzéki? Megvannak-e azok a tulajdonságai, amelyek boldoggá teszik a társát? Igazi békességet és boldogságot találhat-e majd mellette? Megőrizheti-e önálló egyéniségét, vagy ítéletét és véleményét mindig alá kell majd rendelnie férje irányításának? Csak tiszta, férfias jellemvonásokat fogadj el! Egy fiatal nő csak olyan férfit fogadjon el házastársául, aki tiszta, férfias, szorgalmas, igyekvő, becsületes, szereti és féli Istent.» (Ellen G. White: Boldog otthon, 43. o.)

Társunknak különböznie kell tőlünk, éppen azért, hogy segítségünkre lehessen, és kiegészítsük egymást az élet ezernyi dolgában. Nem megváltoztatnunk kell, hanem megszentelődnünk egymás által. A gondolkodásunkban, a gyakorlati dolgokban meglévő különbségeket érték-ként kell megbecsülnünk, mert éppen ezeknek köszönhetően leszünk képesek egymást kiegészíteni. Meg kell értenünk: a mi képességeink is arra valók, hogy társunk fejlődésének és boldogságának szolgálatába állítsuk.

Harmadik szempontként szükséges megvárnunk, hogy Isten,

aki tudja, mire van szükségem, és azt ígérte, szerez társat, elvégezhesse előkészítő és feltáró munkáját. *Alázattal bízzuk magunkat szerető Teremtőnkre, segítségét kérve és várva.* Megragadó mozzanata az első földi menyegzőnek, amikor ezt olvassuk: Isten vitte Ádámhoz Évát. Isten, aki teremtette és életre hívta őt, alkalmassá téve a házasságra, végül bemutatja Ádámnak. Milyen egyértelmű és boldog felismerés volt Ádám részéről a válasz.

Az a cél, hogy elmondhassuk: olyat kaptam, találtam, aki hű segítőtársammá lett. Akiről nemcsak a házasságkötés előtt gondoltam, hogy rá van szükségem, hanem a közösen leélt évek során egyre biztosabb vagyok benne. Ez egyre több erőt ad a közös teherhordozáshoz, elmélyíti szeretetünket, és növeli hálánkat a gondviselő Isten iránt. Milyen jóleső időnként visszagondolni az egymásra találás felemelő élményére, a közös tapasztalatokra, az isteni, igei vezetésre, amelyek segítettek dönteni egymás mellett. Milyen jó tudnunk azt, hogy Isten akarata érvényesül a házasságunkban, és az egymás iránti hűségre tett fogadalmunkat Őelőtte vállaltuk.

Isten Ádámot és vele együtt az egész emberiséget, mindannyiunkat kitüntetett azzal, hogy megkülönböztetve más földi lényektől és az angyaloktól, lehetőséget adott egy közvetlen, szoros, megismerésen, megértésen, együtt munkálkodáson alapuló társas kapcsolatra.

3 Melyek a helyesen működő és fejlődő házasság alkotó elemei? Hogyan válhat képessé az ember arra, hogy valóban szeresse a házastársát?

- „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” (1Móz 2,24; Én 4,7; 8,6)
- „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal 6,2)

- „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ha nem azért ti is egyen-egyenként, ki-ki a feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy tisztelje a férjét.” (Eféz 5,21–33)

Pál apostol írja a férjeknek, hogy „mindenki ápolja a tulajdon testét” (Eféz 5,29), tehát aki ragaszkodik társához, az odafigyel rá, gondoskodó szeretettel törődik vele. Pál apostol bemutatja ennek az egybeforrásnak a lényegét: Jézus és az Őt szerető követői példáján keresztül igyekszik megértetni velünk, hogy mire van szükség a házasságban (Eféz 5,21–33). Egymás szeretete vezessen egymás szerető szolgálására bennünket. „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” (Gal 6,2) Ami az embernek titok az önző természete miatt, azt megértheti és megvalósíthatja Jézus által.

„Isten a nőt az férfiból alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon. A férj viszont erős segítője legyen a nőnek. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra – a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét –, betöltik Isten szándékát.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 87. o.)

Amikor az ember önszeretete helyébe elnyeri a valódi szeretetre való képességet az újjászületés által, akkor már nem önmagáért, a saját hasznáért fogja szeretni a másikat, hanem őt magát, olyan megkülönböztetett szeretettel, ahogyan eddig önmagára volt gondja. Keresztények házasságában van meg erre a legnagyobb lehetőség, hiszen mindketten ismerik Jézus példáját és tanácsát, amit követniük kell: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a lelketeknek.”

Ennek gyümölcsei először a házasságban, a családban kell hogy megteremjenek. Ha itt nem tapasztalhatók, akkor minden más öncsalás és képmutatás, vagyis hazugság. Végezzünk egy egyszerű önellenőrzést: Mi szokott legtöbbször eszünkbe jutni a házastársunkról, és milyen érzések társulnak hozzá? Ha beszélünk róla, mit mondunk el szívesen vele kapcsolatban?

Elhagyni a szülőket valakiért: mindig felelősségvállalást jelentett. De nem csupán az a kérdés, hogy képes-e valaki önállóan gazdálkodni, a szülei segítsége nélkül. Mintha arra is utalna az Ige, hogy el kell hagynunk, fel kell adnunk az önző, öncélú életet, amit a szülőktől örökölt emberi természet mindannyiunknak diktál. Helyette arra van szükségünk – ha boldoggá akarjuk tenni egymást –, hogy új szívet kapjunk Istentől, és Lelke által képessé váljunk új indítékok, új szavak és cselekedetek által szeretni. Tudjunk elköteleződni a társunk mellett, szövetségeseikként kitartani egymásért, hűséggel szolgálni egymást. Mindig a másik személye legyen a középpont. A kérdés az: számára mi kedves, neki hogyan jó, mi hasznos, építő? Ha elfogadtuk és követjük mindezt, még nem állíthatjuk, hogy soha nem fogunk hibázni a házasságban. Azonban ha a ragaszkodás megalapozott, akkor egy probléma esetén nem kell újragondolni mindent, a kétségeinknek helyet adva, hanem éppen ekkor és még sokszor érdemes újra megfogalmaznunk mindazt, ami összetart bennünket.

4 Milyen okai lehetnek annak, ha egy házasságban előfordul vagy nem szűnik a feszültséget, békétlenséget, bánatást okozó viselkedés? Honnan ered ez, és hová vezethet? Elfogadható-e megoldásként a szétválás, a házasság felbontása?

- „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántuk keserű kedvűek.” (Kol 3,19)
- „Jobb lakozni a pusztának földjén, mint a feddődő és hargos asszonnyal.” (Péld 21,19)

- „Még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é, és nem ember szerint jártok-e?” (1Kor 3,3)
- További igék: 2Móz 20,14 („Ne légy házasságtörő”), 1Kor 7,10
- „A szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások.” (Mt 15,19)
- „Én pedig azt mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.” (Mt 5,32; 19,6. 8 vö. Jak 4,1; Mal 2,15–16)

.....

.....

A legjobb házasságban is előfordulhat, hogy nézeteltérések adódnak, a házaspár tagjai megbántják egymást. Vigyázzunk a társunkra, el ne keserítsük, de magunkra is, hogy ne engedjünk teret a sértettségnek! Legyünk készek a megbocsátásra és a problémák őszinte megbeszélésére. A házasság olyan, mint egy kisgyermek, akit rendszeresen gondozni kell, azaz folyamatos figyelemre van szüksége.

Sajnos gyakorivá válhatnak olyan jelenségek egy házasságban, amelyek miatt egyik vagy mindkét fél szenved, elkeseredik, boldogtalannak érzi magát. Sértő szavak, lekezelő magatartás, önző követelkezés, féltékenység, irigység, durvaság, elhanyagolása a társunknak, és sok egyéb. Sokszor addig hagyják mindezeket kezeletlenül, hogy végül azt hiszik, csak egyetlen megoldás lehet megromlott kapcsolatuk megváltoztatására: a válás. Túl sokáig hagyták sodortatni magukat, el-késnek a felismeréssel, hogy valamit tenni kell a házasságukért. Bekövetkezik az, amiről azt gondolták, velük soha nem történhet meg. Mi úgy látjuk, hogy a válásnak sok oka lehet,

de Jézus szerint csak egyetlen: a szívünk keménysége. Az önzéstől beteg, kemény énünk oda juttathat bennünket, hogy amit Isten a javunkra hozott létre, azzal nem tudunk jól élni.

„Sok esetben csak néhány hónapra van szüksége a férjnek és a feleségnek, hogy felismerjék, természetük sohasem tud összhangba jutni, aminek következtében viszály uralkodik az otthonukban, ahol csak szeretetnek és mennyei összhangnak kellene lennie. A hétköznapi dolgok miatti viták nyomán a keserűség lelkiületét ápolják. A nézeteltérés és civakodás kimondhatatlan nyomorúságot hoz az otthonba, és szétválasztja azokat, akiknek egyesülniük kellene a szeretet kötelékében.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 72. o.)

A férfiakat a keserű kedv, vagyis az elvárás, a követelkezés, az uralkodásra való hajlam kísérheti meg. Úgy vélik, nekik mindenkitől jár a tisztelet – főként a feleségtől. Másokat éppen a másik véglét, a „papucsférj” szerep tart fogva. Egyiket sem könnyű elviselni a feleségeknek, mert úgy gondolhatják, férjük nem szereti őket, ezért viselkedik így velük. A férfiak hajlamosak elfeledkezni arról, hogy a feleségüknek időt kell adniuk, és közben nem kioktatni. El kell ismerni társuk képességeit, jogait, tehetségét, eredményeit – ezáltal a férj boldoggá teszi a feleségét.

A nők elkeseredő, kritikus, zsémbes, az értelmes mellérendelődést nehezen elfogadó társukká válhatnak férjüknek. Ezzel a kísértéssel kell megküzdeniük, különösen, ha a férj magatartása alapot is szolgáltat erre. A férfiak nehezen tudnak mit kezdeni ezzel, és zavarja, sérti őket, mivel úgy gondolják, a feleségük nem tiszteli őket. Egy feleség szerint, aki könyvet írt a feleségszerepről: „Sok asszony a szájával akar megnyerni minden csatát.” Ne felejtsük el, hogy viták közben milyen sértő minősítéseket teszünk, elfeledve Jézus szavát, mely szerint aki megszólja embertársát, az méltó az ítéletre. Az Ige tanácsa az, hogy eredményt csak az engedelmességet és tiszteletet kifejező magatartás hozhat. Ehhez kell a szelíd és romolhatatlan lélek ereje.

A válás a legrosszabb válasz a házassági problémákra. Isten parancsolatba adja a házasság védelmét, azt, hogy az ember kötelessége házasságának megóvása. A Biblia csak egy esetben fogadja el a válást: ha a házastárs hűtlenné vált. Ebben az esetben sem kötelező az elválás, ha belátásra jut a hűtlen fél, és ha az elszenvedőt lelki ereje képessé teszi a visszafogadásra.

„A házassággal kapcsolatos elgondolásokat téves. A házassági fogadalmat csak a hűtlenség semmisítheti meg. Veszélyes időben élünk, amikor semmiben sem lehetünk biztosak a Jézus Krisztusban való szilárd, megingathatatlan hiten kívül. (...) A férfiaknak nem áll jogukban, hogy törvényt alkossanak a maguk számára, és Isten törvényét eltörölve saját hajlamaikat kövessék. Nekik is el kell jutniuk Isten igazságának erkölcsi színvonalára. (...) Isten csupán egy indokot fogad el, amiért a feleség elhagyhatja férjét, vagy a férj a feleségét, ez pedig a házasságtörés. Ezt az okot imádságosan fontoljuk meg. (...) Testvéreim, ti jó ideje nem éltek együtt. Nem jutottatok volna erre az életmódra, és nem így tesztek, hanem mindketten türelmet, kedvességet és elnézést tanúsítottok egymás iránt, olyat, amelynek mindig meg kell lennie a férj és feleség között. Egyikőtök se erőltesse rá a másikra saját akaratát! Ne igyekezzon keresztülvinni elgondolásait és terveit, tekintet nélkül a következményekre. Egyikőtök se cselekedjen a saját tetszése szerint. Munkálkodjon szívetekben Isten Lelkének mérséklő és alárendelő befolyása, tegyen készséggé benneteket gyermekeitek nevelésére. (...) Kérd mennyei Atyádat, őrizzen meg téged attól, hogy engedj a kísértésnek, és türelmetlen, éles, akaratos módon beszéljeteek egymással! Mindkettőtök jelleme sok kívánnivalót hagy maga után. Mivel nem álltok Isten irányítása alatt, ezért egymás iránti magatartásotok nélkülözi a bölcsességet. (...)

Nem tanácsolhatom neked, hogy visszatérj D.-hez, ha nem látsz benne határozott változást. Az Úrnak nem tetszenek azok az elgondolások, amelyeket korábban képviselt, hogy mit kell tennie egy feleségnek. (...) Ha ragaszkodik korábbi nézeteihez, a jövő nem lesz számodra jobb, a múltnál. D. nem tudja, hogyan kell a

feleséggel bánni. Nagyon szomorú vagyok emiatt. Igazán sajnálom D.-t, de mégsem tanácsolhatom, hogy visszamenj hozzá. (...) Férj és feleség elválhat az ország törvényei alapján, ám Isten szemében még sincs elválasztva a magasabb törvény szerint. Csak egy bűn van, a házasságtörés, amely Isten szemében olyan helyzetbe hozza a férjet vagy a feleséget, hogy felszabadulhat házassági fogadalmától. Bár az ország törvénye kimondhatja a válást, azonban a Biblia világosságában Isten törvényei szerint ők még mindig férj és feleség.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Válás c. fejelet.)

A házasság szövetség, amelynek megkötésekor Isten jelen volt tanúként. Ahhoz, hogy megmaradjon, elsősorban önmagunkkal kell megküzdenünk, azután a környezeti hatásokkal, és csak a sor végén a társunkkal. De vele úgy, hogy nem szabad elfeledni: érte, a megtartásáért kell küzdenünk. Ezért azt mondhatjuk, hogy a házasság halálos csapás önző énjünkre.

„Mi az oka napjaink válásjárványának? Ez fontos kérdés. (...) előbb azonban azt nézzük meg, hogy vannak-e olyan vészjelek, amelyek előre jelzik ezt a társkapcsolati tragédiát. John Gottman amerikai pszichológus széles körű kutatást végzett ebben a kérdésben. (...) Megfigyelte, hogy azok a párok, akiknek a házassága később válással végződik, már a beszélgetések kezdetén gúnynyal és csípős kritikákkal illetik egymást. Négy dolgot említ:

1. A házastárs jellemét vagy személyét érintő rendszeres és éles kritika.

2. A sokáig táplált negatív gondolatok és érzelmek mély ellenszenvet, megvetést ébresztenek a házastársakban egymás iránt.

3. A védekező magatartás, amely azt üzeni, hogy nem velem van probléma, hanem veled.

4. Az egyik fél (néha mindketten) *kivonul* a konfliktusos helyzetből, úgymond a béke kedvéért, mert nem hajlandó veszekedni. Ezzel megszakítja a kapcsolatot, *falat épít*, és gyakorlatilag megszünteti a házasságát is.” (Pálhegyi Ferenc: *Őrjárat az etika körül*, 81. o.)

„Arra a kérdésre, hogy mi a válás oka, az emberek többsége (a válópert vezető bíró is) többnyire tünetek felemlítésével válaszol: hűtlenség, elidegenedés, erőszakos viselkedés, hazudozás, felelőtlen pénzkezelés stb. De mi az oka a hűtlenségnek, az elidegenedésnek stb.? A társkapcsolati anomáliák bemutatásakor két mélyen rejlő okra bukkantunk: az önzés és a bizalom hiánya. A válás ugyanahhoz a jelenségkörhöz tartozik, amelyhez a szinglijelenség, az élettársi kapcsolat és a házasságban való magányos szenvedés. A szingli nem köt házasságot, hogy ne kelljen szenvednie, az élettársi kapcsolatban élő előre tompítani vagy elkerülni igyekszik a szenvedést, a páros magányban a felek tűrik, az elváltak elutasítják a szenvedést.

A Biblia válasza: a válás (és minden társkapcsolati anomália) oka a megromlott, Istentől elfordult emberi természetben rejlik. Más szóval: a kemény szívben. Jézus ezt mondja: »Mózes a szívetek keménysége miatt engedte meg, hogy elbocsássátok a feleségeket.« (Mt 19,8)

A kemény szív jellemzői:

- nem képes kilépni az énközpontúságból és az önzésből,
- nem képes feladni az elvárásait,
- nem képes megbocsátani és bizalmat adni a másik embernek.

Ebből az következik, hogy a házassági válság megoldása a szív megváltozásával kezdődik.” (Pálhegyi Ferenc: *Házunk népe*, 215. o.)

5 Ma, a végidőben milyen társadalmi jelenségekkel találkozunk, amelyek támadják a házasság intézményét?

- „Nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjétek: se paráznák, se bálványimádók, se házasságtörők, se bujálkodók, se férfiszaplósítók.” (1Kor 6,9 vö. 2Kor 6,16–17; 2Tim 3,1–4; Lk 17,26–30)

A végidőben komoly erkölcsi válságot élünk át. Mint a gátszakadás, úgy szabadulnak rá az emberekre a felkorbácsolt vágyak, szenvedélyek, indulatok. Az egyéni életünkre leselkedő veszélyeken túl veszélyben vannak közösségi és társas kapcsolataink is. *Önmagában a házasság intézménye is átminősül, mivel ez is a fogyasztó ember céljainak rendelődik alá.* Egyre inkább mindennek mértéke az ember, önző céljaival, vágyaival és érzéseivel. Ezért mind többen hisznek önmagukban, vagyis az lesz fontos, hogy nekik legyen jó. Az önzésük által becsapott emberek nem tudnak mást tenni, mint megtévesztetten keresni boldogulásukat. Kapcsolataikra is ez az önző, beteljesületlen boldogságkeresés nyomja rá bélyegét.

Házasság helyett élettársi kapcsolat felelősségvállalás nélkül, intimitás helyett szexuális szabadosság házasság előtt és közben, homoszexualitás és az így élők párkapcsolata, a felemás iga vállalása az Istenre hagyatkozás helyett: mind olyan tévutak, amelyek megrontják az embereket, és megfosztják egy boldog, örömteli és megszentelő társkapcsolat élményétől.

Szóba állhat-e egy hívő ember valamelyikkel is mint elfogadható gyakorlattal? Mit mondhatunk azoknak, akik ezeket elfogadva élnek? Mit mondjunk azoknak a hívő testvéreinknek, akiket a felemás iga vállalása kísért?

Természetesen mint keresztényeknek türelemmel és megértéssel kell az egyes emberekhez fordulnunk, de anélkül, hogy közben egyetértőenk tetteikkel. Sőt a türelmes magatartáson túl arra a bölcsességre is szükségünk van, amellyel Jézus rendelkezett a megkötözöttek kiszabadítására. Az egyes problémák jelenségekre vonatkozóan ismerjük meg az igei útmutatást. Keressük meg, hol ír a Biblia a paráznaság, a homoszexualitás, az együttélés vállalhatatlanságáról.

A leggyakoribb problémánk valószínűleg az egyedül maradás gondja és a felemás iga vállalása. Akik hitben élve keresik társukat, és már hosszú ideje várják Isten segítségét, ne engedjék, hogy növekvő nyugtalanság, keserű lemondás, lázadó gondolatok ragadják el szívüket. Ne gondolják, hogy Isten elutasítaná kérésüket, és ne mondjanak le a társkeresésről mindaddig, amíg abban lelki nyugalmuk nem lesz. Ne a házasság intézményét becsljük le még akkor sem, ha ma sokan rosszul élnek vele. Hagyatkozzanak Isten vezetésére, „mert jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig”. Vizsgálják meg őszintén a szívüket, hogy eltávolítottak-e mindent, ami Isten vezetését akadályozhatná.

A felemás iga vállalása is felvethet Isten vezetésének megismerésével és elfogadásával kapcsolatos kérdéseket. Az ige és a bizonyágtételek útmutatása egyértelmű, mégis bizonytalanná válhatnak hívő emberek ennek követésében. Ha valaki sokat várt és imádkozott, s nem talált társat, gyakran előfordul, hogy olyannal létesít kapcsolatot, aki nem tiszteli Istent. Ilyenkor a legjobb, ha a hívő férfi vagy nő minél hamarabb Isten elé viszi a kialakult helyzetet, mielőtt a vonzalom túl erőssé válna. És erőt kérve Istentől jobban odaszenteli életét, hogy engedelmeskedni tudjon az Ő akaratának. Érdemes újra elolvasni a Biblia és a bizonyágtételek tanácsát:

„Akit szenvedély és pillanatnyi érzelem ural, annak keserű termést kell learatnia ez életben, és útja lelke elvesztéséhez vezethet. Akik vallják az igazságot, hitetlenekkel kötött házasságukkal lábbal tiporják Isten akaratát, elveszítik kegyét, és tetteiket keservesen megbánják. A hitetlen embernek lehetnek ugyan kiváló tulajdonságai, de az a tény, hogy nem válaszolt Isten hívására, és megvetette az üdvösséget – ez elegendő magyarázat arra, hogy miért ne kössön a hívő effajta házasságot. (...) Néha azt az érvet hozzák fel, hogy a hitetlen kedvezően fogadja a vallást, és minden megvan benne, ami elvárható a házasságban, kivéve azt az egyet, hogy nem keresztény. Annak ellenére, hogy a hívő jó ítélőképessége alkalmatlannak minősít egy életre szóló házasságot a hitlennel, mégis tíz kö-

zül kilenc esetben az ösztönök győznek. Attól a pillanattól fogva, hogy fogadalmat tettek az oltárnál, megkezdődik a lelki hanyatlás. A hívő fél buzgalma csökken, és egyik erőssége a másik után dől romba, míg végül mindketten Sátán fekete zászlaja alatt állnak. A menyegzői ünnepségen is a világ szelleme győz a lelkiismeret, a hit és az igazság felett.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 56., 58. o.)

6 Milyen biztató ígéretek vannak a Bibliában azok számára, akik megszentelt, boldog házasságra törekednek?

- „Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.” (Mt 18,19–20 vö. 1Pét 3,7)
- „Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellenállhatnak annak, és a hármas kötél nem hamar szakad el.” (Préd 4,12)
- „Mely igen szép vagy és mely kedves, ó, szerelem, a gyönyörűségek közt! (...) Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégis megvetnék azt.” (Én 7,6; 8,6–7)

Ahol a Teremtőtől kapott elvek határozzák meg a házastársak viselkedését, számíthatnak arra, hogy az Ő gondviselése fogja őrizni kapcsolatukat. Az eredmény, a jó házasság nem a véletlen műve, nem is szerencse dolga, és nem csupán a helyes módszereken múlik, hanem a jó választás és a tudatos munkálkodás eredménye. *Csodálatos tapasztalat az, amikor a házasság nem a problémákról (bár lehetnek), hanem a kapcsolatról szól.* A Biblia három szálból font kötélhez hasonlítja két ember házassági kapcsolatát, mintha azt mondaná, hogy Isten mindenhol próbál segíteni, jelen lenni, ahol az embereket szeretetre lehet tanítani. Milyen hatalmas lehetőség ez azoknak, akik maguk

is segítségül hívják Istent közös életükben. A keresztény házasságok és otthonok legnagyobb kiváltsága, hogy nekik is szól az ígéret: „Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” *A házasság Jézus legkisebb egyháza a földön.* A legtöbb azon múlik, hogy külön-külön és együtt is kapcsolatban tudunk-e lenni Istennel. Ahol hívő házastársak élnek együtt, soha ne feledjék el, hogy ugyanaz a kegyelem munkálkodik a másikért, ugyanaz az áldás árad rá, és ezért legyenek ennek eszközei. Nincs olyan boldogmondás, hogy boldogok a házások, de a jó házasság az egyik legjobb eszköze lehet az egyének boldogságának.

Abban a védett, támogató környezetben, amit a kölcsönös házastársi szeretet biztosít, talán a legtöbb lehetőséget kapja az ember, hogy egyéni életét megszentelhesse. Az egymást igazán szeretőket nem megváltoztatni akarják a másikat, hanem megszentelni egymás életét. Teszik ezt azért is, mert a leghatalmasabb ígéret arról szól számukra, hogy örökké tartó társai lesznek egymásnak, Isten megőrzi szeretetkapcsolatukat az örökkévalóságra. „Együtt lakjanak értelmes módon (...), mint akik örökös társak az élet kegyelmében.”

Milyen távlatot nyit ez a házasságnak, mennyire gazdagítja az örök élet reménységét bennünk! Semmilyen más emberi kapcsolatról nem mondja a Biblia ugyanezt, bár sokakat szeretünk, és szeretnénk velük lenni egy örökkévalóságon át. Milyen biztatás ez, hogy annak tekintsük a házasságot és annak is tartjuk meg, amire Isten megalkotta. Legyen a szeretetben való növekedésünk, kiteljesedésünk mindennapi eszköze, boldogságunk egyik biztos forrása! Legyen eszköze annak, hogy közelebb kerüljünk Istenhez, és ahhoz a küldetésünkhöz, hogy be tudjuk mutatni Őt az embereknek!

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

A boldog házasság gyakorlati megvalósulása

„A vőlegény és a menyasszony a menny jelenlétében fogadják meg, hogy szeretni fogják egymást, Isten rendelése szerint. A feleség tisztelje és becsülje férjét, a férj pedig szeresse és becsülje feleségét. Házassága kezdetén a férfi és a nő szentelje magát újra Istennek. Légy oly szilárd házassági fogadalmadhoz, mint az acél! Határozd el, hogy nem rontod el a mennyben feljegyzetteket sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben – mint aki féli Istent, és engedelmeskedik az Ő parancsolatainak.”
(Ellen G. White: *Boldog otthon*, 90. o.)

I Általánosságban mit tekint a Biblia a házasság céljának? A bűneset milyen torzulást eredményezett mind a férfi, mind a nő gondolkodásában, egymáshoz való viszonyában?

- „Teremtette tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket, és mondta nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá; uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” (1Móz 1,27–28; 1Móz 2,24)

- „Az asszonynak mondta: Felette igen megsokasítom viselődésed fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedsz a te férjed után, ő pedig uralkodik terajta.” (1Móz 3,16; Mt 19,8; Jer 17,9)

.....

.....

A Biblia szerint a házasságban két ember – a férfi és a nő – boldogsága azon múlik, hogy a két „én”-ből, hogyan válik egy „mi”. Két különböző nemű, alapvetően más-más testi-lelki sajátosságokkal rendelkező ember hogyan képes az élet szinte minden dolgában összehangolódni, valódi egységre, közös akaratra jutni? A házasság ahhoz, hogy boldog legyen, folyamatosan tanítja az embert az önmagával való szembesülésre, az énjével vívott naponkénti küzdelemre.

„Nincs a házassággal kapcsolatban végzetesebb tévedés annál, mint amikor azt hiszik, hogy a házastársi szeretet önmagában maradandó és tartós, s ha már egyszer létezik, akkor halhatatlan, sőt sebezhetetlen. (...) A szeretet állandó küzdelem a saját lelkünkben és a másik lelkében lakozó sötét hatalmak ellen. Ahol megszűnik ez a harc, ott megszűnik a szeretet.” (Walter Nitsche: *Házaspárok kézikönyve*, 11. o.)

„Bármennyire körültekintően és bölcsen lépnek is a fiatalok a házasság kötelékébe, kevés új párnál van meg a teljes egység mindjárt a házasság megkötése után. Az igazi házastársi egyesülés a későbbi évek munkája. (...) Egyéniségetek tulajdonosa Isten. Tőle kérdezzétek meg: mi a helyes, mi a helytelen, hogyan tudom legjobban betölteni létezésem célját. (...) A szeretetet meg kell vizsgálni és próbálni. Vonalmunk lehet tiszta, mint a kristály, és szeplőtleniségében szép, mégis felszínes, mert még nem vizsgálták és nem próbálták meg. Mindenben Krisztus legyen az első és utolsó, a legjobb. Szemléljétek Őt állandóan: szeretetetek iránta naponta mélyebb és erősebb lesz. Ahogyan növekszik az

Isten iránti szeretet a szívetekben, úgy mélyül és erősödik az egymás iránti szeretetetek is.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Boldog, sikeres társas kapcsolat, Ünnepeles fogadalmak c. fejelet.)

A Biblia szerint a házasság végső célja, hogy együtt képviseljük Istent, mutassuk be a szeretet törvényét családi életünkben, adjuk tovább Isten ismeretét gyermekeinknek és minden embernek, s gondozzuk a ránk bízott földet. Arra teremtettünk, hogy tükrözzük az Alkotónkat. Mivel a bűnesetkor az ember elveszítette istenképűségét, ezzel önmagában alkalmatlanná vált bármely szeretetkapcsolat fenntartására. Isten az elsők között jelentette ki, milyen torzulást eredményez mindez a házasságban. Megszűnt az illeszkedés, egymás kiegészítése, de még annak szándéka is. Önzésük ellenségekké tette a társakat, miközben egymáshoz tartoztak. Férfi és nő egyaránt önzővé, kihasználóvá, bírálóvá és vádaskodóvá lett. Azóta is a háborúság és a vonzalom furcsa keveréke jellemzi férfiak és nők viszonyát. Legszomorúbb a személyes fájdalomkon túl az, hogy az ember a legfontosabb céljától is távol került: képtelen bemutatni Istent, és betölteni szerepét a házasságban. Mi hozhat változást? Mit kell megértenünk egyéni életünkre és házasságunkra vonatkozóan?

2 Mi az, amit meg kell ismerniük és meg kell valósítaniuk a házasságban élőknek? Hogyan szolgálhatja a férj a házaspár közös boldogságát?

- „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségüket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti az ő feleségét, önmagát szereti.” (Efész 5,21. 23. 28. 33)
- „A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének.” (1Kor 7,3; Kol 3,19; 1Pt 3,7; Péld 12,13; Jer 17,5–8)

.....
.....
Világosan látható, hogy megkülönböztethetők egymástól a férfi és női szerepek. Először is az alkati adottságoknak köszönhetően, de a társadalmi környezet is befolyásolja tennivalóinkat. Természetesen megvan az alapvető azonosság, ami a szeretetből következik, mégis vannak egyértelmű különbségek is.

Most a férj hivatásával foglalkozunk először. A bibliai kifejezések a férfit felelős vezetőként, szerető és gondoskodó társként mutatják be. Vezetni felelősség, mert ő a felelős a feleség és a gyermekek anyagi, egészségi, lelki jólétéért. Nem neki kell mindent elvégeznie, de tudnia kell mindenről, mert mindenért felelős. Ebben Jézus példája szerint kell eljárnia, aki mint pásztor gondoskodott a rábízott nyájáról.

A férfi feladata, hogy segítse társa és gyermekei életében kibontakozni a jó tulajdonságokat, hasznos képességeket és tehetséget. Mintát ad viselkedésével, irányt mutat, ezért nem mindegy, milyen a gondolkodása, szavai, magatartása. Mindenképpen követik, de nem mindegy, mit követnek. Befolyása egészen rendkívüli, mintegy a család papjává teszi. Ennek értelmében az élete hatalom a jóra, de a rosszra is. Neki szól a szeretet magatartására való felhívás, ami azt jelenti, hogy ő a motorja az otthonában megnyilatkozó lelkiségnek. Szerető magatartásával legyen a kezdeményezője, elindítója, és tartsa életben a szeretetteljes viszonyulást. Szeretetének akarati döntésen kell alapulnia, egyébként nem lesz képes odaadó, állhatatos és türelmes maradni. Mivel erre önmagától képtelen, ne felejtse el soha követni Jézus szavait: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.”

„Senkinek sem lehet mentsége, hogy nem ért a pénz kezeléséhez. Sok emberről elmondható, hogy kedves, szeretetreméltó, adakozó, jó keresztény, de saját dolgait nem tudja irányítani. Ami javainak kiadását illeti, olyan, mint egy gyermek. Szülei

nem nevelték arra, hogy megértse és gyakorolja az önfenntartás elveit. (...)

Életed sokkal boldogabb lenne, ha nem akarnád, hogy feltétlen tekintélyt ruházzanak reád, azért mert férj és apa vagy. Életed megmutatja, hogy félreértelmezed a helyzetedet mint férj. Ideges és zsarnok vagy, gyakran az ítélőképesség teljes hiányát nyilvánítod ki, ilyenkor bárhogy tekinted is eljárásodat, azt nem tüntetheted fel helyesnek feleséged és gyermekeid előtt. (...) Abelyett, hogy a ház összetartó kapcsa lennél, inkább elnyomó leszel, aki nyomorgat másokat. (...) Különleges elgondolásaid vannak családotd irányításával kapcsolatban. Független, önkényes hatalmat gyakorolsz, amely nem tűri meg körülötted az akarati szabadságot. Úgy gondolod, az elegendő, hogy a család feje vagy, és úgy érzed – amiképpen a gépet mozgatja a munkás keze –, a fejed elégséges arra, hogy minden tagot mozgasson. Parancsolsz, és igényt tartasz a tekintélyed elismerésére. Ez nem tetszik a mennynek, és megszomorítja a szánakozó angyalokat. Úgy viselkedtél a családotdban, mint ha egyedül te volnál képes az irányításra. Sértette büszkeségedet, ha a feleséged megpróbált szembeszállni véleményeddel, vagy megkérdőjelezte döntéseidet. (...) Méltóságodon alulinak érezted, hogy gyengédséget nyilváníts ki kedves cselekedetekkel, és meggyőzd feleségedet szeretetedről kedves szavakkal és figyelmességgel. Változékony vagy érzelmeidben, és nagyon befolyásolnak a körülmények. (...) A munkád befejeztével hagyd ott üzleti gondjaidat, tanácstalanságodat és bosszúságaidat. Derűs arccal, rokonszenvvel, gyengédséggel és szeretettel térj haza a családotdhoz. (...)

A férjnek legyenek gondosak, figyelmesek, szilárdak, hűségesek, könnyörületesek. Mutassák ki a szeretetet és együttérzést. Ha a férjnek nemes jelleme, tiszta szíve, tiszta elméje van – amivel minden igaz kereszténynek rendelkeznie kell –, akkor ez a családi életben is megnyilvánul. (...) Igyekszik feleségét jó egészségben és bátorságban megtartani. Vigasztaló szavakra törekszik, hogy a békeség légkörét teremtsen meg otthonában.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 79. o.)

Abból tudható, hogy egy férj valóban betölti szerepét, ha felesége biztonságban érezheti magát mellette, és boldog, mert tudja, hogy hasznos társa lehet férjének.

3 Mit tegyen a feleség, hogy betöltse a helyét férje mellett?

- „Ti asszonyok, engedelmeskedjete a ti férjetekeknek, amiképpen illik az Úrban.” (Kol 3,18 vö. Eféz 5,21–22. 24. 33)
- „Hasonlóképpen az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek; szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket. Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.” (1Pt 3,1–5 vö. 1Tim 2,9–10; Péld 31,10–12)

A Biblia a feleséget a férj egyenrangú, mellérendelt társaként mutatja be. Hivatása, hogy tehetsége szerint egészítse ki férjét, segítve őt élete minden területén, segítve jelleme pozitív megerősödését. A tisztelet és az engedelmesség magatartása az a két legértékesebb vonás, amelyek által legnagyobb hatással tud lenni férje gondolkodására és viselkedésére. Talán ma, az egyenjogúság világában, amikor a nők karrierépítése is olyan fontossá vált, bizonyára nehéz lehet behelyezkedni az isteni tervbe. Ne felejtjük el, lehet, hogy a hétköznapi hivatásban nem lesz akkora siker, de lehet-e nagyobb siker, mint a nyugalmat, egységet, derűt, szeretetet sugárzó otthon? Ennek eléréséért mint segítő-

társ tehet a legtöbbet. Nem mint családfenntartó, nem mint anyakirálynő, nem mint a család mártírja vagy mint férje vetélytársa. A csendes és szelíd lélek erejével, mint aki megértette és elfogadta Istentől való hivatásaként helyét férje mellett. Önmagát háttérbe szorítva előnyben részesíti férjét, hűséges, előzékeny, hajlítható, rugalmas, kellemes és szeretetre méltó magatartást követve. A férj éppen ezekből tudja, hogy tiszteli őt, megkapja a feleségétől a megkülönböztető figyelmet.

Az engedelmisség talán ijesztőnek is tűnhet, ha önmagában csak annyit értünk rajta, hogy a nőnek egy szava sem lehet. Viszont az igékből kiderül, hogyan kell ezt érteni és gyakorolni. Amint az egyház teszi ezt Ura irányába, és az szolgálja legfőbb javát, úgy teheti ezt a feleség is férje iránt. A feleség az egyház engedelmissége alapján, tisztelve a férjét, tegye hajlandóvá magát az értelmes engedelmisségre. A Bibliában szó van a gyerekek és a feleségek engedelmisségéről, ami nem ugyanaz. A *hypoko* görög szó a szolgálk és a gyermekek szófogadását jelenti, akiknek nem feltétlenül kell érteni azt, amiben engedelmisséget kérnek tőlük. A feleségek engedelmisségét a *hypotassó* jelenti, azt, hogy ők meggondolás útján (ami nem feltétlen egyetértés) önként, szabad döntésük alapján illeszkedjenek (hogy együtt haladjanak) a férjük által adott formába.

„*Úgy oktassanak minden fiatal nőt, hogy ha be kell töltenie a feleség és az anya szerepét, akkor mint királynő tudjon felügyelni a maga birtokán. Alkalmos legyen gyermekei vezetésére, oktatására, és alkalmazottai irányítására, vagy, ha szükséges, legyen képes arra, hogy saját maga lássa el háztartását. Joga van megérteni az emberi test felépítését, az egészség alapelveit, az étrend, a ruházat, a munka és a pihenés lényegét, és mindazt, ami elősegíti családtagjai jólétét. Joga a betegápolás legjobb módszerének megismerése, hogy gyermekeiről gondoskodni tudjon, ahelyett, hogy drága kincseit idegen ápolókra és orvosokra bízna. (...)*

A tanulmányok sok ága felemészti a diákok idejét, és lényegtelen a hasznavehetőség vagy boldogság szempontjából, de fon-

tos minden fiatal számára, hogy jól megismerje a mindennapi élet kötelességeit. (...) Az egész család egészsége és boldogsága céljából nincs fontosabb, mint a főzésben való jártasság és ügyesség. (...)

Az a nő, akit megtanítottak arra, hogyan viseljen gondot magáról, arra is alkalmas, hogy másokról is gondot viseljen. Ő sohasem lesz teher a családban vagy a társadalomban. (...) Elhanyagolva más tiszteletreméltó foglalkozásokat, minden leány tanulja meg a házimunka feladatait, legyen szakácsnő, házvezetőnő és varrónő! (...) Az otthoni kötelességek ismerete minden nő számára felbecsülhetetlen érték. Számtalan család boldogsága ment tönkre a feleség vagy anya hozzá nem értése miatt. (...)

Olyan jellemtulajdonságokkal rendelkezél, amelyeket szigorúan fegyelmezned és határozottan uralnod kell, mielőtt biztonsággal lépsz házassági kapcsolatra. Ezért addig ne foglalkozz a házasság gondolatával, amíg le nem győzöd jellembibáidat, mert nem leszel boldog feleség. Nem nevelted magadat a rendszeres házimunkára. Nem láttad szükségesnek, hogy megtanuld a szorgalmat. A hasznos munka gyakorlásának öröme, amit egyszer már kifejlesztettél, sohasem vész el. Ekkor felkészültél arra, hogy ha az életben bármilyen körülmények közé kerülsz, alkalmas legyél az állás betöltésére. Megtanulod a tevékenység szeretetét. (...)

A barátságos feleség és édesanya jellemzője. Ahelyett, hogy pusztán a háztartás lélekölő munkáiba süllyedne, a feleség és anya szánjon időt az olvasásra, hogy mindenről jól tájékozott, férjének jó társa legyen; és lépést tartson gyermekei fejlődő értelmével. Használja fel bölcsen alkalmait, hogy befolyásolja szereteteit a magasabb rendű életre. Szánjon időt arra, hogy a Megváltót válassza mindennapi társává és meghitt barátjává. Szakítson időt a Szentírás tanulmányozására, s arra, hogy gyermekeivel ki-menjen a szabadba és tanuljon Istenről műveinek szépsége által. A feleség legyen vidám és élénk. Ahelyett, hogy minden pillanatot varrással töltene el, tegye az estét a napi kötelességek után kellemes, társas időszakká, családi összejövetellé. (...)

A házasság nem ábrándkép. Megvan a maga valós nehézsége és nem szép része. A feleség ne tekintse magát babának, akit dédelgetni kell, hanem asszonymnak. Tegye vállát a valódi, nem pedig a képzelt terhek alá. Éljen értelmes, megfontolt életet, és lássa be, hogy saját magán kívül más dolgokra is kell gondolnia. (...) Gyakran tesz fel a kérdést: »A feleségnek ne legyen saját akarata?« A Szentírás világosan kijelenti, hogy a férj a család feje. »Ti asszonyok engedelmességedetek a ti férjetekeknek. (...)« Ha e parancs itt végződné, akkor elmondhatnánk, hogy a feleségek helyzete nem irigylésre méltó. Nagyon sok esetben ez nagyon nehéz és próbára tevő helyzet, és jobb lenne, ha minél kevesebb házasságot kötnének. Nagyon sok férj megáll e szavaknál: »Ti asszonyok engedelmességedetek...«, de olvassuk el ugyanennek a parancsnak végét is: »amiképpen illik az Úrban« (Kol 3,18).

Isten megkívánja, hogy az asszony mindig maga előtt tartsa Isten félelmét és dicsőségét. Teljes engedmességgel csak az Úr Jézus Krisztusnak tartozik, aki gyermekének vásárolta meg őt élete drága árán. Isten lelkiismeretet adott neki, amit nem lehet megsérteni büntetlenül. Egyéniségét nem lehet beleolvasztania férjébe, mert ő Krisztus szerzeménye. Hiba azt gondolnia, hogy vakon, pontosan azt kell tennie minden dologban, amit férje mond, amikor tudja, hogy így cselekedve kárt munkál testének és lelkének, ami a Sátán szolgaságából lett megváltva. Van nagyobb személy, aki az asszony férje felett áll; ez az ő Megváltója, ezért férje iránti alárendeltségét úgy kell teljesítenie, amint Isten azt megparancsolta – »amiképpen illik az Úrban«. (Ellen G. White: Boldog otthon, 75., 78., 95., 99. o.)

Végül azt kell mondanunk, nem tehetünk többet, jobbat önmagunkért, mint ha megértve és betöltve szerepünket, a lehető legtöbbet tesszük társunkért és családjunkért. Olyan körforgást tart fenn ez, ami által mindannyian megelégedett, megszentelt életre juthatunk.

(Ajánlott olvasmány: Gary Chapmann: *Egymásra hangolva*, A szeretet öt nyelve)

4 Mire ügyeljünk mint keresztény házaspárok ma, erkölcsileg teljesen „elfajult” világunkban a nemiség, a szexualitás terén?

- „Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten.” (Zsid 13,4; 1Kor 7,1–5)
- „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.” (1Pt 4,7)

.....

.....

A Biblia a házasságon belüli testi kapcsolatot az igazi szerelem, a szeretet természetes velejárójának, a házasságban élők kiváltáságának, örömforrásának tekinti. Sajnálatos, hogy ez ma a házasság előtt állók (akár keresztény fiatalok) körében a „korszellemnek” köszönhetően egyáltalán nem természetes. Megrázó híreket hallhatunk a médiából a házasságon kívüli és belüli nemi erőszakról. Az igei és bizonyágtételi tanácsok a házasságon belüli szexualitásban is mértékletességre intenek. Az egészséges testi kapcsolat csak a házastársak közötti valódi szeretet és szerelem megerősítéseként, elmélyítéseként szolgálhat, nem pusztán öncélú élvezeti forrásként.

„Az alantasabb szenvedély helye testünkben van és általa munkálkodik. A »test, testies, testi kívánságok« alacsonyrendű, romlott természetünket foglalják magukban. A test önmagában nem tud Isten akarata ellen munkálkodik. Azt a parancsot kaptuk, hogy feszítsük meg testünket minden hajlamával és kívánságával. Hogyan tegyük ezt? Fájdalmat okozunk testünknek? Nem, hanem ítéljük halálra a bűnre csábító kísértéseket. Űzzük ki elménkből a romlott gondolatokat! Minden gondolatot ejtsünk foglyul Jézus Krisztusnak. Minden testi hajlamot alá kell rendelniünk a Lélek magasabb erőinek. Isten szeretete uralkodjon min-

denekfelett; Krisztus osztatlan trónt foglaljon el. Testünket megvásárolt tulajdonának kell tekinteniünk. A test tagjai legyenek az igazság eszközei. (...)

A férjek legyenek gondosak, figyelmesek, állhatatosak, hűségesek és részvételtjesek. Nyilvánítsanak ki szeretetet és rokonszenvet! Ha teljesítik Krisztus szavait, akkor szeretetük nem lesz alantas, földies, érzéki jellegű, amely saját testük megsemmisítésére vezet, feleségükre pedig gyengeséget és betegséget hoz. Nem hódolnak alantas szenvedélyeik kielégítésének, amíg fülükben cseng feleségük szava, hogy nekik mindenben alá kell vetniük magukat férjüknek. Ha a férj nemes jellemű, tiszta szívű és emelkedett értelmű, amely tulajdonságokkal minden igaz kereszténynek rendelkeznie kellene, az megnyilvánul a házasság kapcsolatban. Ha Krisztus lelkülete lakik benne, akkor nem semmisíti meg testét, hanem telve lesz gyengéd szeretettel, és igyekszik elérni a legmagasabb színvonalat Krisztusban. (...)

Fel kell tennünk a kérdést: a feleség kötelességének érezze-e, hogy férje kívánságának feltétlenül engedjen, ha látja, semmi más, csak alantas szenvedély uralja őt, amikor értelme és ítélőképessége arról győzi meg, hogy teste kárára cselekszi azt, amelyről Isten megparancsolta: szentségben és tisztességben őrizze meg élő áldozatul az Úrnak? Nem tiszta és szent szeretet az, amely arra veszi rá a feleséget, hogy kielégítse férje testi szenvedélyét, életének és egészségének rovására. Ha igaz szeretet és bölcsesség vezérli, akkor igyekszik elterelni gondolatait az élvezetet nyújtó szenvedély kielégítésétől a magasztos és lelki témákra úgy, hogy érdekes lelki dolgoknál időzik. Szükségessé válhat, hogy alázattal és szeretettel hangoztassa – még férje nemtetszésének megköcskáztatása árán is –: nem alacsonyíthatja le testét azáltal, hogy enged a nemi túlzásoknak. Gyengéd és kedvesen emlékeztesse férjét, hogy egész lényére Istennek van az első és legfőbb igénye, ezért kívánságát nem veheti semmibe, mert számot kell adnia majd ama nagy napon.

Ha az asszony emelkedett érzelmű, és szentségben, tisztességben megőrzi kifinomult, női méltóságát, akkor sokat tehet bölcs

befolyása által, hogy megszentelje férjét és betöltse magasztos küldetését. Így cselekedve, kettős munkát végezve megmentheti férjét és önmagát. E témában, mely oly tapintatosan és kényesen intézhető, sok bölcsességre, türelemre, valamint erkölcsi bátorságra és erőre van szükség. Az erő és kegyelem az imában található. Őszinte szeretet legyen a szív uralkodó alapelve. Isten és férje iránti szeretet lehet egyedül a cselekvés helyes alapja. (...)

Ha a feleség átengedi testét és értelmét férje uralmának, minden dologban engedve akarátának, akkor feláldozza lelkiismeretét, méltóságát, sőt egyéniségét is, elveszti az alkalmat a jóra való nagy befolyásra, amellyel rendelkeznie kellene, hogy felemelje férjét. A feleség meglágyíthatja férje kemény természetét, megszentelő befolyását oly módon gyakorolhatná, hogy az finomítson és tisztítson. Vezeti őt, hogy komolyan törekedjen uralkodni szenvedélyén és lelkibb gondolkodásúvá legyen, hogy mindketten az isteni természet részeseivé váljanak, megmenekülve a romlottságtól, amely testi szenvedély által van a világon.

A befolyás hatalma oly nagy lehet, hogy a gondolatot a magasztos és nemes témákra tereli, az alant, érzéki szenvedély fölé, amelyeket a kegyelem által meg nem újult szív ösztönszerűen keres. Ha a feleség úgy érzi, férje tetszésének elnyerése érdekében le kell csúsznia az ő színvonalára – mert férje szeretetének elvi alapja a testi szenvedély, mely uralja cselekedeteit –, nem fog tetszeni Istennek, mert nem gyakorol megszentelő befolyást férjére. Amikor úgy érzi, tiltakozó szó nélkül engednie kell férje testi szenvedélyének, akkor nem érti meg Isten és férje iránti kötelezettségét. (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Házassági kötelezettségek és kiváltságok c. fejelet)

5 Milyen elveket és gyakorlati tanácsokat ad a Biblia házassági konfliktusaink kezelésében?

- „Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon.” (Eféz 4,26; Gal 6,1)

- „Azért, szeretett atyámfiaink, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja.” (Jak 1,19–20; Eféz 4,31–32; Mt 6,12 vö. Mt 18,21–36)

Házassági konfliktusaink egy része megelőzhető, egy része viszont elkerülhetetlen. Ez utóbbi általában két okra vezethető vissza. Egy része jellegzetes alkati, illetve a házasság előtti életünk által felvett szokásbeli, gyakorlati életviteli különbözőségeink okából fakadhatnak. Másik része (s talán ez a nagyobb rész) a megromlott természetünk időnkénti „kifakadásának” következményei. De a jó házasságokat nem is a konfliktusok teljes hiánya jellemzi, hanem azok megoldásának hatékonysága. Mivel gyakran nem maga az összekülönbözés jelent komoly kihívást a házaspárok között, hanem azok helyes megoldása: a másik hibái iránt tanúsított szeretetteljes, keresztényi magatartás, vagy annak hiánya. Sokszor rá kell jönnünk, a hibákra, gyengeségekre való reagálásunk nagyobb bajt okoz, mint ami azt kiváltotta.

A boldog házasság titkát bemutató pszichológiai könyvek telis-tele vannak különböző konfliktusmegoldó stratégiák és technikák arzenáljával. Azonban a krisztusi szeretet és lelkület elsajátítása és megélése nélkül ezek nem tudják hosszú távon és valóban eredményesen orvosolni házassági konfliktusainkat (erről részletesen lásd Pálhegyi Ferenc *Házunk népe – A bibliai házassággondozás és gyermeknevelés körvonalai* c. könyvét, KIA, 2011).

A Biblia konfliktuskezelési elveit és tanácsait a következő rövid felsorolásban összegezzük:

- Soha ne halogassuk házassági nézeteltéréseink megbeszélését.

– Próbáljuk meg-, illetve végighallgatni és tisztán megérteni a másik gondolatait, fájdalmát, velünk kapcsolatos negatív érzéseit akkor is, ha mi ezekkel nem értünk egyet.

– Engedjük, hogy házastársunk tükröt tartson elénk, rámutatva a szerintünk kisebb, de általa komolyabbnak látott jellemhibáinkra.

– Akarjunk szóba állni a változtatás szándékával, ha társunk igényei a bibliai elvekkkel összhangban vannak.

– Egymás hibáit, gyengeségeit ne indulattal, ráolvasásszerűen, a másik legyőzésének szándékával fogalmazzuk meg, hanem mindig a „szelídség lelkével” (Gal 6,1).

– Konfliktusaink megbeszélésének legalapvetőbb és legfőbb feltételéről se feledkezzünk meg, mielőtt bármit szóvá tennénk: először bennünk szülessen meg a másik iránti megbocsátó, irgalmas lelkület, és csak azután beszéljünk a problémáról. Próbáljuk magunkat a tízezer talentummal adós szolga helyzetébe képzelni, és az általunk elítélt házastársunkra tekintsünk úgy, mint a száz dénárral tartozó szolgatársunkra. (Mint ahogy a valóságban így is van!)

6 Mit tegyenek azok, akik úgy érzik, hogy szinte mindent jóvátehetetlenül elrontottak a házasságukban, és úgy gondolják, hiba volt összeházasodniuk? Hogyan küzdjenek az elválás, illetve a paráznaság kísértő gondolatai ellen?

- „A békeséges tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg. Mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,4–8. 10)
- „A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet.” (Péld 10,12)
- „De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtván, azoknak pedig, amelyek előttem van-

nak, nekik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”
(Fil 3,14; Mt 7,12; Eféz 5,25–29)

Nehéz megújulnia annak a házasságnak, ahol a beletörődő elviselés lett általános érzéssé. A férj és a feleség nincs felemelő, örömet, meglepedést munkáló befolyással egymásra, házasságuk nem töltheti be azt a szerepet, amire Isten eltervezte. Mit tehetnek megújulásukért?

„A házasság életre szóló egyesülés: a Krisztus és egyháza közötti egység jelképe. A férjnek és a feleségnek azt a lelkületet kell nyilvánítania egymás iránt, amelyet Krisztus nyilvánított ki egyháza iránt. Ha Istent mindenekfelett szeretik, akkor egymást is szeretni fogják az Úrban. Mindig udvariasan kezelik egymást, és egy irányba húzzák a kötelet. Kölcsönös önmegtágadásuk és önfeláldozásuk áldás lesz egymás számára. (...)

Mindkettőjüknek megtérésre van szüksége. Egyikőtök sem fogja fel az Isten iránti engedelmség jelentőségét. Tanulmányozzátok e szavakat: »Aki velem nincsen, ellenem van, és aki velem nem gyűjt, tékozol.« (Mt 12,30) Őszintén remélem, hogy Istennek mindketten hű gyermekei lesztek, olyan szolgák, akikre felelősséget bízhat. Akkor béke, bizalom és hit tölti be szíveteket. Igen, mindketten boldogok lehetek, szilárd keresztények. Figyeljete Isten szavára, hogy megtanuljátok a jót választani, a gonoszt elutasítani. Tanulmányozzátok Isten Igéjét! Az Úr Jézus azt akarja, hogy üdvözüljete. Ő csodálatosan megőrzött téged, testvérem, hogy életed hasznos lehessen.

Ha nem vágyódtok komolyan arra, hogy Isten gyermekei legyetek, nem értitek meg világosan, hogyan segísetek egymásnak. Legyetek egymáshoz mindig gyengédek és figyelmesek! Hagyjatok fel saját kívánságaitokkal és szándékaitokkal, hogy egymást bol-

doggá tegyétek! Napról napra előrehaladhattok az önismeretben. Napról napra jobban megtanulhatjátok, hogyan erősíthetitek jellemetek gyenge pontjait. Az Úr Jézus lesz világosságotok, erőtök és örömtök koronája, mert akaratosokat alárendelitek az Ő akaratának. (...) Szívetekben szükség van Isten fékező kegyelmére. Ne kívánjátok a kényelem és a tétlenség életét! Mindazok, akik kapcsolatban állnak az Úr munkájával, állandóan őrizkedjenek az önzéstől. Tartsátok tisztán és égve lámpásokat, akkor nem lesztek közömbösek szavaitokban és cselekedeteitekben. Mindketten boldogok lesztek, ha megpróbáltok örömet szerezni egymásnak. Tartsátok zárva lelketek ablakait a föld felé, és tárjátok ki azokat a menny felé!

A férfiak és nők magas színvonalat érhetnek el, ha elismerik Krisztust személyes Megváltójuknak. Vigyázzatok, imádkozzátok, és rendeljétek alá mindent Istennek! Az a tudat, hogy az örök életetekért küzdötök, mindkettőtöket megerősít és megvigasztal. Gondolatban, szóban és cselekedetben legyetek a világ világosságai. Fegyelmeztétek magatokat az Úrban, mert szent feladatokat bízott rátok, amelyeket e fegyelmezés nélkül nem tudtok megfelelően betölteni!” (Ellen G. White: Boldog otthon, 82. o.)

„Az egymástól messzire eltávolodó, elhidegült házaspárok gondoljanak az ima, a hit és a Szentlélek hatalmára. A legmegrögzöttebb és legrosszabb tulajdonságok is megváltozhatnak ezek által. Ne tekintsék változhatatlannak a helyzetet. Ne mondjanak le a változás reménységéről! Gondoljanak arra, hogy segítőtársi feladatukat a legmagasabb szinten kell gyakorolniuk. Küzdeniük kell hittel, imával, szeretettel férjükért vagy feleségükért, hogy megszentelt, tiszta, végül pedig tökéletes és győzelmes legyen. Mindehhez olyan megmentő, a méltatlanhoz is lehajló szeretetre van szükség, amilyen Krisztusé volt. Kérjenek ilyen szeretetet Istentől, akarják ezt elnyerni és gyakorolni. Gondoljanak arra, hogy egy testté lettek: kitörölhetetlen valóság, hogy szoros közösség kapcsolja össze őket a kapcsolatukban mutatkozó sok bűn és rútság ellenére is. Kérjenek kegyel-

met Istentől ehhez a szemlélethez és viszonyuláshoz társuk minden taszító vonása és keserősége ellenére is.

Vegyék számba társuk minden jó, őszinte és értékes tulajdonságát, amit becsülni tudnak. Kapaszkodjanak meg ezekben is, és ne engedjék, hogy örökösen csak a bántó dolgok legyenek a szemük előtt és kínozzák őket.

Sokkal könnyebbé válik terhük, sorsuk, ha szeretni tudják egymást, ha talán nem is az egykori szerelem vonzalmával, de az igaz, türelmes, állhatatos megmentő krisztusi szeretettel. Sok esetben még a régi szeretet is visszatér, megelevenedik, sőt még érettebb, tisztább, nemesebb lesz.

Természetesen keresse ki-kí magában is a hibákat, és gondolkodjon el azon, miben tehetne társa kedve szerint, amennyiben az helyes és jó.

Vizsgálja meg ki-kí önmagát, vajon igazán szereti-e a házastársát? Törekszik-e tudatosan hűségre házastársa iránt? Ne engedjenek meg maguknak olyan gondolatot, hogy házasságuk hiba és keserű csalódás volt, s hogy mennyivel inkább el tudnák képzelni az életüket valaki mással. Még kevésbé ápoljanak magukban ilyen gondolatokat, és ne keressék annak társaságát, akivel kapcsolatban ez a gondolat vagy érzés felmerült bennük. Emlékezzenek a tizedik parancsolatra: Ne kívánd...” (Vankó Zsuzsa: Reformáció gyakorlati életünkben, BIK, 1999, A házassági szeretetszövetség c. tan.)

„Isten kegyelmének megnyilatkozása sokkal szorosabban kötheti össze az egymástól elhidegült vagy közönyös szíveket, mint bármely földi kötelék.” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről, A törvény szelleme c. fej.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Az otthon és a család

„A helyesen irányított család minden prédikációnál többet mond a kereszténységről. Az otthon kereszténységének legfőbb próbaköve a családtagok jelleme, amelyet az otthon befolyása alakít. A cselekedetek minden hitvallásnál ékebben beszélnek. Örök sorsunk a kötelességeink lelkiismeretes teljesítésétől függ. A világnak nem nagy tudásra, hanem inkább jó emberekre van szüksége, akik áldásul szolgálnak a környezetükben élőknek.”
(Ellen G. White: Boldog otthon, 31–36. o.)

¶ Miért és milyen célból alapította Isten a családot?

- **„Megáldotta Isten őket, és mondta nékik: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá.”** (1Móz 1,28; 2,15; Péld 8,30–31)

Teremtőnk olyan közösségi étellel ajándékozott meg bennünket, amely Isten és ember szeretetközössége után a legtöbbet, a legjobbat adhatja nekünk. Testi-lelki szükségleteink betöltése a családi közösségben valósulhat meg a legteljeseb-

ben. A szükségletekről való kölcsönös gondoskodás és az egymás iránti jóindulat még ma is széppé és tartalmassá tudja tenni a családi életet.

Mindent meg kell tennünk azért, hogy családi életünk azzá váljon, amivé Isten által lehet. Egy otthon valódi értékét az mutatja meg, hogy milyen jellemek fejlődnek benne. Ne feledjük hármias hivatását! 1.: a benne élők fejlődését, felemelkedését, javát kell szolgálnia; 2.: ezáltal lehet alkalmas arra, hogy a társadalom egészére is jó kovászként hasson; 3.: Isten dicsőségét képviselje világunkban. Olyan gonddal kell a családot megalapozni, a légkörét ápolni, a körülményeket megválasztani, hogy mindez segíthesse isteni hivatásának beteljesítésében.

„Ha a család tagjai udvarias, előzékeny keresztények, messze ható jó befolyást gyakorolnak. Más családok is megjegyzik az ilyen otthon eredményeit, és követik a példát, ezáltal ők is megvédik magukat a sátáni befolyásoktól. Isten angyalai gyakran meglátogatják azt az otthont, ahol az Ő akarata uralkodik. Isten kegyelmének ereje által az ilyen otthon a felüdülés helye lesz a fáradt zarándokok számára. Az igazi keresztény család tagjai éber elővigyázatossággal óvják éniüket az érvényesülési vágytól. Helyes szokásokat fejlesztenek ki. Elismerik mások jogait. (...)

Több derűs szülőre és vidám keresztényre van szükség. Túlságosan magunkba zárkózunk. Ne tartsuk vissza a barátságos, bátorító szavakat, a vidám mosolyt gyermekeinktől, az elnyomottaktól és a csüggedőktől! (...)

A keresztények legfontosabb feladata, hogy egység legyen a családban, majd terjesszék ki munkájukat közeli és távoli szomszédaikra. Akik elnyerték a világosságot, árásszák másokra, Krisztus szeretetétől áthatott szavuk legyen »élet illata az életre«. (...)

Az evangélium (...) megtanít a valódi értékelésére mindannak, ami körülvesz bennünket. Arra tanít, hogy a legnagyobb értékek elérésére törekedjünk, azokra, amelyek örök érvényűek. Ez a tanítás szükséges mindazok számára, akiken az otthon kiválasztásának felelőssége nyugszik. Ne engedjék meg, hogy eltérítsék

őket legfontosabb céljuktól. (...) Ne a meggazdagodás vágya, a di-
vat parancsa vagy a társadalom szokása vezessen. Fontoljuk meg,
mi segítheti leginkább az egyszerűség, a tisztaság, az egészség és az
igaz értékek elérését. (...)

Abhelyett, hogy ott laknátok, ahol csak az emberek tevékenysé-
gét láthatjátok, ahol a látvány és hang gyakran gonosz gondolato-
kat sugall, ahol a nyugtalanság és a zűrzavar fáraszt és zaklatottá
tesz, menjetek oda, ahol Isten műveit szemlélhetitek. A lélek nyu-
galmát megtaláljátok a természet szépségében, csendjében és béké-
jében. (...) Ameddig Isten erőt ad nekem, hogy szóljak népünk-
höz, továbbra is felhívom a szülők figyelmét arra: hagyják el a
városokat, és vidéken szerezzenek otthont, ahol művelhetik a föl-
det, és a természet könyvéből megtanulhatják a tisztaság és egy-
szerűség leckéit. A természet dolgai Isten csendes szolgálói, melyek
a lelki igazságok tanítására adtak nekünk. Isten szeretetéről
szólnak, és kijelentik a Mester bölcsességét. Szeretem a szép virá-
gokat – az Édenre emlékeztetnek. Az áldott ország felé mutatnak,
amelynek nemsokára lakói lehetünk, ha hűségesek maradunk Is-
tenhez.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 31–35., 111–124. o.)

2 Mi a szülők feladata? Melyek az apai hivatás jellemzői a
család otthonában?

- „Ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked,
legyenek a szívedben. És gyakorold ezekben a fiadat, és
szólj ezekről, amikor a házában ülsz, vagy mikor úton
jársz, amikor lefekszel, és mikor felkelsz.” (5Móz 6,6–7)
- „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem ne-
veljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.” (Eféz 6,4)
- 1Tim 5,8; Péld 11,29

A szülők szerepe otthonuk egészére és gyermekeik életére
nézve döntő jelentőségű. Ők határozzák meg, hol alapítanak
otthont, milyen életelveket követnek családjukban. A nevelés-
re nézve meg kell fontolniuk, hogy nagyrészt kettőjük sikeres
kapcsolatán múlik nevelésük sikere is. Természetesen azt is
tudniuk kell, hogy a nevelés feladata elsősorban a szülőké,
nem hagyhatják intézményekre, sem a tévére, az internetre
vagy az utcára. Vannak, akik a körülmények hatására késleked-
ve vállalják a gyermeknevelést, önmaguk miatt bizonytalan-
kodva, míg mások a teherhordozást kerülve vagy szolgálatuk
érdekében mondanak le róla. Ez egyéni, de jól megfontolt
döntés kell hogy legyen, a következőket is figyelembe véve:

„Minden keresztény otthonnak legyenek szabályai. A szülők
egymás iránti szavaikkal és magatartásukkal olyan példát adja-
nak, amilyeneknek gyermekeiket szeretnék látni. Mindenkor gya-
korolják a beszédben való tisztaságot és az igaz keresztényi udva-
riasságot. Tanítsák meg a gyermekeket és fiatalokat egymás tiszte-
letére, az Isten iránti hűségre. Tanítsák őket tiszteletre és engedel-
mességre Isten törvénye iránt. Ezek az elvek jó irányba vezetik az
életüket, ami látható lesz a másokhoz fűződő kapcsolatukban is.
(...) Krisztusért végzendő munkánkat a családban kell elkezdene-
nünk. (...) Nincs ennél fontosabb misszióterület. (...)

Bosszankodjanak-e a szülők saját hibáik megisméklődése mi-
att, amikor a gyermek kinyilvánítja szüleitől örökölt rossz tulaj-
donságait? Nem, hanem a szülők gondosan ügyeljenek magukra,
óvakodjanak a durvaságtól és az udvariatlanságtól, nehogy e hi-
bák még egyszer láthatóvá váljanak gyermekeikben.

Nyilvánítsátok ki Krisztus szelídségét és alázatosságát a ma-
kacs gyermekeitekkel szembeni bánásmódotokban! Gondoljatok
mindig arra, hogy rossz tulajdonságaikat örökségként kapták ap-
juktól és anyjuktól. Tanúsítsátok elnéző türelmet gyermekeitekkel
szemben, akik örökölték a jellemvonásaitokat. (...)

Ha nem irányítjátok gyermekeiteket, és nem alakítjátok jelle-
müket úgy, hogy megfeleljen Isten kívánalmainak, akkor inkább

kevesebb gyermek szenvedjen helytelen nevelésük miatt, mert ez jobb lesz nektek és a társadalomnak is. Csak akkor nem bűn növelni a családot, ha a gyermekeket csecsemőkoruktól a bölcs és értelmes édesanya neveli és fegyelmezi – olyan anya, aki lelkiismeretes és művelt, s az Úr félelmében irányítja háza népét: úgy alakítja, formálja gyermekei jellemét, hogy az megfeleljen az igazság mértékének.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 146., 180., 135–138. o.)

A nevelés felelőssége először is az apáé. Nem csupán a házastársat, hanem az egész családot Istentől rendelt feladata vezetni, ezért gyermekei gondozásában és irányításában komoly részt kell vállalnia. Elvszerűen és célokat kitűzve, de gyermekeit jól ismerve, gyengéden kell segítenie a fejlődésüket. Érje el, hogy fiai és lányai bizalmasa lehessen. Bánásmódja nyomán tapasztalhassa az egész család, hogy közös otthonuk a legfontosabb hely az apa számára. Válgjon olyan családfővé, aki tudja, hogy élete során ide kell a legtöbbet befektetnie, és értelmes célokat kell kitűznie családjá számára. Egy beszámoló szerint amikor a japán férfiak hazamennek, tiszta és elegáns ruhába öltöznek. Valószínűleg azért, hogy így fejezzék ki: számukra otthon lenni kitüntetés, ünnep.

„Nincs időm – mondja az édesapa. – Nincs időm a gyermekeim nevelésére! Nincs időm a társas és otthoni örömeimre!« Ha ez így van, azt mutatja, hogy nem vették magadra a család felelősségét. Ha visszatartod tőlük az idődet – amely jogosan az övék –, megfosztod őket attól a neveléstől, amelyben részesülniük kellene általad. Ha gyermekeid vannak, akkor – az édesanyával együtt – jellemük fejlesztésének munkája a tiéd. (...)

A család középpontjában az apa áll. Ő a törvényhozó, férfias magatartása szemlélteti a nagyszerű erényeket: az erélyt, becsületességet, tisztességet, türelmet, bátorságot, szorgalmat és gyakorlatiasságot. Az apa egyúttal a család papja, aki Isten oltárára helyezi a reggeli és esti áldozatot. Feleségét és gyermekeit is arra biztatja, hogy együtt vegyenek részt ebben, és közösen dicsérik énekkel az Urat. Reggel és este az apa mint a család papja vallja meg Istennek saját és gyermekei vétkeit, amelyeket a nap folyamán kö-

vettek el. (...) Az apa ne legyen olyan, mint a gyermek, aki a pillanatnyi felindulás kérésére cselekszik. Szent, tiszta kötelek kapcsolja családjához. (...)

Ha a kisebb jelentőségű dolgok nem úgy történnek, ahogyan elgondolod, és ilyenkor nem gyakorolsz türelmet, elnéző magatartást, kedvességet és szeretetet a családtagjaid iránt, akkor kinyilvánítod: nem Istent választottad vezetődnék és munkatársadnak, aki szeretetében az életét adta érted, hogy egy lehess Ővele.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 163., 179–184. o.)

3 Mit tehet az anya a családjáért?

- „Oktassák az ifjú asszonyokat, hogy férjüket és magzataikat szeressék, legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjüknél engedelmesek, hogy Isten beszéde ne káromoltassék.” (Tit 2,3–5, vö. 1Tim 2,15; Zsolt 127,2–5)

Az a feleség, aki törekszik méltó társa lenni férjének és gondos édesanyja gyermekeinek, szép, de rendkívüli feladatot vállal. A női lélekben megvannak azok a képességek, amelyek által betöltheti a sok türelmet, fáradságot, alkalmazkodóképességet, áldozatvállalást és kitartást igénylő hivatást, melyre a Teremtőtől kegyelmet, lehetőséget kapott. Családjá iránti szeretetét, elkötelezettségét leginkább úgy tudja kifejezni, ha ezekben a tulajdonságokban megmarad, tovább erősödik. Legyen biztató számára az, hogy menyeyi Atyánktól a világ legértékesebb kincseit kapta gyermekeiben, és az összetartozás legbensőségesebb tapasztalatát azzal, hogy az élet továbbadásának élménye az övé. Törekedjen férje hű társa lenni a nevelés területén is, mert

a közös erőfeszítés adhatja a legtöbbet gyermekeiknek. Nehéz és tiszteletre méltó az a naponkénti fáradozás, ahogyan családja sokféle szükségletéről gondoskodik.

„Az édesanya az otthon királynője. Az ő felelőssége a gyermekek jellemének alakítása, amely alkalmassá teheti őket az örök életre. Még angyal sem kérhetne magasztosabb feladatot, mert feladatát végezve az anya az Úrnak teljesít szolgálatot. (...)

Az anya és gyermeke között a leggyöngédebb emberi kapcsolat áll fenn. A gyermekeket jobban befolyásolja az édesanya élete és példája, mint az apáé, mert erősebb és meghittebb kötelék egyesíti őket. A gyermekek meg tudják különböztetni a türelmes, szeretetteljes hangot a türelmetlen, szenvedélyes parancstól, amely kiűzi a gyermek szívéből a szeretetet és ragaszkodást. Az igazi keresztény anya nem űzi el magától gyermekét ingerültséggel vagy az együtt érző szeretet hiánya miatt. (...)

Amikor elmulasztod kötelességeidet mint feleség és anya, s az Úr elé járulsz, hogy adjon más munkát, Ő nem fog ellentmondani önmagának, hanem rámutat az otthonodban végzendő feladatra. Ha úgy gondolsz, hogy bármely munka fontosabb vagy szentebb annál, amelyet otthonodért rád bízta: tévedsz. (...)

Előfordul, hogy az egyik szülő túl engedékeny, a másik túl szigorú. (...) Az anya ne igyekezzon palástolni az apa előtt gyermekei hibáit, és a gyerekeket ne befolyásolja arra, hogy olyasmit tegyenek, amit édesapjuk megtiltott. Az apa vezetésének bölcsességével szembeni kétely egyetlen magvát se vesse el gyermekei szívében. (...) A gyermekek felismerik szüleik egységének hiányát, aminek meg is van a hatása. Fiatalon elkezdik a megtévesztést, az igazság palástolását és az események különböző megvilágításban való elmondását. A felnagyítás szokásukká válik, s végül szemrebbenés nélkül hazudnak, kevés büntudattal vagy lelkiismeret-furdalással. (...)

A tisztaság, a takarosság és a rend nélkülözhetetlen a háztartás megfelelő vezetéséhez. De ha az anya az élete e legfontosabb kötelességeit nem végzi el, nem szenteli magát erre a munkára, s elhanyagolja gyermekei testi fejlődésének elősegítését, szellemi és

erkölcsi nevelésüket, nagy hibát követ el. A keresztényeket meg kell tanítani arra – még ha szegénységben élnek is –, hogy ne legyenek piszkosak és rendetlenek. (...) Akik az igazság elfogadása után nem változnak meg szavaikban, cselekedeteikben, ruházataikban és környezetükben, azok nem Krisztusért, hanem önmagukért élnek. Nem lettek újjáteremtve Krisztus Jézusban a tisztaságra és szentségre.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 195–207., 265. o.)

4 Melyek legyenek a nevelés alapvető szempontjai?

- „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mielőtt megvénhedik is, el nem távozik attól.” (Péld 22,6)
- „Írok néktek, gyermekek, mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért. Irok néktek, atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írok néktek, ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt. Irok néktek, fiacskák, mert megismertétek az Atyát. Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 2,12–13; 3,18)
- Mt 22,37–39

.....

.....

Az olyan otthonban, ahol gyermekek is élnek, a szülőknek tisztában kell lenniük a hivatásukkal. Egyeztessék nevelési elveiket, céljaikat, és vegyék komolyan a bibliai és keresztény tanácsokat. Olyan fáradozás ez, amely csak lassan mutatja meg eredményességét. Sok múlik azon, hogy időben helyes elvek és gyakorlat által ültessük el a gyermekben az élet alapvető szabályait, kötelességeit. Soha ne felejtjük el: mindezt az *agapé*, az isteni szeretet megtartásával kell elérnünk, mert a nevelés nem idomítást jelent. Senki ne engedje meg magának, hogy sodor-

tasson, rossz mintákat kövessen, s családtagjai szenvedjék el gyengeségének vagy alkalmatlanságának következményeit. Sokszor kell változtatni, jobbítani hozzáállásunkon, módszereinken. Az évek múlnak, a gyerekek felnőnek, és a saját útjukat fogják járni, ám amíg velünk vannak, kísérje őket az őszinte, feltétel nélküli szeretet és a felelős bánásmód, így tudunk a segítségükre lenni életük megalapozásában.

„Veszélyes, ha a szülők és a tanítók túl sokat parancsolnak és utasítanak. Így nem kerülnek elég szoros kapcsolatba gyermekeikkel, tanítványaikkal. Gyakran túlságosan tartózkodók, és tekintélyüket rideg, visszatetsző módon gyakorolják, ami nem tudja megnyerni gyermekeik vagy tanítványaik szívét. Ha kimutatnák nekik szeretetüket, érdeklődést tanúsítva minden törekvésük, még a játékaik iránt is, ha olykor gyermekek lennének a gyermekek között, akkor nagyon boldoggá tennék őket, s elnyernék szeretetüket és bizalmukat. A gyermekek így tisztelnék és szeretnék szüleiket és tanítóikat. (...) Vegyétek körül gyermekeiteket az otthon melegségével és társaságotok örömeivel! Ha ezt teszitek, akkor nem fognak vágyódni mások társasága után. (...) Szülők, éreztessétek gyermekeitekkel szeretetetek melegét, és azt, hogy minden erőttökkel igyekeztek boldoggá tenni őket! (...)

A gyermekeknek éppúgy, mint szüleiknek, fontos feladatuk van a családban. Tudatosítani kell bennük, hogy ők is a családi közösség tagjai, s ez a közösség táplálja, ruházza, szereti és segíti őket. E sok jótétemény viszonzásaképpen hordozniuk kell a család terheinek rájuk eső részét, és annyi boldogságot vinni a családba, amennyit csak tudnak. (...) Isten azt szeretné, ha minden szülő a terhek megosztására nevelné gyermekeit, már kicsiny koruktól. (...) A szülők ne legyenek gyermekeik rabszolgái, míg a gyerekek gondtalanul, közömbösen nőnek fel, minden munkát a szüleikre hagyva. (...)

Jusson eszünkbe, hogy a gyermekeknek is vannak jogaik, amelyeket tiszteletben kell tartanunk! A gyermekeknek vannak olyan igényeik, melyeket a szülőknek el kell ismerniük. Joguk van olyan neveléshez és tanításhoz, amely a társadalom hasznos, tiszteletre

méltó és szeretett tagjává teszi őket, s alkalmassá teszi őket a menny tiszta és szent társaságára. Meg kell tanítanunk őket, hogy a jelen és a jövő jóléte egyaránt nagymértékben azoktól a szokásoktól függ, amelyeket gyermek- és ifjúkorukban kifejlesztenek. Hamar meg kell szokniuk az önmeztagadást, és tekintettel kell lenniük mások boldogságára. Tanítsuk őket megfékezni hirtelen természetüket, és visszatartani szenvedélyes szavaikat, ugyanakkor tanúsítsanak kedvességet, udvariasságot és önuralmat. (...)

A gyermekeknek szükségük van megfelelő olvasmányokra, amelyek felüdülést nyújtanak, nem mételyeznek az elmét, nem gyengíti a testet, és erkölcsileg nem rombolnak. Ha megkedveltetjük velük a regények és az újságok történeteit, akkor a tanulságos könyvek és írássok visszatartóvá válnak számukra. A legtöbb gyermek és fiatal vágyik arra, hogy olvasson, de ha nem választjuk ki számukra a megfelelő olvasmányokat, később saját maguk választanak, a mi jó befolyásunk nélkül.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 164., 240., 260., 347. o.)

„Az első lecke, amelyet egy gyermeknek meg kell tanulnia, hogy Isten az ő Atyja – ezt már legkorábbi éveiben tanítsuk meg neki. A szülőknek meg kell érteniük: ők a felelősök Isten előtt azért, hogy gyermekeikkel megismertessék mennyei Atyjukat. (...) Foglalják bele minden egyes tanításba Isten szeretetét. (...) A nyolc-tizenkét éves gyermekek már elég idősök ahhoz, hogy a személyes keresetségről beszéljete nekik. Ne tanítsátok nekik azt, hogy ráérnek majd később megbánni bűneiket és hinni az igazságban. Megfelelő neveléssel már ilyen fiatalon is helyes nézet alakulhat ki bennük saját bűnre hajló állapotukról, és arról, hogy Krisztus segítségével az üdvösség útján járhatnak.” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 341. o.)

5 Mire figyeljenek a végidőben élő családok?

- „Amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek, mind ama napig, ame-

lyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, míg nem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt 24,38–39)

- „Amikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a fejeteket, mert elközelgett a váltságotok. De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a szívetek dobzódás, részegség és ez élet gondjai miatt, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.” (Lk 21,23–36)

Jézus a végidővel összefüggésben többször említi a családi élet egyes területeit. Ma már mi is látjuk, tapasztaljuk korunk különleges voltát, ezért oda kell figyelni Jézus szavaira. A szülők közös felelőssége, hogy segítsék egymást és gyermekeiket ebben az időszakban. Hamarosan vége lesz ennek a világnak, ezért olyan életet alakítsunk ki, hogy elég időnk maradjon a felkészülésre és gyermekeink felkészítésére. Ne engedjük, hogy a mindennapi gondok, a fáradtság vagy a szórakozás elvegye az időnk attól, ami a legfontosabb. Ha megengedjük a megalkuvásokat az életünkben, gyermekeink még többet fognak megengedni maguknak. Annyira erős most a világ megtévesztő befolyása, hogy talán soha nem volt olyan nagy szükségük a családoknak Isten megtartó kegyelmére, mint ma. **Hogy ez a kegyelem mennyire tud érvényesülni az otthonunkban, alapvetően a szülők istenfélelmén múlik.** Döntéseink sorozatát, életvitelünket az értékrendünk határozza meg, ezért fogadjuk meg Jézus tanácsát: „Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát.”

„Jézus nem mondja, hogy szükségtelen fáradoznunk a létfenntartásunkért, hanem azt tanítja, hogy mindenben Ő legyen számunkra a kezdet és a vég: a legfontosabb. Ne kezdjünk olyasmibe, ne törekedjünk olyan cél elérésére, ne keressünk olyan elvezetést, amellyel megátoljuk Krisztus szentségének, igazságának

jellemátalakító befolyását! Amit teszünk, mindent tiszta szívből, az Úrért tegyük!” (Ellen G. White: Gondolatok a hegyi beszédről, „Keressétek először...” c. fejezet)

„Az angyalok minden buzgó és őszinte imát feljegyeznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mint hogy elhanyagoljuk az Istennel való beszélgetést. A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életkörülmény Isten jóváhagyásával jobb, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság Isten nélkül. Időt kell szakítanunk az imádkozásra. Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házainkat és termőföldjeinket. (...)

Addig kell krisztusi tökéletességre törekednünk, amíg Főpapunk engesztelést végez értünk. (...) Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkülettel lehet megállni a nyomorúság idején. (...) Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot. A Biblia bizonygatója nyomán felismerik az álcázott csalót. A próba senkit sem fog elkerülni. (...) Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül találja az embereket. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra, földi kincsekből csapdát állít nekik, nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival túlterhelt szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg.” (Ellen G. White: Korszakok nyomában, A nyomorúság ideje c. fejezet)

6 Mit jelent az, hogy az otthon „kiváltságos hely”? Hogyan töltheti be igazi rendeltetését?

- „Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Fil 2,15; Zsolt 128,2–4)

- „Az atyafiúi szeretet maradjon meg. A vendégszeretetről el ne feledkezzetek.” (Zsid 13,2; Lk 14,13–14)

Ha a családtagok a közös otthonukban érzik magukat legjobban – mert az szolgálja fejlődésüket, békéjüket, örömeiket –, akkor valóban kiváltságos helynek tartják, amely a legértékesebb számukra. Legyen a mi otthonunk is az a hely, ahol mindenki megkapja az őt megillető tiszteletet, ahol mindenki épülhet, és céljai eléréséhez segítséget kap. Ettől otthon az otthon, és ezért kiváltság, ha ilyen otthonunk van ebben a széthulló világban.

Otthonunk azonban mások számára is legyen kiváltságos hely. Először is Teremtőnk előtt nyissuk meg, hogy megtisztelhesse jelenlétével, megszentelő befolyásával. Ismerjük meg és kövessük elveit, s tanuljuk meg segítségül hívni Őt a hétköznapokban. Legyen láthatatlan segítőtje életünknek, mivel tudjuk, hogy mindig számíthatunk rá. Otthonunk legyen kedvelt hely rokonaink, barátaink, a segítségre szoruló vagy megkísértett, megfáradt emberek számára is. Jézus azt tanította és arra adott példát, hogy a mennyei világ együtt érez velünk, és fáradozik értünk. A mennyei lények segítenek, hogy megismerjük Istent, s így igazabb, boldogabb életet élhessünk, és reménységgel várjuk az örök életet. Közvetítsük mi is mások felé ezt az isteni jóakaratot, az emberek földi és örökkévaló javát szolgálva.

„Az igazi figyelmesség, udvariasság lényege az, hogy tekintettel vagyunk másokra. Az a nevelés időtálló, amely növeli a rokonszenvet és a kedvességet. Hibás az a »műveltség«, amely az ifjút nem teszi engedelmessé szülei iránt, nem ismeri el mások kiváltságát, nem tűri el hibáikat, nem segíti őket, nem tesz méltányossá, kedvessé, nagylelkűvé és segítőkésszé a gyerekek, idős és szerencsétlenek iránt. (...)

A kereszténység a társadalmi kapcsolatok által érintkezik a világgal. (...) Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket fejleszteniünk kell, hogy másokat is megnyerjünk a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy saját érdekeink nem foglalnak le önző módon, hanem vágyunk másokkal is megosztani áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy az emberek javára, mint Ő. Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények gondterhelt, örömtelen emberek. (...)

Isten nem hagyhatja jóvá az önző érdeket, amelyet oly gyakran így fejeznek ki: »Én és az én családom.« Minden családnak, amely önmagát előtérbe állítva ezt a lelkiületet ápolja, meg kell térnie a Krisztus életében szemléltetett tiszta elvek által. Sok áldástól fosztják meg magukat azok, akik nem hajlandók megvendégtelni a látogatókat. (...)

Legyen otthonunk a megkísértett fiatalok menedéke! (...) Szükségük van arra, hogy megértéssel forduljunk feléjük. A kedves szavak, kis figyelmességek elsöprik a lelkük körül tornyosuló kísértések fellegét. A mennyből származó együttérzés őszinte megnyilatkozásában olyan erő rejlik, amely képes megnyitni azok szívét, akik nélkülözik Krisztus meleg szavait és Lelkének szerető érintését. Ha érdeklődést tanúsítanánk a fiatalok iránt, ha meghívnanánk magunkhoz és körülvennénk őket otthonunk derűs, segítőkész, árasztó légkörével, sokan boldogan lépnének arra az útra, amely fölfelé vezet. (...)

Nem mindenki mehet misszionáriusnak idegen országba, de mindenki misszionárius lehet a családjában és a szomszédságában. Sok módja van annak, hogy a gyülekezet tagjai elvigyék az üzenetet a körülöttük élőkhez. A legeredményesebben akkor tehetjük ezt, ha segítőkész, önzetlen életet élünk. Azok, akik az élet harcait vívják, felfrissülnének és megerősödnének a semmibe sem kerülő kis figyelmességek által. (...)

A szolgálat széles területe áll nyitva nők és férfiak előtt. A gyakorlatiasságra, főzésre, varrásra, ápolásra és mindenféle segítség-re szükség van. A szegénységben élőket tanítsuk meg, hogyan főzzenek, miként varrják meg a ruhájukat, hogyan ápolják a betegeket, és miképpen gondoskodjanak megfelelően az otthonukról. A gyermekeket is meg kell tanítani a szeretet és irgalmasság kis megbízatásainak teljesítésére, segítségül azoknak, akik rosszabb körülmények között élnek.” (Ellen G. White: Boldog otthon, 355–361., 378., 407. o.)

*Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

„Uralkodjatok...” – Az ember felelőssége önmagáért és környezetéért

¶ Miben nyilvánult meg az az isteni ajándék, hogy az ember hatalmat kapott a saját sorsa feletti döntésre? Öszszefügg-e a szabad választás lehetősége és az Isten hasonlóságára való teremtettség? A tiltott fa próbája korlátozás volt, vagy inkább szabadságot adott az embernek? Nem lett volna nagyobb korlát az ember számára, ha nem választhatott volna?

- „Vette az Úr Isten az embert, s helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsolt az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” (1Móz 2,15–17)
- „Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam elétek, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.” (5Móz 30,19)

Vannak, akik Istent teszik felelőssé a bűn bejöveteléért – halottunk már olyan érveket, hogy ha nem ilyenek teremtett volna bennünket Isten, hogy vétkezhessünk, akkor most nem lenne annyi nyomorúság a Földön. Vagy: nem kellett volna azt a fát az Éden kertjébe állítani, amiről nem ehettek. Nem az lett volna igazságtalan, hogy az ember ugyan értelmes lény, mégsem kap lehetőséget a választásra? Miután a mennyei lázadás már megtörtént, és létezett a rossz, nem volt-e törvényszerű, hogy az ember is tudjon róla, és szabadon eldönthesse, kit akar követni?

„Összüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Isten szabad erkölcsi lényekké alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességet és jóságát –, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek vagy megtagadják az engedelmisséget. (...) Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy képtelen áthágni törvényét. Visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől, de akkor az ember nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csak akarat nélküli báb. A döntés lehetősége nélkül engedelmissége nem lett volna önkéntes, hanem kikényszerített. Jelleme nem fejlődhetett volna. Ez a mód ellentétben állt Istennek azzal a tervével, amely alapján más világok lakóival bánik. Ez méltatlan lett volna az emberhez mint értelmes lényhez, és alátámasztotta volna Sátánnak azt a vádját, hogy Isten zsarnokként uralkodik.

Isten az embert igaznak teremtette. Nemes jellemvonásokkal ruházta fel, a bűnre való hajlam nélkül. Megáldotta kiváló értelmi képességekkel, s elé tárta a hűség és engedelmisség lehető leg súlyosabb indokait. Tökéletes és állandó engedelmisség volt az örök boldogság feltétele. Csak ezzel a feltétellel járulhattak az élet fájához.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, A teremtés c. fej.)

2 Milyen felelősséggel ruházta fel Isten az embert? Mi jellemzi Isten uralmát a világmindenségben? Milyen lehetett volna az ember földi élete, ha követi Teremtője példaadását?

- „Megáldotta Isten őket, és mondta nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet és hajtátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” (1Móz 1,28)
- „Micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! Úrrá tetted őt kezéd munkáin, mindent lába alá vetettél.” (Zsolt 8,5–9)

Isten uralmának jellemzése:

- „Íme az Úr Isten jön hatalommal, és karja uralkodik! Íme jutalma vele ön és megfizetése Őelőtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat, és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.” (Ésa 41,10–11)
- „Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik? Aki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön.” (Zsolt 113,5–6 vö. Ap csel 17,24–25)

Az ember Isten képére teremtett – ezért arra is lehetőséget kapott, hogy a maga világában a többi teremtményről gondoskodjon. Isten rábízta a Földet, és ez nagy felelősség, de különleges lehetőség is a fejlődésre, az ismeretszerzésre, a szolgálatra. Teremtőnk példamutatása által megismerhetjük, mit is jelent az az uralom, amit eredetileg az embernek is szánt földi környezetében. Sajnos a bűn miatt a fogalom is eltorzult, ahogyan erre Jézus is utalt a tanítványaival való beszélgetésében: ezen a földön az uralkodás elnyomással, kihasználással, leigázással párosul. De Isten uralmának alapja a szeretet, gondoskodás, szol-

gálat, mások jólétének, boldogságának munkálása. Az embernek is lehetőséget akart adni, hogy földi környezetében, az egymáshoz való viszonyulásában, és a többi teremtményről való szeretetteljes gondoskodásában gyakorolja ezt a felelősséget.

„Amíg Ádám és társa hű volt Istenhez, ők voltak az egész föld urai. Korlátlan uralmat kaptak minden élőlény felett. A bárány és az oroszlán békésen játszadozott közelükben, vagy együtt feküdtek lábuknál. A vidám madarak körülöttük röpködtek, és nem féltek. Boldogan zengtek dicséretet Teremtőjüknek. Ádám és Éva is velük együtt adott hálát az Atyának és a Fiúnak.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. fej.)

Isten terve nem változott meg az ember bűne ellenére sem. Ő most is azt szeretné, ha a saját környezetünkben az Ő példáját követnénk. És mindent meg is tesz azért, hogy megvalósulhasson eredeti elgondolása – hogy hozzá hasonlókká válhassunk.

„Isten: szeretet! Úgy árad szét belőle a szeretet, a világosság és az öröm minden teremtményére, miként a fénysugarak a Napból. Isten jellemvonása a szíves adás. Egész élete az önzés nélküli szeretet túlaradása. Azt mondja, legyünk tökéletesek, miként Ő is az, hozzá hasonlóan. Legyünk mi is áldása és világossága kicsiny környezetünknek, miként Ő is az az egész teremtett világ számára. Önmagunkban semmink sincs, de szeretetének fénye ránk ragyog, nekünk pedig ezt a világosságot kell visszatükröznünk. Ha a nekünk adott javakkal jól cselekszünk, kicsiny körünkben tökéletesek lehetünk mi is, mint Isten az övében.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme c. fej.)

7 Ki vette át az embertől a Föld feletti uralmat? Milyen tragikus következményei lettek az első bűnnek világunk szempontjából?

■ „Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije.” (Jn 14,30; Lk 4,6)

■ „Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a föld kerekége, elhervadnak a föld népének nagyjai. A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget.” (Ésa 24,5, vö. 1Móz 3,17–19)

Amikor az ember engedett a Kísértőnek, alárendelte magát, szolgáljává lett, így a Föld feletti uralom is Sátán kezébe került, ezért nevezi Krisztus „e világ fejedelmének”. Isten ugyan korlátozza pusztító hatalmát, de érzékelhető az a romlás, ami kihatott egész Földünkre. Amilyen mértékben az emberiség ennek a hatalomnak a befolyása alá kerül, olyan mértékben romlik meg erkölcsileg és fizikailag is. Ennek pedig az ember életterére, az egész Földre hatása van. Ahelyett, hogy ápolná, gondozná a rábízottakat, kizsákmányolja és tönkreteszi. Az elmúlás, a halál is a bűn következményeként jött be világunkba, és kihatott minden élőre. A természet erőit is felhasználja a gonosz hatalom, hogy pusztítson és Isten eredetileg „igen jónak” teremtett világát tönkretegye.

A következő idézet bemutatja, hogy milyen lehetett az első emberpárnak szembesülni ezekkel a következményekkel:

„Amikor Ádám és társa a hervadó virágokban és lehulló falevelekben a pusztulás első jeleit látta, jobban gyászolt, mint most az ember halottai miatt. A törekeny, érzékeny virágok pusztulása valóban okot adott a fájdalomra. De amikor a hatalmas fák elhullatták leveleiket, ez a kép eszükbe véste a rideg tény, hogy minden élő sorsa a halál.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Kísértés és bukás c. fej.)

Ebben a világban csak akkor lehetünk biztonságban, ha naponként Istenre bízunk magunkat, kérve vezetését és oltalmát, hogy megőrizzen a gonosz befolyásától és pusztító ha-

talmától. Jézus úgy jellemezte e világ fejedelmét, mint aki „emberölő volt kezdettől fogva”, és az a lételeme, hogy „lopjon, öljön és pusztítson” (Jn 8,44; 10,10).

Mennyire tudatosul bennünk az, hogy életünk és békeségünk szerető Megváltónk ajándéka, ha mi is „a Felségesnek rejtekében”, a „Mindenhatónak árnyékában” rejtőzünk el (Zsolt 91,1)?

4 Hogyan gyengítette meg az ember akaratát, jóra törekvését az első rossz döntés? Meghagyta-e Isten ennek ellenére a választás szabadságát?

- „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amelyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok.” (Rm 7,18–19)
- „Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.” (1Móz 4,7)

.....

.....

Tapasztaljuk az Ige kijelentésének igazságát: az ember elsősorban az önmaga feletti uralmat veszítette el. Akarata, vágyai, önzése is a bűn elkövetésére készíti inkább, mint a jó és igaz cselekedetekre. Bizonyára sokszor átéltük már azt a tapasztalatot, amit Pál megfogalmaz: amikor már a jót szeretnénk követni, és képtelenek vagyunk rá, valami mégis visszahúz. Mit teszünk ilyenkor? Megadjuk magunkat a természetünknek, rossz szokásainknak, vagy könyörgünk mennyei erőért, amit Krisztusban mindannyian elnyerhetünk?

Szelíden szeretnénk szólni, de a belső indulat erősebb, és visszavágunk. Tudjuk, hogy segíteni kellene valakinek, de másra hárítjuk a felelősséget. Tudjuk, hogy időt kellene fordítanunk a komoly imára, ám a természetünk inkább az állandó elfoglaltságra ösztönöz. Belenyugszunk-e abba, hogy nem tudjuk a jót cselekedni, vagy igényeljük azt a győzelmet, amit Krisztus által elnyerhetünk?

5 A megváltás által hogyan kaphatjuk vissza az elveszített uralmat, elsősorban önmagunk felett és Sátán felett?

- „Mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!” (1Jn 5,4–5)
- „Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen odaszántátok a ti tagjaitokat a tisztatlanságnak és a hamisságnak szolgálóként a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóként az igazságnak a megszenteltetésre.” (Rm 6,19)

.....

.....

„Isten kijelentette: »Ellenségeskedést szerzek.« Ez az ellenségeskedés nem természetes. Amikor az ember áthágta Isten törvényét, természete gonosz lett, és Sátán befolyása alá került, nem pedig ellentétbe vele. A bűnös ember és a bűn szerzője között nem természetszerű az ellenségeskedés. A hitehagyás mindkettőt gonosszá tette. (...) De amikor Isten meghirdette a Sátán és az asszony – az ő magva és az asszony magva – közötti ellenségeskedést, Sátán tudta, hogy az emberi természetet nem fertőzheti zavartalanul. Tudta, hogy az ember képes lesz hatalmának ellenállni.

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna. Olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. De a lélek új alapelve harcot támaszt ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Ellenségeskedést szerzek c. fej.)

Isten kegyelmének köszönhető tehát az is, ha a lelkiismeretünk megszólal, ha a bűnt rossznak, az igaz életet pedig kívánatosnak tekintjük. Ugyanígy kevés a saját erőnk ahhoz, hogy Istent és törvényeit keressük, kövessük, sőt még ahhoz is, hogy átadjuk magunkat neki. De a vágyunkat kifejezhetjük, eldönthetjük, hogy kit akarunk követni, és akkor megerősíti meggyengült akaratomat is. Ne engedjük, hogy mások döntsenek helyettünk! Sátán arra törekszik, hogy elvegye az embertől ezt az Istentől nyert adományt, Krisztus viszont mindig az emberre bízta a döntést, és meg akar erősíteni bennünket a jó választásában. Az alábbi idézet arra bátorít, hogy gyakoroljuk a döntés, a választás képességét:

„Ami meg kell értened: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek, tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívvedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni az akarást és a cselekvést egyaránt. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja. Szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek vele. Ha csak kívánság marad a jóság és a szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér.

Sokan bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat Istennek alárendeljék. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni!

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni, és így – állandóan átadva magad Istennek – képes leszel új életet, a hit életét élni!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fej.)

6 Hogyan fejezi ki az Ige, hogy a megváltás nem csupán az ember üdvösségét munkálja, hanem az egész világra kihat? Mikor áll helyre újra a földön a teremtés eredeti rendje?

- „A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig.” (Rm 8,19–22)
- „Az ország pedig, a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentjei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik.” (Dn 7,27)
- „Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek.” (Ésa 14,7)

Ahogy az ember bűnének következményei kihatottak az egész Földre, a pusztító hatalom évezredekken keresztül végezte munkáját. Minden élőlény szenvedéséért az ember felelős, még akkor is, ha nem tudatosan okoz nekik fájdalmat. Az alábbi idézet szerint a mi felelőségünk enyhíteni más élőlények szenvedéseit, addig is, amíg a végső szabadulás eljön:

„Az ember bűne miatt »az egész teremtett világ egyetemben fo-háshozódik és nyög mind idáig« (Rm 8,22). Ezért a szenvedés és a halál nemcsak az emberi nemzetséget, hanem az állatokat is sújtja. Az ember a szenvedések súlyának növelése helyett annak könnyítésére törekedjen, annál is inkább, mert a szenvedést a bűnével ő hozta Isten teremtményeire. Az, aki az állatokat kínozza – mivel azok a hatalmában vannak –, gyáva és zsarnok is egy személyben. Sátáni az a hajlam, amely akár embertársainknak, akár az állatoknak fájdalmat okoz. Sokan nem fogják fel: kegyetlenkedésük egyszer kitudódik annak ellenére, hogy a szegény néma állatok nem tudják azt kinyilatkoztatni. Ha ezeknek az embereknek a szeme Báláméhoz hasonlóan egyszer megnyílna, meglátnák Isten angyalát, tanúként ott állni előttük, hogy vallást tegyen ellenük a mennyi törvényszéken. Minősítésük felkerül a mennybe, és eljön az a nap, amikor meghozzák az ítéletet azok ellen, akik megkínózták Isten teremtményeit.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Bálám c. feje.)

A föld akkor nyugszik meg az ember bűne következményeitől, amikor Isten újjáteremti, és az újjászületett, Krisztus hasonlóságára átváltozott üdvözültek népesítik be. Sátán fejedelemisége végleg megszűnik, és Krisztus lesz az Úr az egész Földön.

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

Istentől kapott életrendünk – A munka: kötelesség és áldás

I Példaadása által hogyan szabta meg Isten az ember számára is a munka és pihenés rendjét?

- „Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt; mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.” (1Móz 2,2–3)
- „Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van. Mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.” (2Móz 20,9–11)

Isten hat valóságos nap alatt teremtette világunkat, a hetedik napra pedig megpihent, ahogyan az első tanulmányokban erről részletesebben olvashattunk. Nyilvánvaló, hogy a végtelen hatalmú Teremtőnek nem volt szüksége hat napra sem földünk és az élővilág létrehozásához, és megpihenésre sem mindezek után, de az embernek adott példát ezáltal is, megszabva a munka és pihenés rendjét.

Isten az Éden lakóira bízta a kert gondozását; az emberre bízta, »hogy művelje és őrizze azt« (1Móz 2,15). Elfoglaltságuk nem volt fárasztó, hanem kellemes és felüdítő. Isten a munkát áldásul adta az embernek, hogy elfoglalja értelmét, erősítse testét, és fejlessze képességeit. Ádám a szellemi és fizikai tevékenységben szent létének egyik legnagyobb örömét találta. Amikor engedetlensége következményeként el kellett hagynia gyönyörű otthonát, és mindennapi kenyeré megszerzésére kénytelen volt a kemény talajjal küzdeni, az a munka – bár nagyon különbözött a kertben végzett kellemes foglalatosságtól – a kísértés elleni védelem és az öröm egyik forrása volt. Tévednek azok, akik a munkát átoknak tartják, jóllehet az fáradtságos és fájdalmas. Sok gazdag lenézi a munkásokat, de ez teljesen ellentétben áll azzal, ami Isten szándéka volt az ember megteremtésekor. Hogyan is hasonlítható még a leggazdagabbak vagyona is a nemes Ádám örökségéhez? Azonban Ádám nem tétlenségre volt teremtve. Teremtőnk, aki tudja, mi szolgálja az ember boldogságát, munkát adott Ádámnak. Csak a dolgozó férfiak és nők találják meg az élet örömét. Az angyalok szorgalmas munkások. Isten szolgálói, akik az emberek fiainak szolgálnak. A Teremtőnél nincs helye a tespedtségnek és a tunyaságnak.»

„A teremtéskor Isten a munkát áldásnak szánta az ember számára. Fejlődést, erőt, boldogságot jelentett. A bűn átka következtében azonban megváltozott a Föld állapota, és ez a munkára is kiható. Igaz, ma a munka fáradtsággal, gonddal, fájdalommal jár, de még most is a boldogság, az előrehaladás forrása. Védelem a kísértésekkel szemben. A munka fegyelme mérsékli az önszeretetet – szorgalomra, erkölcsi tisztaságra és állhatatosságra nevel.

Része Isten nagy tervének, amellyel gyógyítani akarja az elesett embert. (...) Amiképpen életre hívta Isten a Földet a káoszból a maga szépségében, úgy mi is rendet és szépséget tudunk életre hívni a dolgok összekuszáltságából. Noha a bűn által minden megromlott, mégis örömünk telik jól végzett munkánkban, amely hasonló Isten öröméhez, amikor végigtekintett művén a Föld teremtése után, és mindent »igen jónak« talált.» (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 26. o.; Nevelés/Előtte az élet, 214–215. o.)

2 Mit tanulhatunk meg Krisztus tevékeny életének példájából?

- „Jézus pedig felelt nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5,17)
- „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodik.” (Jn 9,4)
- Vö. Mk 6,3

.....

.....

„Krisztus élete zsenge gyermekkorától kezdve szorgalmas munkával telt. Nem önmagának élt. A végtelen Isten Fia volt, mégis földi atyjával, Józseffel együtt dolgozott az ácsmesterségben. Mestersége jellemző volt rá. Jellemépítőként lépett ebbe a világba, és feladatát tökéletesen látta el. Minden köznapi munkáját olyan tökéletesen végezte, mint a jellemformálást, amelyhez isteni erő kellett. Ő a mi példaképünk.»

„Jézus vidáman és tapintatosan végezte munkáját. Sok türelemre és lelkiségre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk az otthoni életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, és szemünket mégis egyedül Isten di-

csőségére szegezzük. Krisztus ezen a ponton segít. Sohasem volt annyira elfoglalva a világi gondokkal, hogy ne lett volna ideje a mennyi dolgokkal foglalkozni. (...) Jézus igyekezett megtörni azt az ámító varázst, amely az embert a földi dolgokhoz láncolja. Az evilági dolgokat igazi helyükre tette, s alárendelte az örök érdekeknek, de nem becsülte le fontosságukat. Azt tanította, hogy a menny és a föld együvé tartozik, és az isteni igazság ismerete felkészíti az embert a mindennapi élet kötelességeinek jobb teljesítésére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.; *Jézus élete*, 52–53., 202. o.)

3 Hogyan szolgálhatja lelki, jellembeli fejlődésünket a mindennapi kötelességeink elvégzése?

■ „Valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol 3,23)

.....
.....
„Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendességre, alaposágra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontármunkásnak nincs mentsége semmiféle munkában. Ha valaki mindig dolgozik, és soha nem végzi el munkáját, ennek az az oka, hogy nem szívvel-lélekkel végzi a munkáját. A lassú és rossz határfokkal dolgozó munkásnak be kell látnia, hogy e hibáin változtatnia kell. Fordítson nagy gondot ideje beosztására, hogy a legeredményesebben használhassa ki! Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások tíz óra alatt.

Egyesek állandóan dolgoznak háztartásukban. Nem mintha annyi tennivalójuk lenne, hanem mert nem jól osztják be idejüket. Lassan, pepecselve, sok munkával nagyon keveset végeznek. De mindenki, aki akar, megszabadulhat a nehézségtől és az időrabló szokásoktól. Dolgozzunk határozott céllal! Allapítsuk

meg, mennyi időre van szükség egy adott feladathoz! Azután feszítsük meg minden erőnket, hogy a megállapított időn belül elvégezzük a munkát! Meg lehet parancsolni annak a kéznek, hogy mozogjon fürgébben. Csak akarni kell.

*Azok az emberek, akik nem határozzák el céltudatosan, hogy változtatnak a munkamódszereiken, a megszokások rabjai lehetnek, mégpedig a rossz szokásoké. Képességeik fejlesztésével viszont a legjobb munkásokká, közkedvelt emberekké válhatnak, akiket önmagukért értékelnek.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)*

Világosan láthatjuk e sorokból, hogy a szorgalom távolról sem csupán a kezek, vagy megváltoztathatatlan, velünk született adottságok dolga. A szív, a lélek elszántságával – mondhatjuk így is: hit által – a rossz szokások gyökeresen megváltozhatnak. Végül is jellem kérdése tehát, hogy milyenné válunk. A szorgalmas embernek az esze és a szíve éppúgy dolgozik, mint a keze, mégpedig teljesítőképesége legmagasabb szintjén.

Napjainkban sokan küzdenek a munkanélküliség, így a megélhetés gondjaival is. Hitbeli hozzáállásunk, Isten gondviselésében való bizalmunk sokat segíthet, hogy ne veszítsük el reménységünket, és az élet gondjai ne terheljenek meg bennünket túlságosan. Késznek kell lennünk elvállalni bármilyen munkát, amelyet csak el tudunk végezni. Ha mégsem jutunk kenyérkereső munkához, akkor másféle, ház körüli tevékenységgel kössük le magunkat, mert mindenképpen szükségünk van arra, hogy ne érezzük haszontalannak az életünket.

Pál apostol a szolgálóknak – akik az ő korában rabszolgák voltak – írja azt, hogy lélekből végezzék minden munkájukat. A rabszolgamunka megterhelő, sokszor megalázó volt, amelynek hasznát elsősorban uraik élvezték. Mégis dolgozhattak úgy, mintha magának az Úrnak végeznék munkájukat, és örömet találhattak a legalantasabb feladatok elvégzésében is. Bizonyára mindnyájunknak ismerősen hangzik József Attila következő néhány verssora:

Ne légy szeles.
Bár a munkádon más keres –
dolgozni csak pontosan, szépen,
ahogy a csillag megy az égen,
úgy érdemes.

[Ne légy szeles...]

„A fizikai munka nélkülözhetetlen az egészséghez és a testi fejlődéshez. Másrészt pedig a kétkezi munkavégzés során az ügyesség, gondosság és gyorsaság elsajátítása az egészséges szellemi és jellembe-
li fejlődés pótolhatatlan eszköze. (...) A csupán könyvekből származó műveltség felületes gondolkodást eredményez. A gyakorlati munka pontos megfigyelést igényel, és megköveteli az önálló gondolkodást. (...) A fizikai munkát általában hanyagul, meggondolatlanul és kifogásolhatóan végzik. (...) Rendszerint kénytelenségből, és nem saját választásból. A munkás nem szívvel-lélekkel dolgozik, s ennek következtében nem tudja kivívni a megbecsülést sem önmaga, sem mások előtt. A fizikai munkára való nevelés célja az, hogy ezt a helytelenséget megszüntessük. (...) Ne csak a helyes munkamódszereket sajátíttassuk el a gyermekekkel és a fiatalokkal, hanem azt az igényeket is fel kell kelteni bennük, hogy mindenben tökéletesítsék magukat. Legyen céljuk, hogy munkájukat annyira tökéletesítsék, amennyire csak az emberi értelem és a kéz erre képes. Az ilyen nevelés az ifjúságot a munka uraivá, nem pedig annak rabszolgáivá teszi. (...) Akik a legegyszerűbb munkában is tudományt látnak, azok annak nemes és szép oldalát is felfedezik, és örömet találnak benne.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

4 Milyen végletektől óvakodjunk, amelyek kihatással vannak mind fizikai, mind lelki jólétünkre, fejlődésünkre is?

- „Az odafelvalókkal törődjeteK, nem a földiekkel.” (Kol 3,2 vö. Lk 10,41–4)

- „Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint mind a két marok teljessége nagy munkával és lelki gyötrellemmel.” (Préd 4,6)
- „Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének ál-
mában ad eleget.” (Zsolt 127,2)

Nagy kísértés lehet mindannyiunknak, hogy túlhajszoljuk magunkat, kimerítjük testi vagy szellemi erőnket. Ez főként azért veszélyes, mert nem marad időnk és erőnk a fontosabb, örökérvényű értékekkel foglalkozni. De munkánk eredményessége is kárt vall, ha nem hagyunk időt a megfelelő mennyiségű és minőségű pihenésre. Isten a napi életritmusunkat is megszabta a nappalok és éjszakák váltakozásával, hetenként is adott egy teljes napot a megpihenésre, és népének egykor elrendelt többnapos ünnepeket is, amikor testileg-lelkileg felüdülhettek. Mennyire élünk ma ezekkel az ajándékokkal?

„Nem bölcs dolog állandóan megfeszített munkában, izgalmak közt élni, még az emberek lelki szükségleteinek szolgálatában sem, mert így elhanyagoljuk a személyes áhítatot, túlterheljük szellemi, lelki, testi erőnket. Krisztus önmegtágadást kíván tanítványaitól és áldozatokat, ezzel együtt azonban vigyázniuk is kell, nehogy a túlbuzgóság nyomán Sátán kihasználja az emberi gyengeségeket, és Isten műve kárt szenvedjen.

A rabbik felfogása szerint a vallás lényege mindig a lázas tevékenykedés volt. Ragaszkodtak bizonyos külső cselekedetekhez, hogy kimutassák fölényes kegyességüket. Lelkük így elszakadt Istentől, önelégültségük növekedett. Ma is fennáll ugyanez a veszély. Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi terveKben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan

a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünk-ből akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintennünk, s felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érde-meivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak.

Senkinek az életében nem volt annyi munka, olyan felelősség, mint Jézusban, mégis hányszor találjuk Őt imában! Folytonos kapcsolatban állt Istennel: »Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy pusztába helyre, és ott imádkozott.« (Mk 1,35). »Nagy sokaság gyűlt egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. De ő félrevonult a pusztába, és imádkozott.« (Lk 5,15–16) »...kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte el.« (Lk 6,12) Mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy visszavonuljon az átmenő utazóforgalomtól, és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Egy volt velünk, gyöngeségeink, szükségleteink része, tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínzásokat szenvedett el. Az Istennel való közösségben letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, örömmre lelt.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jertek, pihenjete meg egy kevéssé! c. fej.)

5 Mitől függ munkánk, tevékenységünk eredményessége?

- „Legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mirajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és

a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!” (Zsolt 90,17; 127,1–2)

- „Kinek-kinek munkája nyilván lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi.” (1Kor 3,13–14)
- „Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre...” (Jn 6,27)

Jézus földi élete során teljesen mennyei Atyjától függött, így fejezte ki ezt: „én semmit sem cselekedhetem magamtól”. Mi sem lehetünk igazán eredményesek, bármilyen munkát végzünk is, ha nem tudatosul bennünk, hogy „nálunk semmit sem cselekedhetünk”. Tőle kérhetünk erőt, kitartást, és áldásai maradandóvá tehetik kezünk munkáját. Ha pedig ezt tapasztaljuk, neki adjunk érte hálát, és ne tulajdonítsuk magunknak az eredményt, ahogyan Mózes figyelmeztette a népet erre: „ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam és az én kezemnek ereje szerezte nékem e gazdagságot! Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ad néked a gazdagságnak megszerzésére.” (5Móz 8,17–18)

„Krisztus arra szólít, hogy bárhol vagyunk, vállaljuk azt a feladatot, amely éppen kínálkozik. Ha családunk igényli szolgálatunkat, végezzük el szívesen, hogy otthonunkat kellemessé tegyük! Ha anya vagy, neveld gyermekeidet Krisztusnak! Ez éppúgy Istenért végzett szolgálat, mint a lelkészé a szószéken. Ha a konyha a munkaterületed, igyekezz tökéletes szakács lenni! Készíts egészséges, tápláló és ízletes ételeket! És miközben a legjobb hozzávalókból főzöl, gondold arra, hogy értelmet a legjobb gondolatokkal kell megtöltened! Ha a földet kell művelned, vagy bármi más foglalkozást kell üznöd, végezz ott is jó munkát! Figyelj arra, amit csinálsz! Minden munkádban képviseld Krisztust! Tégy úgy, ahogyan Ő tenne a helyedben! Bármilyen kicsi is a talentumod, Istennél van

hely számára. A bölcsen használt egy talentum ellátja a maga feladatát. Mi növeljük, Isten pedig megsokszorozítja képességeinket, ha a kis feladatokat lelkiismeretesen elvégezzük. Ezek az apró feladatok fogják a legáldottabb befolyást árasztani Isten művére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

Milyen munka lehet az, amelynek eredménye, gyümölcse a tűzőönt is túléli?

„A Biblia szerint világunkban egyetlen maradandó érték létezik: az önzésből kigyógyult, szeretetteljes emberi jellem. Ez azért maradandó, mert Isten az ilyen embereket támasztja fel az örök életre. A földi élet erényeiből, teljesítményeiből sok minden »megég«, ami »fa, széna, pozdorja« (1Kor 3,12–13). Csúpan az »arany, ezüst, drágakő« marad meg, azaz a hit által végrehajtott jó cselekedetek, amelyek az igaz jellemhez vezettek. (...) A legnagyobb, az egyedül maradandó érték Isten és a zsol-táríró szemében: a kegyelem által megváltozott, önzőből önzetlenné vált ember.” (Reisinger János: *Életösszegzés kérésekkel* – A 90. zsol-tár. In *Zsol-tárok világa*, 94. o.)

Mindezek ismeretében meg kell találnunk az érzékeny határvonalat nemcsak a restség és a munkamániá, de a „tűznek építő” világi munka és „kezünk állandó munkája” – a jellemünk megváltozásáért és a mások életének megjobbításáért, s ezáltal megtartásáért tett erőfeszítéseink – között is.

6 Mi az a legsürgetőbb tevékenység, amit Isten mindnyájunktól számon kér az ítéletkor?

- „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tett az ő háza népén, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jön, ily munkában talál.” (Mt 24,45–46)
- „És mondta nékik: Elmentén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” (Mk 16,15)

- „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.” (Rm 12,11)

„Jézus Krisztus tanításaival és példaadásával tökéletes képet nyújtott arról az önzetlen szolgálatról, amely Istentől ered. Isten nem önmagának él. A világ teremtése és minden dolog fenntartása bizonyítja, hogy állandóan másoknak szolgál. »Felhossa napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.« (Mt 5,45) A szolgálat ezen eszményét az Atya bízta a Fiúra. Jézust állította Isten az emberiség élére, hogy példaadása által tanítsa meg, mit jelent a szolgálat. Szolgált mindenkinél, és segített mindenkinél.” „Krisztus kinek-kinek megszabja a maga dolgát (Mk 13,34), és mindenkitől elvárja, hogy hűséggel végezze feladatát. Gazdagnak és szegénynek egyaránt van tennivalója a Mesterért. Krisztus mindenkit munkára hív. Ha nem engedelmessz az Úr hangjának, ha Krisztus erejére hagyatkozva nem végzed el a számodra kijelölt munkát, ha nem követed az Ő példáját, akkor a »hűtlen és rest szolga« szavak kerülnek majd nevedhez. Ha a neked adott világosságot nem osztod meg másokkal, ha azt nem hagyod fényleni, akkor ki fog aludni a sötétségben, lelked pedig hatalmas veszélybe kerül. Isten minden igazságot ismerő emberhez szól: »Úgy fényljék a ti világosságotok, (...) hogy dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.« (Mt 5,16) Add át másoknak is az igazság ismeretét! Ez Isten terve az emberiség tanítására.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Megszentelt igehirdetés c. fej.; *Szemelvények Ellen G. White írásából*, I. köt., „Én is akképpen küldelek titeket” c. fej.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

Az ember kapcsolata Teremtőjével

¶ Mit jelentett az, hogy Isten saját képére teremtette az embert, akit gyermekének tekintett? Milyen közeli, közvetlen kapcsolat volt kezdetben a Teremtő és teremtményei között?

- „Én mondtam: istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan.” (Zsolt 82,6)
- „És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt.” (1Móz 3,8)

.....

.....

A zsoltár kifejezését – „istenek vagytok” – maga Jézus is idézte egy alkalommal, amikor az írástudók felháborodtak azon, hogy Isten Fiának vallja magát (Jn 10,34–36). Abban az értelemben igaz ez, amennyiben az ember Isten hasonmása volt, és a Földön hatalmat kapott minden más teremtmény felett. Vagy ahogyan a 8. zsoltár fogalmaz: „kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél”. Nyilvánvaló, hogy az ember soha nem válhat valóságosan Istenné, hiszen teremtmény, de a fejlődés lehetősége, az isteni jellem tökéletességére törekvés megadatott kezdettől fogva. A bűn miatt eltorzult, megromlott testi-szellemi állapotunkban is olyan hihetetlen képességeket fedezhetünk fel, amelyekkel nem is tudunk igazán élni, ezért ezek el-

sorvadnak, visszafejlődnek. Nem is tudjuk igazán felmérni, mivé fejlődhetett volna az ember, ha nem engedi be a bűn fertőzését, ha elméje tiszta marad, testi és lelki ereje, szellemi teljesítménye pedig állandóan növekszik.

Az ember Isten gyermekeként közvetlen szeretetkapcsolatot ápolhatott Teremtőjével. Az Úr rendszeresen felkereste őket, minden lehetőséget megadott arra, hogy a nekik adott lehetőségekkel, adományokkal jól tudjanak élni. Felkészítette őket arra is, hogy a mennyei lázadás nyomán a földön is meg fog jelenni a kísértő. Féltő szeretettel óvta őket még a próbaként kiválasztott fa megközelítésétől, érintésétől is. Sokan úgy vélik, az ember kiszolgáltatott volt, és ezért törvényszerű, hogy elbukott. De ez nem így van. Isten egyetlen helyre korlátozta a kísértő tevékenységét a Földön, attól az egy fától pedig minden lehető módon vissza próbálta tartani szeretett teremtményeit. Naponta biztosította őket szeretetéről, tudatosította bennük azt, hogy a legszorosabb kötelék Őhöz, mennyei Atyjukhoz fűzi őket.

2 A bűn nyomán hogyan szakadt meg ez a kapcsolat? Milyen mértékűvé vált az Istentől való eltávolodás?

- „Elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. És mondta: Szavadat hallottam a kertben, és megfélemltettem, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtőztem.” (1Móz 3,10)
- „Az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hívogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta.” (Hós 11,7)
- „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.” (Rm 3,11)
- „Azt mondja a balgatag a szívében: Nincs Isten.” (Zsolt 14,1)

.....
.....
Az eltávolodás folyamatának félelmetes láncolata: bizalmatlanság – engedetlenség – félelem – lázadás – tagadás.

Amikor Éva szóba állt a kísértővel, már elindult azon az úton, amely eltávolította Teremtőjétől. Hitelt adott a kígyón keresztül sugallt gondolatoknak, ezzel bizalmatlanná vált Istennel szemben. A következő lépés, a cselekedet, amellyel az engedetlensége nyilvánult meg, ezt követte a szorongás, félelem, elrejtőzés. Az idők során a bűn okozta szakadék olyannyira mélyült: a gonosz befolyás megerősödött, az ember lázad Isten ellen, vádolja Őt. A végső következmény: Isten létének a nyílt tagadása.

Augustinus következő mondata találóan fogalmazta meg, hogy milyen képtelenül ellentmondásos helyzetbe kerül az Isten elől rejtőzködő, menekülő ember: „Milyen szomorú távol lenni attól, aki mindenütt jelen van.”

„Bűntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összeköttetésben állt azzal, akiben van a »bölcességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve« (Kol 2,3). A bűnbeesés után azonban többé nem lelte örömét az ember a szentségben, és mindinkább elrejtőzött Isten jelenléte elől.

A meg nem újult szív ma is hasonló állapotban van. Miután nem él összhangban Istennel, nem is talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tudna örülni Isten jelenlétének, visszariadna a szent lények társaságától. Még ha szabadon léphetne is be a mennybe, nem volna öröm számára. Az önzetlen szeretet, amely ott uralkodik, és amely a legszorosabb összeköttetésben áll Isten végtelen szeretetével, nem találna visszhangra szívében. Gondolatai, érdekei és indokai épp az ellentétét képeznék azoknak, amelyek a menny ártatlan lakóinak szívét uralják. Zavaró hang lenne a menny összhangjában. Számára a menny a kínszen-

vedés lenne, vágyakozna elrejtőzni Előle, aki maga a világosság, minden öröm és boldogság központja.

Istennek nem önkényes határozata zárja ki a gonoszokat a mennyből – alkalmatlanságuk folytán önmagukat zárják ki a boldog közösségből. Isten dicsősége reájuk nézve emésztő tűz lenne. Inkább választanák a pusztulást és a halált, csak hogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki értük a kereszten meghalt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. feje.)

7 Miért nem láthatjuk a bűneset óta Istent a maga dicsőségében, színről színre?

- „Orcámat azonban, mondta, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.” (2Móz 33,20)
- „Akkor mondtam: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemeim!” (Ésa 6,5 vö. Dn 10,5–10; Jel 1,17; Ésa 33,14)

.....
.....
Az engedetlenség nem csupán azért választotta el az embert Istentől, mert eltávolodott, és félelem, szembenállás alakult ki benne Teremtőjével szemben. A bűn által egész lénye megromlott, beszennyeződött, és ezért alkalmatlanná vált arra, hogy elviselje Isten tisztaságának, szentségének, dicsőségének jelenlétét. Nem Isten rejtőzik el, nem ő félti a hatalmát, hanem bennünket félt a „megemésztő tűztől”. Hasonló tapasztalatot élt át Ésaías, Dániel és János apostol is, mint Mózes a hegyen, amikor elvonult előtte az Úr dicsősége:

„Isten fedetlen, leplezetlen dicsőségére egyetlen ember sem tekinthet halandó állapotában úgy, hogy azután továbbra is életben

maradjon. Mózeset azonban az Úr biztosította arról, hogy annyit láthat meg az isteni dicsőségből, amennyit el tud viselni. Ezután Isten ismét felhívta őt a hegyre. Az a kéz, amely a világot megteremtette – annak a keze, »aki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik« (Jób 9,5) – fogta ezt a porból való teremtményt, a hitnek e hatalmas emberét, és egy szikla hasadékába helyezte el, mialatt Isten dicsősége és Isten minden jósága elvonult előtte. Mózesnek ez a tapasztalata – mindenekfelett pedig az Úrnak az ígérete, hogy az Ő jelenléte továbbra is mindig együtt jár majd vele – a siker biztosítéka volt számára az előtte lévő munka elvégzéséhez. Mózes ezt az élményét értékesebbnek tartotta mindannál a tudománynál, amit Egyiptomban sajátított el, minden államférfiúi vagy hadvezéri képességénél. Semmiféle földi hatalom vagy ügyesség, tudás nem pótolhatja Isten állandó jelenlétét. A bűnös ember számára félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni. Mózes azonban egyedül állt ott az örökkévaló Isten jelenlétében, és nem félt, mert lelke összhangban volt Teremtője akaratával. A zsoltáríró így fejezi ki ezt: »Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.« (Zsolt 66,18) »Az Úr bizodalmas az őt féltőkhez, és szövetségével oktatja őket.« (Zsolt 25,14)» (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Bálványimádás a Sínai-hegynél c. fejezet)

4 Hogyan keresi és békíti önmagával Isten az ellene lázadó embert?

- „Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy?” (1Móz 3,9)
- „Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom.” (Hós 14,5)
- „Mínthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetés ígését.” (2Kor 5,19)

Milyen fájdalmas lehetett a szeretet Istenének azt tapasztalni, hogy akiket olyan féltő gonddal óvott, akikkel megosztotta a teremtett világ minden kincsét, szépségét és örömét, most menekül előle. Tudta, hogy a lázadás következtében az ember Őt fogja vádolni, vele kerül szembe, ellenségeskedni fog saját Teremtőjével. Mégis Ő keresi és hívja vissza az ellene lázadókat!

„A halálnál is erősebb az a szeretet, amellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, közöttünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot – elesett emberiség megváltását szolgálja.”

„Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem – ő, mily túlaradó szeretet! – Isten volt az, aki Krisztusban »megbékéltette magát a világot« (2Kor 5,19). A legbensőbb szeretettel fájadozik, hogy eltévelyedett gyermekeinek szívét megnyerje. Földi szülők sem lehetnek oly türelmesek, elnézők gyermekeik hibái és gyengeségei iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, akiket megmenteni akar.”

„Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát barát-hoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet,

amely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége, Bűnbánat, Isten szeretete az ember iránt c. fej.)

5 Milyen készséget és vágyakozást ébreszt fel az Istentől eltávolodott szívekben az Ő irántunk való változhatatlan szeretete?

- „Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged. Téged szomszédhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize; hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet. A te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged.” (Zsolt 63,2–4)
- „Halld meg, Uram, hangomat – hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! Helyetted mondja a szívem: Az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, ó, Uram!” (Zsolt 27,7–8)
- „Kívánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orcáját szüntelen.” (Zsolt 105,4; Jer 29,13)

.....

.....

„A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, vonakodhat Krisztushoz közelebb jutni; de ha nem ellenkezik, Jézus végül magához vonja. Ha a bűnös megismeri Isten üdvtervét, akkor a kereszt tövéhez borul, és komolyan megbánja bűneit, melyek Isten büsleges Fiának szenvedéseit okozták.

Ugyanazon isteni erő, mely a természetet uralja, hat az emberi szívekre is, kimondhatatlan vágyat ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs. E világ kincsei nem tölthetik be vágyait.

Isten Lelke munkálkodik bennük, hogy oly javak után törekedjenek, amelyek egyedül nyújthatnak a léleknek békét és nyugalmat; ezek: a Krisztussal való közösség, az életszentség öröme. Az Üdvözítő látható és láthatatlan befolyásával folytonosan munkálkodik az emberben, hogy elvonja a bűnös – valódi megelégedést nem nyújtó – örömeitől, és a végtelen öröm forrásához juttassa, amelyet Benne elnyerhetnek. Az isteni üzenet mindazokhoz szól, akik hiába igyekeznek e világ »repedezett« kútjaiból vizet meríteni: »Aki szomszédhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.« (Jel 22,17)

Ti, akik teljes szívetekből jobb után vágyakoztok, mint amit e világ nyújthat, ismerjétek fel ebben a vágyban Istennek hívó szavát! Imádkozzatok igazi bűnbánatért, és kérjétek, hogy Krisztust az Ő végtelen szeretetében és tisztaságában nyilatkoztassa ki nektek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fej.)

Vizsgáljuk meg saját hitéletünket: vajon mennyire él bennünk ez az Isten jelenléte utáni sóvárgás, amit a zsoltáríró átélt? Nem vált-e megszokássá imaéletünk? Tapasztaljuk-e az Istennel való élő közösség örömét imáink során?

6 Milyen közösségbe juthatunk a megváltás által Istennel már földi életünk során?

- „Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk.” (1Jn 4,12)
 - „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 3,1)
-
-

Bár most nem láthatjuk Istent színről színre, de tapasztalhatjuk szeretetét, viszonzhatjuk is, kifejezhetjük hálánkat iránta, szólhatunk hozzá, megismerhetjük akaratát. Sőt Krisztus megigazító kegyelme által újra gyermekeivé válhatunk. Ennek a bensőséges kapcsolatnak a megerősítéseként adja nekünk a Szentlélekkel való közösség ajándékát. Ha naponként ápoljuk ezt a szoros kapcsolatot, szüntelenül keresve Isten akaratát, igényelve Lelkének erejét és vezetését, akkor a bűn világában is megtapasztalhatjuk az Istennel járás áldásait és örömeit. Jellemünket pedig a szeretet Istenével való naponkénti közösség formálja az Ő képmására.

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzüsszeg.

„Adtam nekik szombatjaimat”

¶ Hogyan függ össze Isten teremtő műve és a szombat megszentelése? Milyen ajándékot adott ezáltal az embernek már a büntelen világban is?

- „Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. Megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten.” (1Móz 2,2–3)
- „És mondta nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért.” (Mk 2,27)

.....

.....

Miután Isten befejezte a teremtést, megáldotta és megszentelte a nyugalom napját. Az első szombatot együtt töltötte teremtményeivel, akiknek ez volt életük első teljes napja egymással és Alkotójukkal. Sőt a mennyei világ is részt vett ebben az ünneplésben, „amikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak” a teremtés tökéletes művei felett (Jób 38,7). Az édeni nyugalom és a teremtett világ csodáinak szemlélése közben a Teremtő közelében kezdték meg közös életüket. A szombat békéjének áldása Isten egyik

legelső ajándéka volt az ember számára. Ezért is szentelte meg, különítette el, hogy tanítása és példaadása nyomán az ember örökre megérthesse: jellemfejlődése szempontjából nélkülözhetetlen a nyugalomnap. Javunkra, az emberiség áldására rendelte, megszabva vele az élet ritmusát, a tevékenység és a megújító pihenés egymást váltó, megerősítő rendjét.

„Isten könyörület. Követelményei méltányosak, összhangban állnak jellemének jóságával és bőkezűségével. A szombatnak az volt a célja, hogy az egész emberiség áldására legyen. Isten nem azért teremtette meg az embert, hogy legyen, aki megünnepelje a szombatot. Hanem az ember teremtése után iktatta be a szombatot, hogy betöltse az ember szükségleteit. (...) Isten az ember számára különítette el ezt a napot, hogy munkája után megpihenhesen. Hogy amikor a földre tekint vagy felnéz az égre, elgondolhassa: Isten mindezt hat nap alatt teremtette, a hetedik pedig megnyugodott. S amikor Isten végtelen bölcsességének kézzelfogható bizonyítékát látja, szíve megteljen Alkotója iránti szeretettel és tisztelettel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 582. o.)

2 Hogyan emlékeztet a szombat a megváltásra, a büntől való szabadulásunkra? Mit jelent az, hogy Krisztus a szombat Ura?

- „És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földjén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.” (5Móz 5,15)
- „Annakokáért az embernek Fia a szombatnak is ura.” (Mk 2,28)

„Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. S a természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.« (Mt 11,28).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 242. o.)

Kezdetben Krisztus adta a szombatot az embernek, Ő volt az, aki rávéste a kőtáblákra, és aki nemcsak a teremtő isteni hatalom, hanem a szabadulás ünnepévé tette ezt a napot. Földi szolgálata során gyakorlati példát nyújtott arra, hogy az áldás és öröm elnyerésének és továbbadásának az alkalma is a szombat. Krisztus készített nekünk utat a mennybe, és elvette a bennünket Istentől elválasztó bűneinket, hogy részesülhessünk jelenlétének áldásaiban. „Megigazulván hit által, békességünk van Istennel”, és ennek a békességnek az örömét is ünnepeljük a hetedik napon. A teremtő hatalom újjáteremtő, megszentelő hatását tapasztalhatjuk így életünkben.

3 Mit jelent az, hogy Isten megszentelte ezt a napot? Hogyan válhat a mi megtisztulásunk, megszentelődésünk eszközévé a szombat?

- „És adtam nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ököztük; hogy megtudják, én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20,12)
- „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” (2Móz 20,8)

A szombatot elkülönítette Isten azért, hogy gondolatainkat Őrá irányítsa, az igaz, élő Istenre, és az Ő megismerése által életünk és békességünk legyen. „Az a hatalom, amely megteremtette a világot, újjáteremt bennünket is Isten képmására és hasonlóságára. Azok számára, akik igazán megszentelik a szombatot, a megszentelődésük eszközévé válik. Az igazi megszentelődés összhangban van Istennel, egységben az Ő jellemével, és azoknak az alapelveknek követése által nyerhető el, amelyek jellemét tükrözik.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 296. o.)

A következő ige és idézetek készítsenek bennünket önvizsgálatra abban a tekintetben, hogy vajon valóban istentiszteletnek nevezhető-e minden alkalommal szombati összejöveteleink: „Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjétek, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvaraimat tapossátok? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel utálat előttem, újhord, szombat s ünnepre felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek.” (Ésa 1,12–13. 16–17)

„Alapos változásra van szükség a gyülekezetben. Isten gyakran fordítja el arcát azoktól, akik istentiszteletre gyűlnek össze, az istentisztelethez való egész viszonyulásuk miatt, a ruházat, a magaviselet és az Isten-imádás tiszteletlensége következtében. Nem készültünk fel arra, hogy belépünk a mennyei udvarokba, ahol minden tiszta és szent. (...) Azoknak, akik elfogadták a mennyei eredetű igazságot, kifinomultabbá, megszenteltebbé kell válniuk. Nem engedhetünk meg magunknak semmilyen hanyagságot ezen a téren!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 491–500. o.)

„Sokaknak fogalmuk sincs arról a rendről, tisztaságról és illő magaviseletről, amelyet Isten vár el mindazoktól, akik imádní akarják Őt. (...) Azzal a tudattal menjünk mindig az istentiszteleti összejövetelekre, hogy ott Istennel és angyalaival találkozunk majd. (...) Amikor belépsz az istentisztelet helyére, kérd az Urat, hogy távolítsa el a szívedből minden gonoszságot. Azt hozd csak magaddal Isten házába, amit Ő megáldhat. Imádkozz, hogy áldást nyerj az élet Igéjét hirdető személy által. Minden igyekezed-

del azon légy, hogy áldást kaphass. Isten mindenkit megáld, aki ilyen lelkiállattal érkezik az istentisztelet helyére. Az istentisztelet egész ideje alatt komolyság és szent áhitat uraljon minket, mintha a Mindenható látható jelenlétében volnánk.

Senki se jöjjön aludni Isten házába, mert az alvóknak nem a gyülekezetben van a helyük. (...) Ha világi foglalatosságunk közben nem álmosodunk el, mert azt érdeklődéssel végezzük, szabad-e vajon kevesebbre becsülnünk az örökkévaló célokat szolgáló istentiszteletet, mint életünk múltó ügyeit? (...) Az egész menny ünnepli a szombatot, mégpedig nem közönyös és semmittevő módon. A lélek minden képessége legyen éber ezen a napon, hiszen Istennel és a mi Üdvözítőnkkel, Jézus Krisztussal szeretnénk találkozni.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 208., 224–225., 218–210. o.)

A szombat önmagában nem szenteli meg életünket, sőt nagyon könnyen táplálhat bennünk öngazult gondolatokat, mint Jézus korában a zsidó vezetők esetében is. Vigyáznunk kell arra, hogy a külsőségek, a törvény betűjéhez való ragaszkodás ne fosszon meg bennünket azoktól az áldásoktól, amelyekben részesülhetnénk, ha a törvény igazi lényegét megérténénk. Kérjük Istent, hogy mutassa meg, mivel, hogyan tölthetjük be úgy a negyedik parancsolatot, hogy azáltal is átalakuljon, megtisztuljon életünk az önző gondolatoktól, és szeretete tölthessen be minket.

Megszenteljük-e a szombatot – és a szombat bennünket –, ha kapkodunk, ingerültek vagyunk, és ezzel egymást is megbántjuk? Vagy amikor csak fogyasztó hallgatóként minden szombaton elfoglaljuk helyünket a gyülekezetben, és közben gondolataink máshol kalandoznak? Amikor a szombatiskolán a saját gondolataink kifejtése fontosabb, mint hogy figyeljünk egymásra és kölcsönösen építsük egymást?

Gondoljuk át, mit kell megváltoztatnunk ahhoz, hogy valóban megszentelhessen bennünket Isten ennek a napnak az áldásai által!

4 Mit tehetünk azért, hogy számunkra is örömet jelentsen ennek a napnak a megtartása?

- „Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen.” (Ésa 56,2)
- „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgodat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűség lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szól!” (Ésa 58,13–14)

.....

.....

Az ige nem csupán tiltást tartalmaz, hogy mit ne tegyünk, hanem tanácsot ad nekünk arra vonatkozóan is, mivel töltjük a szombat óráit, mit tegyünk ezen a napon. Gyűjtsük össze, mi mindent tehetünk szombatnapon, ami által áldás lehet számunkra és mások számára is:

- Hálás visszatekintés az elmúlt héten szerzett tapasztalatokra,
- azok megosztása másokkal,
- találkozás testvéri együttlét keretében, az Ige hallgatására és Isten imádására,
- séta a szabad természetben,
- ismerőseink meglátogatása,
- gyermekeinkkel való együttlét...

Át kell gondolnunk azt is, tudjuk-e, mit jelent „az Úr előtt örvendezni”, és miben különbözik ez azoktól a kedvtelések-

től, melyekkel tele van körülöttünk a világ, amelyek inkább el-távolítanak a mennyei értékrendtől és Istentől.

A következő idézetek fényében gondoljuk át, miben kellene változtatnunk, hogy Isten iránti szeretetünk, hálánk és az egymással való közösség öröme kifejeződhessen szombati összejeveteleinken. Énekeink valóban Istent dicsérik-e, „lélekkel és értelemmel” emeljük fel ezek által is szívünket Megváltónkhoz? Gyakoroljuk-e az őszinte közösségi beszélgetéseket, megosztjuk-e tapasztalatainkat, erősítjük-e egymás hitét ilyen módon is? Vagy a panaszkodás, hétköznapi témák és anyagi gondok töltik be gondolatainkat még a szombatokon is?

„Isten földi és mennyei egyháza egyazon gyülekezetet alkot. (...) A szentek földi istentisztelete minden mennyei lényt érdekel. A menny belső udvaraiban figyelnek a földi bizonyágtételekre. A Földön imádkozók dicséretét és hálaadását átveszik a mennyei kórusok. Dicséret és hálaadás hangzik a menny udvaraiban, mert Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott fiaért. (...) Senki se feledje, hogy e földön Isten angyalai vannak jelen, a szentek minden gyülekezésén. Amikor szombatról szombatra összejöttök, zengjétek annak dicséretét, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott ki titeket.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VI. köt., 366–367. o.)

„A gyülekezet tagjai ne várjanak el szentbeszédet minden szombaton. (...) Sokan túltápláltak a lelki eledellel. (...) A gyülekezeti tagok hét közben hűségesen vegyék ki részüket a szolgálatban, és szombaton mondják el tapasztalataikat. Akkor az összejevétel a megfelelő táplálékot nyújtja, és a jelenlévők új életet, friss erőt nyernek. Ha Isten gyermekei felismerik annak szükségességét, hogy úgy dolgozzanak, ahogyan Krisztus munkálkodott a bűnösök megtéréseért, akkor a szombatnapi bizonyágtételeik is erőt sugároznak majd. Örömmel tesznek bizonyágot drága tapasztalataikról, amelyeket a másokért végzett munka közben szereztek.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VII. köt., 6–7. o.)

„A prédikátor, akit a szombati istentisztelet megtartására kijelölnek, gondolkozzon azon, hogyan keltse fel hallgatói érdeklődését az

Ige igazságai iránt. Ne prédikáljon mindig olyan hosszan, hogy megfossa a jelenlévőket Krisztus megváltásától. A prédikáció legyen rövid, hogy a jelenlévők kifejezhessék hálájukat Istennek. A hálaáldozatok dicsőítik az Úr nevét. A szentek gyülekezetében szent angyalok figyelik Jahve dicsőítését – legyen ez bizonyágtétel, ének vagy ima. (...) Legyen mindenkinek, aki Krisztusról nevezetik, mondanivalója a tapasztalati órákon. A bizonyágtételek rövidnek legyenek, és szolgáljanak segítségül mások számára. Semmi sem fojtja el jobban az áhítat lelkületét, mint egyetlen ember húsz-harminc percet igénybe vevő, hosszú bizonyágtétele. Ez kiöli az összejövétel lelkiségét.” (Az evangélium szolgálói, 107–108. o.)

„Gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain...” – ezek az ígéretek és áldások kapcsolódnak a szombat betöltéséhez. Cserébe Isten csak egyvalamit kér: merjünk egy napot hetente a világ dolgai és kedvteléseink nélkül tölteni – csak Őt keresve! Szánjuk oda életünk hetedrészét osztatlanul az Ővele való közösségre. A szombat célja nem a társasági élet utáni igényünk kielégítése, valamilyen kedvenc kikapcsolódás, időtöltés vagy szórakozás keresése, hanem a Teremtővel való hitbeli közösségnek, jellemformáló munkálkodásának a jele. A szombatünneplés legnagyobb áldása a megváltozott jellem, az Istennel megbékélt ember lelki gyümölcsein mérhető le, amely a „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”.

Vizsgáljuk meg életgyakorlatunkat és szívünket: miben kell megújulnia szokásainknak, gondolkodásunknak a szombatünnepléssel kapcsolatban? Elfáraszt, kimerít a szombat, vagy Isten áldásait élvezzük az Ige, az emberi közösség, a természet közelsége által? Felkészülve vagy felkészületlenül fogadjuk a szombatot, fáradtan és álmosan töltjük el, vagy felüdülünk tőle? Tapasztaljuk-e az Istennek való szolgálat és az egymás építésének áldásait, örömet?

A szombat jövő reménységünkre, a végső szabadulásra is előremutat, amikor „Isten sátora az emberekkel lesz”, ami-

kor teljesedik az ígélet: „Lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljön minden test engem imádni, szól az Úr.” (Ésa 66,23) Isten felemeli tekintetünket földi életünk viszontagságairól ezen a napon, és ízelítőt ad a számunkra oly nehezen elképzelhető győzelmes élet békéjének, nyugalmanak tapasztalatából.

5 Mit jelent az, hogy jel és pecsét a szombat Isten és népe között? Mikor válik ez teljesen nyilvánvalóvá?

- „És az én szombatjaimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül énköztem és tiköztetek, hogy megtudjátok, én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (Ezék 20,20)
- „Láttam más angyalt feljönni napkelet felől, akinek kezében volt az élő Istennek pecsétje; és nagy szóval kiáltott a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsa a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgálait az ő homlokukon.” (Jel 7,2–3)

.....

.....

„A világ félelmetes események előtt áll. A Föld hatalmaságai, amelyek egymással összefogva harcot indítanak Isten parancsolatai ellen, elrendelik, hogy mindenki – kicsinyek és nagyok, gazdagok és szegények, szabadok és szolgák (Jel 13,16) – a hamis szombat megtartásával alkalmazkodjon az egyház szokásaihoz. Az engedelmség megtagadása államellenes cselekménynek fog minősülni, amelyért halálbüntetés jár. Másrészről pedig Isten törvénye – amely elrendeli a Teremtő nyugalomnapjának megtartását – követel engedelmséget, és kinyilatkoztatja mindazok megbüntetését, akik megsértik rendelkezéseit.

Aki e félreérthetetlen következmények ismeretében lábbal tiporva Isten törvényét emberi törvényeknek engedelmeskedik, az magára veszi a fenevad bélyegét, annak a hatalomnak a hűségjelét, amelynek Istent megtagadva engedelmeskedik. (...)

A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az Istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása – amint az Isten törvénye megszabja – a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalomnak való engedelmisség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét.

Amikor a keresztény világban különösen kiéleződik a szombat körüli vita, és a vallási tekintélyek a világi hatalmasságokkal összefogva rákényszerítik az emberekre a vasárnap megtartását, egy maroknyi nép, amely határozottan megtagadja a népszerű rendelet iránti engedelmisséget, egyetemes gyűlölet tárgyává válik. Hangsúlyt fog kapni az a vélemény, hogy nem szabad megtűrni azt a kisebbséget, amely szembehelyezkedik az egyházi intézménnyel és az állam törvényével; hogy inkább ők szenvedjenek, mintsem egész nemzetekre kiterjedjen a zűrzavar és a jogtalanság. Tizennyolc évszázaddal korábban Krisztus ellen éppen így érveltek »a nép főemberei«. »Jobb nekünk – mondta a ravasz Kajafás –, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.« (Jn 11,50) Ez az érv meggyőzőnek fog látszani. És végül azok ellen, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot, egy rendelet fog megjelenni, amely a legszigorúbb büntetésre méltónak ítéli ezeket a hívőket. (Ellen G. White: Korszakok nyomában, Az utolsó figyelmeztetés, A nyomorúság ideje c. fejelet.)

A szombat megtartása önmagában nem tesz minket szentté, és nem jelenti azt, hogy elnyertük Isten pecsétjét. A következő

idézet alapos önvizsgálatra készítet bennünket egész hitéletünk, gyakorlati kereszténységünk szempontjából:

„Egyikünk sem nyeri el Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Jellemhibáink kiküszöbölése a mi kötelességünk, hogy lelkünk temploma tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. Akkor majd ránk hull a késői eső, mint ahogyan a korai eső hullott a tanítványokra pünkösdkor. (...) Nem mindenki lesz elpecsételve, aki állítja, hogy ünnepli a szombatot. Sokan vannak, akik – bár másokat tanítanak az igazságra – mégsem kapják meg Isten pecsétjét homlokukra. (...) Mindazoknak, akik megkapják a pecsétet, folt nélkülieknek kell lenniük Isten előtt mint a menny jelöltjeinek.” (Ellen G. White: Bizonyosságtételek, V. köt., 213–214. o.)

6 Hogyan készít fel minket Isten hitünk vállalására és bátor megvallására? Milyen ígéretek bátorítsanak bennünket?

- „Aki hű a kevésen, a sokon is hű az; és aki a kevésen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16,10)
- „Mivel megtartottad az én béketűrésre (állhatatosságra) intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbáltassa e föld lakosait. Íme eljövök hamar: tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.” (Jel 3,10–11)
- „Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt.” (Zsolt 91,14–15)

Most még nincs olyan súlyos következménye az Isten és törvénye iránti hűségünknek, mint a végső próba idején, mégis sokszor megengedjük magunknak a „lazítást” ezen a téren. Nem fordult még elő velünk, hogy naplemente után, már a szombat óráiban fejeztünk be valamilyen munkát vagy előkészületet? Vagy üzleti ügyekkel foglalkoztunk, és esetleg mások figyelmét is elvontuk az istentisztelet tárgyától? A munkahelyi napáthelyezések során is mindig előre el kell terveznünk, hogyan oldjuk meg a szombati szabadságot.

„A körülmények senkit sem jogosítanak fel, hogy világi nyeregségért dolgozzon szombaton. Ha Isten egy embert felmentene, akkor az mindenkinek felmentést jelentene. Ha egy szegény testvér dolgozhatna szombaton azért, hogy jobban eltarthassa a családját, akkor mások ezt miért nem tehetnék meg? Ne csak akkor engedelmessédjünk, amikor kényelmesen és áldozathozatal nélkül is megtehetjük!” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 306. o.)

Sok hitbeli tapasztalatot szerezhethetünk azáltal, ha a körülményeink ellenére hűségesen kitartunk Isten akaratának követésében. Bátorítsanak bennünket testvéreink Istennel szerzett tapasztalatai, amelyek annak bizonyosságai, hogy Isten nem hagyja el a benne bízókat, és megélhetést és áldást ad a hűségeseinknek.

(Ajánlott olvasmány: S. Hasel Mundy *Ha ezrek esnek is el...*)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A helyreállítás ígérete

I Isten melyik kijelentése adott reményt a bűneset után az első emberpárnak?

- „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3,15)

.....

A kígyónak, illetve a mögötte álló sátáni hatalomnak mondta Isten ezeket a szavakat, amelyek arról tanúskodtak, hogy nem mondott le az emberről, és mindent megtesz a megmentésükért. Nem engedi, hogy teljesen Sátán hatalma alá kerüljenek, sőt győzelmet ígért azoknak, akik vágyakoznak a szabadulásra. Ez az első utalás a Szabadítóra, aki megmenti a bűnbe esett embert, ezért nevezik „ősevangéliumnak” ezt az ígéretet.

„Az Atya és Krisztus kezdettől fogva tudott Sátán hitehagyásáról és Ádámot bűnbejítő, megtévesztő csalásáról. A megváltási terv azért készült, hogy újabb lehetőséget kínáljon az elbukott emberiségnek a bűntelen életre. Krisztus a teremtéstől kezdve megbízást kapott a közbenjárói szolgálatra. Öröktől fogva Ő volt helyettesünk és kezesünk. Már a világ teremtése előtt eldőlt, hogy Krisztus isteni voltát emberibe kell burkolnia. »Testet alkottál nekem« (Zsid 10,5) – mondja Krisztus, aki akkor jött el emberi formában, amikor az idők teljessége elérkezett. (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., „Az Ige testté lett” c. fej.)

„Isten kijelentette: »Ellenségeskedést szerzek.« Ez az ellenségeskedés nem természetes. Amikor az ember áthágta Isten törvényét, természete gonosz lett, és Sátán befolyása alá került, nem pedig ellentétbe vele. A bűnös ember és a bűn szerzője között nem természetszerű az ellenségeskedés. A hitehagyás mindkettőt gonosszá tette. (...) Azonban amikor Isten meghirdette a Sátán és az asszony – az ő magva és az asszony magva – közötti ellenségeskedést, Sátán tudta, az emberi természetet nem fertőzheti zavartalanul. Tudta, hogy az ember képes lesz hatalmának ellenállni.

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna. Olyan szolga, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. De a lélek új alapelve harcra támasztott ott, ahol korábban béke volt. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitorlót elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Ellenségeskedést szerzek c. fejelet)

2 Hogyan próbálta az elbukott emberpár elrejteni a bűn szűgyenét, és eltakarni mezítelenségüket? Milyen ruhát kaptak Istentől, amely segítette megérteniük, hogy csak a Megváltó halála által lehet reményük a szabadulásra?

■ „Megnyilatkoztak mindkettőjüknek szemei, s észrevették, hogy mezítelenek. Fügefalevelet aggattak azért össze, és körülkötőket csináltak maguknak. És csinált az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltöztette őket.” (1Móz 3,7. 21 vö. Jel 3,18)

A ruha jelképe végigvonul az egész Biblián, szemléltetve azt, hogy bűneink, Istentől való elszakadásunk mezítelenségét nem takarhatjuk el saját jócselekedeteinkkel, és nem leplezhetjük képmutatással. Minden erőfeszítésünk eredményeként is csak hiányos vagy szennyes öltözet létrehozására vagyunk képesek. Ezt kell felcserélnünk a Krisztustól kapott ruhára, amely az Ő igazságát jelképezi.

Az első halál akkor következett be, amikor a bűnbe esett embert egy megölt állat bőréből készült ruhával takarta be Isten, az általuk készített fügefalevél-öltözet helyett. Meg kellett érteniük, hogy mi az ára megváltásuknak: „A megváltás tervében elengedhetetlen a vér kiontása, mivel az ember bűne következtében valakinek meg kell halnia. Az áldozati állat Krisztus előképe volt. Az embernek a leölt áldozatban kellett felismerni Isten szavának ideiglenes beteljesedését: Bizony meghalsz!” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 6. o.)

„Az áldozati rendtartást Isten azért rendelte el, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére. Hogy általa ismerje el vétékességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóba. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélysegebben és elevenebben tudatosul benne, milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a sötét és rettenetes jövőn, s ez nem volt már teljesen vigasztalan.

Őszüleinél az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akara-

tával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fény sugar, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradnak Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétkeztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve mezítelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni.

Isten törvényének áthágói ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják a törvényszegés okozta mezítelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják bűneiket befedezni és Isten tetszését elnyerni. Azonban ez lehetetlen. Az ember nem találhat ki semmi olyat, amivel ártatlanságának elvesztett palástját helyettesíthetné. Akik Krisztussal és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevél-öltözéket, sem köznapi ruhát. Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjen Isten előtt. Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő emberre. »Azt tanácsolom néked – mondja –, hogy végy tőlem (...) fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága.« (Jel 3,18) (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fej.)

7 Hogyan valósult meg az „ősevangélium” ígérete, hogy a Megváltó az „asszony magva” lesz, és emberként fogja legyőzni az ellenséget?

- „Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békeség fejedelmének!” (Ésa 9,6)
- „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett,

hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal 4,4–5)

- „Ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlen volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben.” (Rm 8,3)

„A világ alapjainak letétele előtt Krisztus, Isten Egyszülött Fia elkötelezte magát arra, hogy – amennyiben Ádám bűnbe esik – az emberiség megváltója lesz. Ádám elbukott, és az, aki Isten dicsőségének részese volt a világ megalapítása előtt, levetette királyi palástját és koronáját. Leereszkedett fenséges helyéről, hogy betlehemi csecsemőként szülessen meg, és azon a földön élve, melyen Ádám megingott és vétkezett, megválthassa az elbukott emberiséget. Minden kísértésnek alávetette magát, amit az ellenség az emberek útjába hozhat, de Sátán semmilyen támadása nem tudta megingatni Őt Atyjához való hűségében. Bűntelen életével Krisztus igazolta, hogy Ádám minden egyes fia és leánya ellent tud állni a bűnt a világunkba hozó Sátán kísértéseinek.

Krisztus erőt hozott a férfiaknak és nőknek a győzelemre. Emberi formában jött világunkba, hogy emberként éljen az emberek között. Felvette az emberi természet hajlamait, hogy azokban megpróbáltasson. (...) Isten parancsolatai iránti engedelmissége által Krisztus megváltást hozott az emberiségnek. Nem pusztán behelyezkedett egy másik lénybe, hanem saját magára öltötte az emberi természetet. Így Krisztus saját létezéséből adott a világnak. A megváltás munkája abban állt, hogy emberi létet adjon Krisztusnak, hogy az elbukott emberiség eggyé válhasson az Istenséggel. Krisztus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek eggyé lehessenek Ővele, miként Ő is egy az Atyával, hogy Isten úgy szerethesse őket, mint Egyszülött Fiát; másrészt pedig azért,

hogy az emberek isteni természet részeseivé lehessenek és életük teljessé váljon Őbenne. Az ellenségeskedés akkor jutott a legmagasabb fokra, amikor Krisztus a föld lakója lett. Soha nem volt előtte senki, aki olyan tökéletes gyűlölettel gyűlölte volna a bűnt, mint Ő. Láta megtévesztő, lopakodó hatalmát az angyalok felett, és minden erejével ellene szegült. Krisztus tisztasága és szentsége, valamint bűnt nem ismerő, szennyfolt nélküli igaz élete szüntelen szemrehányás volt a világ érzékisége és bűnei ellen. Élete az igazság világosságát sugározta abban a sötétségben, amelyet Sátán hozott a világra. Krisztus leleplezte Sátán csalásait és megtévesztő jellemét, így sokakat megmentett annak romboló befolyásától. Ez volt az, ami annyira heves gyűlöletet keltett Sátánban. Eltökélt szándéka volt, hogy a bukott lények seregével együtt ádáz csatát vív Isten ellen, mert olyan valaki jött ebbe a világba, aki tökéletesen mutatta be az Atyát, akinek jelleme és cselekedetei megcáfolták Sátán Istenről hirdetett hamis állításait.” (Szemelvények Ellen G. White írásából I. köt., Egyedüli reményünk Krisztus, „Az Ige testté lett” c. fej.)

Egyértelmű az ige kijelentése arról, hogy Krisztus teljesen azonosult földi teremtményeivel, és a bűn által legyengült természetünket vette magára. Letette isteni hatalmát, és nem vett igénybe más erőt, mint amellyel mindannyian rendelkezhetünk, ha kérjük Istentől. Ebben az emberi természetében győzte le Sátán minden kísértését – még gondolatban, érzései szintjén sem engedett soha az ellenségnek. Ezért mondhatta: „Jön a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.” (Jn 14,30) Tökéletes élete, győzelme ad számunkra is reményt, hogy általa, Őt befogadva és Őbenne maradván mi is győzhetünk.

4 Hogyan taposott a Megváltó a kígyó fejére? Milyen ára volt megmentésünknek?

■ „Ő pedig mondta nékik: Láttam a Sátánt, mint a villámást lehullani az égből.” (Lk 10,18 vö. Jel 12,7–12)

- „Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” (1Jn 3,8)
- „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén: aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pt 1,18–19; 2,24)

„A sötétség szövetségei várva várták, hogy Sátán diadalt arasson az emberiség Isten-emberi Helyettesén, hogy a hitebagyó győzelemkiáltása felhangozzon és a világ lakói az ő uralma alá kerüljenek.

Azonban Sátán Krisztusnak csak a sarkához tudott férközni, a fejét képtelen volt megérinteni. Krisztus halálakor Sátán látta, hogy vereséget szenvedett. Láta, Krisztus igaz jelleme világosan feltárult az egész menny előtt, a mennyei lények és más teremtett világok is teljesen Isten oldalára állnak. Láta, a jövőre vonatkozó kilátásai teljesen meghiúsultak velük kapcsolatban. Krisztus emberi természetben való győzelme örökkévaló korokon át fogja hirdetni, hogy a nagy küzdelem véglegesen eldőlt. (...)

Miért formálhatott Krisztus jogot arra, hogy kikapja a foglyokat az ellenség markából? Azért, mert olyan áldozatot hozott, amely eleget tesz az igazság mennyei országot irányító alapelveinek. Krisztus a bukott emberiség megváltásáért jött Földünkre. Le kellett győznie a ravasz ellenséget, hogy az igazság mellett való állhatatos kitaratása által megváltsa mindazokat, akik Megváltójukként fogadják el Őt. A Golgota keresztyén Krisztus lefizette az emberiség megváltásának árát. Ezzel jogot nyert arra, hogy a foglyokat kiszabadítsa annak a nagy csalónak a szorításából, aki

hazugság által ellenszegült az isteni kormányzásnak, és később az emberiség bukását okozta, s így minden lehetőségét elveszítette arra, hogy Isten dicsőséges és örök országának hűséges polgára legyen.

Megváltónk megfizette értünk a váltságdíjat. Senki számára nem szükségszerű, hogy Sátán szolgálja legyen. Krisztus mindenható támogatóként áll mellettünk.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., Megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, A bűnöket hordozó Isten c. fej.)

5 Hogyan érhetjük el megváltásunk végső célját?

- „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3,18)
- „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Eféz 4,13)

„Krisztus felszámolta a bűnt, amikor saját testében elhordozta a bűn átkát a keresztfán, és így mindazoktól elvette az átkot, akik személyes Megváltójukként hisznek Őbenne. Krisztus véget vet a bűn uralkodó hatalmának a szívben, s a hívő élete és jelleme bizonyosságot tesz Krisztus kegyelmének valódi jellegéről. Jézus elküldi a Szentlelket mindazokhoz, akik kérik tőle, mert minden hívőnek meg kell szabadulnia a szennytől, a törvény átkától és kárhozatától. (...)

Ahhoz, hogy a menny jelöltjévé válhassunk, eleget kell tennünk a törvény előírásának: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szí-

vedből és teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.« (Lk 10,27) Erre egyedül akkor vagyunk képesek, ha hit által megragadjuk Krisztus igazságát. Jézust szemlélve élő és gyarapodó elvet fogadunk szívünkbe. A Szentlélek folytatja a munkát, és a hívő kegyelemből kegyelembe, erőről erőre, jellemről jellemre halad előre. Krisztus képmására hasonul, mígnem eljut a Jézus Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére. Így Krisztus véget vet a bűnnek, és a hívő embert megszabadítja annak cselekvésétől és hatásától.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., Hit általi megigazulás c. fej.)

„Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjen Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével; akaratunk beleolvad az Ő akaratába; lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével; gondolatainkat foglyul ejti; és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába. Ezután, ha az Úr reánk tekint, nem fügefalevél-öltözetünket látja, sem mezítelenségünket, sem büntől torzult vonásainkat, hanem a maga igaz voltának palástját, amely az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmisség.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, A mennyegzői ruha c. fej.)

6 Mikor, hogyan valósul meg Isten eredeti terve az emberrel?

- „Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát az Ő jó kedve szerint, amelyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek a földön vannak.” (Eféz 1,9–10)
- „Azután láttam, és íme egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból,

népből és nyelvből; a királyiszék előtt és a Bárány előtt álltak, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; és kiáltottak nagy szóval, mondván: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé!” (Jel 7,9–10)

- „Hallottam nagy szózatot, amely ezt mondja az égből: Íme az Isten sátora az emberekkel van, velük lakozik, azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És mondta az, aki a királyiszéken ül: Íme mindent újjá teszek. És mondta nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. Aki győz, örökségül nyer mindent; annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (Jel 21,3. 5. 7)

Ha a Biblia első és utolsó két fejezetét összevetjük, láthatjuk a kezdetet és a véget. Hasonlítsuk össze az újjáteremtés utáni örök életről olvasható feljegyzéseket azzal a leírással, amely Isten eredeti tervéről szól. Miben különbözik, mennyiben lesz más az ember élete a bűntől való szabadulása és újjáteremtése után?

„Amit Jézus Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől. Azonban Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Megváltónk felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötélekkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé nem lehet széttépni. Örökre magához kötött bennünket. »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta.« (Jn 3,16) Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza, és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta Jézus Krisztust az elbukott emberiségnek. Biztosí-

tandó minket változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus eggyé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja szavát.” (Ellen G. White: Jézus élete, Velünk az Isten c. fej.)

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

Január

1. kedd	Jn 3,16	
2. szerda	1Móz 3,15	
3. csütörtök	Zsid 9,22	
4. péntek	1Jn 3,8	Napnyugta: 16.05
5. szombat	Ésa 44,23	
6. vasárnap	1Móz 3,7; 3,21	
7. hétfő	Zsid 11,4	
8. kedd	1Móz 22,7–8	
9. szerda	1Móz 28,12	
10. csütörtök	1Kor 5,7	
11. péntek	1Kor 10,4	Napnyugta: 16.14
12. szombat	2Móz 24,7–8	
13. vasárnap	Jn 3,14–15	
14. hétfő	Zsid 12,2	
15. kedd	Jób 33,24	
16. szerda	Ésa 53,5–6	
17. csütörtök	Péld 8,22. 27	
18. péntek	Ésa 61,1	Napnyugta: 16.23
19. szombat	Ésa 12,2–3	
20. vasárnap	Ésa 43,1	
21. hétfő	Ésa 42,1–3	
22. kedd	Gal 3,22. 24	
23. szerda	Ésa 49,8–9	
24. csütörtök	Zsid 3,5–6	
25. péntek	Rm 3,30–31	Napnyugta: 16.33
26. szombat	Rm 6,1–2	
27. vasárnap	Ésa 33,22	
28. hétfő	Rm 5,8–10	
29. kedd	1Jn 4,13–15	
30. szerda	2Kor 10,4–5	
31. csütörtök	Ésa 50,4	

Február

1. péntek	Jn 1,9. 11	Napnyugta: 16.44
2. szombat	Jn 1,14	
3. vasárnap	Gal 4,4–5	
4. hétfő	Fil 2,8	
5. kedd	Jn 3,35–36	
6. szerda	Rm 8,38–39	
7. csütörtök	Rm 8,3	
8. péntek	Jel 12,4–5	Napnyugta: 16.55
9. szombat	Ésa 9,6	
10. vasárnap	Rm 8,32	
11. hétfő	1Jn 3,10–11	
12. kedd	1Jn 3,5	
13. szerda	Lk 2,52	
14. csütörtök	Zsid 10,1. 5–7	
15. péntek	Zsid 2,18	Napnyugta: 17.06
16. szombat	Zsid 2,17	
17. vasárnap	Eféz 3,16–17	
18. hétfő	Ésa 44,22–23	
19. kedd	Jn 4,14	
20. szerda	Jer 17,14	
21. csütörtök	Rm 8,34	
22. péntek	Ésa 9,2	Napnyugta: 17.17
23. szombat	Jn 15,8	
24. vasárnap	Kol 2,6–7	
25. hétfő	Mt 7,28–29	
26. kedd	Zsolt 139,17	
27. szerda	Ésa 52,7	
28. csütörtök	Zsolt 40,18	

IGÉK MINDEN NAPRA

Március

1. péntek	Jn 9,4–5	Napnyugta: 17.29
2. szombat	Jn 5,34. 41	
3. vasárnap	Fil 2,5–7	
4. hétfő	1Jn 1,9	
5. kedd	Mt 9,2.6	
6. szerda	Zsid 10,17	
7. csütörtök	Jn 1,52	
8. péntek	Mt 8,8–10	Napnyugta: 17.39
9. szombat	Jak 4,7–8	
10. vasárnap	Mt 12,49–50	
11. hétfő	Zsolt 27,9–11	
12. kedd	1Kor 1,30	
13. szerda	Fil 4,5–7	
14. csütörtök	Kol 3,15	
15. péntek	Mt 8,25–26	Napnyugta: 17.49
16. szombat	Zsolt 40,17	
17. vasárnap	Mt 4,23	
18. hétfő	Lk 4,22	
19. kedd	Zsolt 62,6. 9	
20. szerda	Lk 11,1	
21. csütörtök	Zsolt 68,20	
22. péntek	Mt 14,29–31	Napnyugta: 18.00
23. szombat	Jn 6,33–34	
24. vasárnap	Jn 6,56	
25. hétfő	Jn 6,35	
26. kedd	Jn 6,63	
27. szerda	Zsolt 119,114	
28. csütörtök	Jn 6,68	
29. péntek	Mt 9,35	Napnyugta: 18.09
30. szombat	2Kor 5,17	
31. vasárnap	Zsolt 40,8–9	

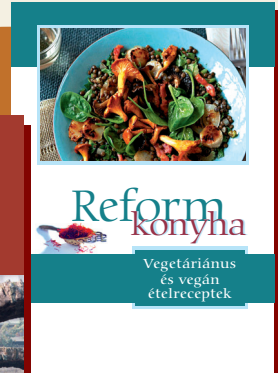
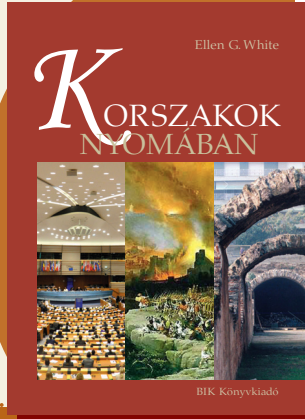
Könyvajánló

www.bikkiado.hu

Ellen G. White

Korszakok nyomában

Az először 1888-ban megjelent könyv a mai kereszténység számára is útmutatóul szolgál, követve a megváltás történetének eseményeit a kereszténység közel két évezredén át. • 1800 Ft

Reformkonyha

Vegetáriánus és vegán ételreceptek

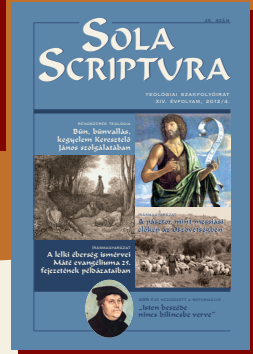
A könyvben olvasható tanácsok és receptek segítenek megőrizni az egészségünket • 600 Ft

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

• 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

• megrendeles@bikkiado.hu

Sola Scriptura

TEOLÓGIAI SZAKFOLYÓIRAT
XIV. évfolyam, 2012/4.

• 380 Ft

Hangfelvétel- újdonságok

Mit hoz
a jövő?

5 részes sorozat
MP3 CD
• 700 Ft

Csaba Angelika
TÉK Jelli
Erdőházi Gábor
Béldy Zsuzsanna

Sola Scriptura
Teológiai Főiskola
Farkashegyi
és Szentmiklósi Zenekar
2012

Vendégül:
Csörgő Tamás

Száll az ének...

énekek
gyermeknek
audio-CD
• 1600 Ft

Száll az ének...

bibliora@freemail.hu • <http://twitter.com/Bibliora> • 30/364-0428